

காவிய இணை

T 821.081 4
RAT
CT12540

CICT

முனைவர்
கா.பொ. இரத்தினம்

CT 12 540

காவிய மணம்

478

திருக்குறள் செல்வர், தமிழ்ச்சான்றோர்
 பேராசிரியர், முனைவர் கா. பொ. இரத்தினம்
 (பாராளுமன்ற மு. நா. உறுப்பினர், இலங்கை)

தமிழ்மறைப் பதிப்பகம்,

எச் 15/11 கலாசேத்திரக் குடியிருப்பு,
 பேசன்நகர், சென்னை-600 090

தி. ஆ. 2021 (1990) ஆனி.

பேராசிரியர், முனைவர் கா. பொ. இரத்தினம்
க. இ. (சிறப்பு) (இலண்டன்), க. மு., கீ. க. இ (சென்னை),
முனைவர் (உ. ப. வ. அ.)

காவி மணம்

முதற்பதிப்பு: ஆனி, 1990

உரிமை: ஆசிரியருக்கு

வெளியீடு: தமிழ்மறைப் பதிப்பகம்

அவுத்திரேலியாவில் சிறப்பு அறுவை மருத்துவராகப் பணி புரியும் என்னுடைய மருமகன் டாக்டர் க. சிவராசா எவ். ஆர். சி. எசு. (இங்), எம். ஆர். சி. பி. (யு. கே.), எவ். ஆர். சி. ஏ. எசு. (அவுத்) அவர்களுக்கு இந்நூலை உரிமையாக்குகிறேன்.

17,334

715491

விற்பனை நிலையங்கள் :

1. சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
153-154 ரி. ரி. கே. சாலை, சென்னை-600 018
2. ஐந்திணைப் பதிப்பகம், 279, பைகிராப்புச் சாலை
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600 005
3. காந்தளகம், ரகிசா கட்டடம், 834, அண்ணாசாலை,
சென்னை-600 002

அச்சிட்டோர் :

தொ.பெ. 47 78 20

சாலை அச்சகம், திருவிதியான் தெரு,

கோபாலபுரம், சென்னை-600 086 [சாலை 202]

012540

உள்ளுரை

முன்னுரை

அணிந்துரை : முனைவர் சிலம்பொலி செல்லப்பன்	2
1. காவிய மணம்	9
2. கற்பனை விந்தை	15
3. பட்டினப் பாலை	26
4. பாரியும் மாரியும்	36
5. நோயும் தீயும்	44
6. ஐம்பெருங் காப்பியங்கள்	48
7. முத்தொள்ளாயிரத்தில் மூன்று	76
8. கொடுமனக் கூனி	84
9. பாண்டிக் கோவை	92
10. வச்சத் தொள்ளாயிரத்தில் மிச்சம்	101
11. பிரபந்தங்கள்	108
12. அரைச் செய்யுள்கள்	118
13. நாராய்! நாராய்!	131
14. சொல்லடியே!	138
15. கதிரைச் சிலைடை வெண்பா	142
16. "பூமணக்கும்"	150
அரும்பதவுரை	165
பாட்டு அகரவரிசை	178

முன்னுரை

ஞாயிறு, செந்தமிழ், கதிரொளி முதலிய ஏடுகளில் வெளிவந்த கட்டுரைகளையும், இலங்கை வானொலியில் நிகழ்த்தப்பட்ட உரைகளையும் புதுக் கட்டுரைகளையும் கொண்டது காவிய மணம் எனும் இந்நூல்.

சிறந்த மலர்களின் நறுமணம் போலச் சிறந்த காவியங்களும் காவிய மணம் உடையன. அவற்றைப் படித்தாலும் “வாய் மணக்கும்”, கேட்டாலும் “செவிமணக்கும்”. “நவில்தொறும் நூல் நயம்” என்று வள்ளுவர் பெருமான் கூறுவதை நோக்குக.

இந்நூலைப் படிப்போர், பழமையிற்கால் கொண்டு செழித்துத் தொடர்ந்து வளர்ந்து புதுமையில் பூத்துப் பொலியும் பைந்தமிழ் இலக்கியச் சோலையில் உலாவி மகிழலாம்.

சங்க நூல்களையும், திருக்குறள், ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், முத்தொள்ளாயிரம், கம்ப இராமாயணம் முதலிய நூல்களையும் மட்டுமன்றிப் பல்வகைப் பிரபந்தங்களையும் இந்நூற்றாண்டுக் கவிஞர்களான தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, விபுலானந்த அடிகள், சோமசுந்தரப் புலவர் முதலானோரின் படைப்புக்களையும் இந்நூல் அறிமுகப்படுத்துகிறது; அந்தாதி, கோவை, சிலேடை, மடக்கு, திரிபு முதலியவற்றை விளக்குகிறது; தனிச்செய்யுள்களையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

நூல் நயம், செய்யுள் நயம் முதலியவற்றை நுகரவும் இந்நூல் வழிப்படுத்துகிறது. ‘பூமணக்கும்’ எனும்

செய்யுளின் ஒவ்வொரு சொல்லும் விளக்க உரையும், விரிவுரையும் கொண்டு பொலிகின்றது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றையும், இலக்கிய நூல்களின் சிறப்புக்களையும், செய்யுள்களின் நயத்தையும், புலவர் பெருமக்களின் படைப்புக்களையும் அறிந்து இன்புற இந்நூல் வாய்ப்பளிக்கிறது. இந்நூலின் செய்யுள்களை நன்கு பயில்வோர் எந்தத் தமிழ் இலக்கிய நூலையும் படித்தறியும் ஆற்றலைப் பெறுவார்கள்.

நூலின் இறுதியில் அரும்பத உரையும், பாட்டு அகரவரிசையும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலைச் சிறப்பாக அச்சிட்டு உதவிய சாலை அச்சக உரிமையாளர் முனைவர் சாலை அவர்களுக்கும், அவர்களுடைய துணைவியார் முனைவர் சாலினி அவர்களுக்கும், அணிந்துரை நல்கிய முனைவர் சிலம்பொலி செல்லப்பன் அவர்களுக்கும், விற்பனை நிலையங்களின் உரிமையாளர்களுக்கும் என் நன்றி உரியது.

சென்னை,
11-7-90

கா. பொ. இரத்தினம்

அணிந்துரை

முனைவர் சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன்
(இயக்குநர், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்)

‘கூறும் நூல் அந்தந்த நாளுக்கு நன்று’ என்பார் பாரதிதாசன். ஆயின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை நோக்க, பல நூல்கள், பல பாக்கள் அவற்றின் சுவையாலும், கூறும் நெறியாலும், பொருளின் திறத்தாலும் என்றும் நன்றாகத் திகழ்கின்றன. நாளும் மலரும் நறிய மலரினின்றும் அவை மேம்பட்டவையாக, என்றும் நாளும் வாடா மலர்களாக மணம் பரப்புகின்றன. அத்தகைய மலர்த் தொகுதியுள், தான் சுவைத்த சில பாக்களை, நாமும் சுவைக்கத் தருகின்றார் நூல் ஆசிரியர்.

விபுலானந்தர் பாக்கள் முதல் ஆறுமுக நாவலர் சிறப்பு வரையிலுமாக 16 கட்டுரைகளை உள்ளடக்கிய தொகுதி இது. ஆசிரியர் சுட்டிய அடிக் குறிப்புப்படி, 1933 முதல் 1957 வரையிலுமாக அவர் எழுதிய பல கட்டுரைகளாக இவை அமைகின்றன. சங்க இலக்கியம், காப்பியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், தனிப்பாடல்கள் எனப் பலவகை இலக்கிய வகைகளும் இவண் இடம்பெற்றுச் சிறக்கின்றன. சுவை காணும் நோக்கில் எழுதப்பட்டுள்ள இக்கட்டுரைகளை நோக்க,

அக்கால இலக்கிய அணுகு முறையையும், நாம் புரிந்து கொள்ளல் இயலுகிறது.

நூலின் தலைப்பாகவும் முதல் கட்டுரையாகவும் அமைகின்றது 'காவிய மணம்'. இலக்கியங்களில் காணப்படும் சில பாக்களின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுவன இக்கட்டுரைகள் எனினும், இத்தகைய சுவை ததும்பும் எந்த இலக்கியமும் காவியமே என்ற சிந்தனையின் காரணமாக, நூலுக்கே அந்தத் தலைப்பை வைத்துள்ளார் ஆசிரியர் எனவும் கருத இடம் அமைகிறது.

வெள்ளைநிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ
வள்ளல் அடியிணைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?
வெள்ளைநிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது. (ப. 13)

போன்று மூன்று பாடல்களை ஆசிரியர் தருகின்றார்.

எந்தச் சூழலும் தமிழனின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை மாற்றாது என்ற உணர்வைத் தருமாறு அமைகின்றன இப்பாடல்கள். மேலும் நாத்திகமே ஆயினும் ஆத்திக மாயினும் இரண்டுமே மனித நேயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையுமாயின், ஆசிரியர்கள் தம் கருத்துகளில் வேறு படினும், வாழ்வின் அடிப்படை மனித நேயமே, அதற்கு வேண்டியது மனத் தூய்மையே என்ற சிந்தனையை நாம் பெறமுடியும் என்ற உணர்வை நூலாசிரியரின் விளக்கம் நம்முள் எழுப்புகிறது.

மனத்தூய்மை, கண்ணிற்கு அழகாகிய கண்ணோட்டம், பணிவுபற்றிய குறள்கள் ஈண்டு நினைவுக்கு வருகின்றன. வள்ளுவர் படைத்த இலட்சிய மனிதத் தன்மையையே இறைவன் விரும்புவதாக இப்பாடல்களில் காட்டுவது, சிறப்பாக அமைகிறது.

வியப்பூட்டும் காட்சிகளைக் கற்பனையில் கொணர்தல் கவிஞர்களின் திறமைகளுள் ஒன்று. கவிஞர்களின் பல துறை

அறிவையும் வெளிப்படுத்தும் இக்கற்பனைகளுள் ஒரு சில பாக்களை எடுத்து, 'கற்பனை விந்தை'யில் விளக்குகின்றார் ஆசிரியர். இயற்கையின் அழகியதொரு படைப்பான வண்ண நிலவினை, கவிஞர்கள் வெள்ளி ஓடமாக, தயிர்க்கடல் வெண்ணெயாக, தீயாக, பொற்குடமாக, வெள்ளி வெண்கும்பமாக, புன்முறுவலாக, பொற்கலசமாக, கதிர்மணிக் குடமாக, காணும் காட்சிகள் ஆசிரியரால் தொகுத்துச் சுட்டப்படுகின்றன. இவற்றை நோக்க, நிலவினைக் காட்ட முயன்ற முயற்சியாகத் தெரிகின்றதுடன், இம்முயற்சி இன்னமும் புலவர்களால் தொடரும் தன்மையும் தெரிகின்றது.

காவிரிப் பூம் பட்டினத்தின் சிறப்பினையும், சோழ மன்னனையும் சிறப்பிக்க எழுந்த பாடலாகத் தொடங்கி, 'பட்டினம் பெறினும், வயங்கிழை யொழிய வாரேன்' என, பிரிந்து செல்ல மறுக்கும் தலைவனின் கூற்றாக முடியும் பாடல் 'பட்டினப்பாலை'. 'பட்டினப்பாலை'யுள் பட்டினத்தின் பல சிறப்புகளை, பாடல் வழி நின்று விளக்குகின்றார் ஆசிரியர்.

'பாரியும் மாரியும்' எனும் கட்டுரை பாரியின் சிறப்புக் கூறும் கட்டுரை. பாடும் புலவர்க்குப் பரிசில் நல்கி, கொடை மடத்துடன் காட்சி அளித்த புரவலர் இடையே பாடாத முல்லைக்குத் தன் தேரினை ஈந்த பாரியின் சிறப்பு இக்கட்டுரையில் சிறப்பாகச் சுட்டப்படுகிறது. மேலும் பாரி, மாரி தொடர்பு காட்டும் பாடலில், புதிய விளக்கம் ஒன்று ஆசிரியரால் சுட்டப்படுகிறது. மாரி ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவுயிர் வரையிலுமாகப் பயன் அளிக்குமாறு போன்று, பாரி ஓரறிவுயிராகிய முல்லைக்குப் பயன்பட்டமையை ஆசிரியர் நயம்பெறச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

உலகப் பேரிலக்கியங்களுள் ஒன்றாகத் திகழ்கின்ற குறள் பாக்களில் ஒரு சில இந்நூலுள் விளக்கம் பெற்றுள்ளன. (நோயும் தீயும்-ப. 44) ஒரு பாணைச் சோற்றுக்கு 'ஒரு சோறு பதம்' என்பர். நாம் உதிர்க்கும் சொல் நம்மை இனங்காட்

டும். நமது நடை நமது பண்பை இனங்காட்டும். அது போல் குறளின் ஒரு பா தமிழ் மொழியின் சிறப்பை இனங் காட்டியதை எடுத்துக் காட்டுகின்றார் ஆசிரியர். (பக். 44, 45)

**இருநோக்கு இவள்உண் கண்உள்ளது ஒரு நோக்கு
நோய்நோக்குஒன்று அந்நோய் மருந்து**

என்ற குறளை, திட்ப நுட்பம் புதுமை கொண்டதாக ஆசிரியர் விளக்கும் திறன் சிறப்புடையது.

இன்புறுத்துவதும் அறிவுறுத்துவதும் இலக்கியத்தில் இரு பண்புகள். எனவே அவற்றைப் பயிலும்போது, அவை தொட்டனைத்தூறும் மணற் கேணி போன்று, அறிவு ஊற்றாக இருந்து வழி காட்ட வேண்டும். அத்தகைய இலக்கியங்களுள் ஒரு வகையாக அமைவன காப்பியங்கள். சிந்தாமணி, சிலம்பு, மணிமேகலை, வளையாபதி, ருண்டல கேசி என்ற ஐந்து காப்பியங்களின் சிறப்பினை 'ஐம்பெருங் காப்பியங்கள்' பகுதியில் சுட்டுகின்றார். இலக்கியச் சுவை கலந்த பாக்களுடன், நிலையாமைக் கருத்துகளையும், மனதில் ஆழப்பதியும் வண்ணம், இவை எடுத்தியம்புவதை ஆசிரியர் அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்!

உடற்கழு தனையோ? உயிர்க்கழு தனையோ (ப.68)

காலக் கனலெரியின் வேவன கண்டாலும்

சால மயங்குவ தென்வாழி நெஞ்சே!

(ப. 70)

மீனாமில் வியல்பு மின்னே மேல்வரு மூப்பு மாகி

நாளுநாட் சாகின் றாமால் நமக்குநாம் அழாத தென்னோ!

(ப. 75)

அடுத்த கட்டுரை 'முத்தொள்ளாயிரத்தில் மூன்று'. சேர சோழ பாண்டிய மன்னர்களைப் பற்றி, மூன்று தொள்ளாயிரம் பாடல்கள் என அறியப்படும் முத்தொள்ளாயிரம் பாடல்களுள், நமக்குக் கிடைத்தவை சில பாடல்களே. ஆயின் இவற்றின் இலக்கியச் சுவை, வரலாற்றுக் குறிப்புகள்,

நாம் இழந்தவையைப் பெரும் இழப்பாகச் சுட்டும் வண்ணம் அமைகின்றன.

‘கொடு மனக் கூனி’ என்னும் (ப. 84) கட்டுரையில் கூனி, தூய சிந்தையுடைய கைகேயியின் மனத்தை மாற்றும் தன்மையைக் கம்பர் பாடல் சிறக்கச் சொல்வதைக் காட்டுகின்றார். தீமையைப் பற்றி இயம்பும் இப்பாக்கள், கம்பரின் பெரும் புலமையைக் காட்டும் வண்ணம் அமைகின்றன. கைகேயியின் சிந்தையை மாற்றும் நிலையில் கூனியின் சொற்களை அவளது உளவியல் புரிந்து அமைக்கும் விதம் மேலும் ஆராயத்தக்கன என்ற உணர்வை எழுப்புகின்றது இக் கட்டுரை.

முத்தொள்ளாயிரம் போன்று கிடைக்கும் சில பாடல்களால் பெருமை பெறுவது பாண்டிக் கோவை. இலக்கியச் சிறப்பு மிக்க இப் பாடல்களில் வரலாற்றுச் சிறப்பும் ஒருங்கே சுட்டப்படுகின்றன என்பதை ஆசிரியர் தெளிவுபடுத்துகிறார். மதுரை, தமிழுடன் கொண்ட தொடர்பும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

கி. பி. பதினொராம் நூற்றாண்டளவில் நிலைத்து இருந்த வச்சத்தொளாயிரம், உதயணனைப் பற்றிப் பேசும் நூல். 3 பாடல்களே இன்று கிடைக்கின்றன. இம்மூன்று பாக்களும், அகப் பாடல்களாக அமைவதைக் காண, இத் தொளாயிரம் பாடல்களும் கூட அகப்பாடலாக விளங்கினவோ என்ற கருத்து எழுகிறது.

தமிழ் இலக்கியத்துள் இரட்டைப் புலவர் எனக் கேள்வியுற்று இருக்கிறோம். ஆயின் ‘அரைச் செய்யுள்கள்’ என்ற கட்டுரையில், பல இரட்டைப் புலவர்களை இனங் காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

வென்றி வளவன் விறல் வேந்தர் தம்பிரான்
என்றும் முதுகிற் கிடான் கவசம்—துன்றும்
எனக் கூத்தர் பாட, புகழேந்தியார்,

வெறியார் தொடைகமழும் மீனவர்கோன் கைவேல்
எறியான் புறங்கொடுக்கி னென்று (ப. 120)

என்று முடிப்பது போன்ற பாடல்கள், புலமைச் சிறப்பை யும், புலவர் சிறப்பையும் ஒருங்கே காட்டுவன.

13 ஆம் கட்டுரை 'நாராய் நாராய்' என்ற தனிப்பாடல் விளக்கக் கட்டுரை. இப்பாடலின் நயங் காணும் முயற்சி இக் கட்டுரையாக அமைந்துள்ளது. நாரை யின் உளவியல் புரிந்து அதனை அழைத்தல், மனைவியின் நிலை, பாண்டியன் நிலை, பாண்டியன் சிறப்பு, புலவரின் ஏழ்மை நிலை முதலியவற்றைச் சிறப்பாக விளக்குகின்றார்.

கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, சூரியகாந்தியினை ஒரு பெண்ணாக்கிப் பாடிய ஒரு பாடலின் சுவை, அடுத்த கட்டுரையாக இடம்பெறுகிறது. சூரிய காந்தி, கதிரவனைக் கண்டு முகமலர்தல், மாலையில் வாடல் இயல்பானதொரு நிகழ்ச்சி. இதனைக் கவிநயத்துடன், அணுகுவது கவிஞரின் திறனை வெளிப்படுத்துகிறது.

கதிர்காமத்து இறைவன் முருகன்மீது பாடப்பட்ட நூல் 'கதிரைச் சிலேடை வெண்பா'. சோமசுந்தரப் புலவர் பாடிய இந்நூலினுள் அமைந்துள்ள சில பாடல்களின் சிலேடைத் தன்மையையும் அவை காட்டும் இலக்கிய நயத் தையும் ஆசிரியர் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

'பூமணக்கும்' என்னும் கட்டுரை பதினாறாவது கட்டுரையாக அமைகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் நல்லூரில் பிறந்த ஆறுமுக நாவலரின் புலமைச் சிறப்பு விளக்கும் கட்டுரையாக, அவரது புலமையைப் பிறபுலவர் புலப்படுத்திய விதத்தை எடுத்தியம்பும் கட்டுரையாக இது சிறக்கிறது.

பூமணக்கும் பொழில் மணக்கும்
புனிதநல்லூர் தான்மணக்கப்
பாமணக்க உரைமணக்கப்
பகர்சைவ நெறிமணக்கத்

தேமணக்குந் தமிழன்னை
செய்தபெருந் தவப்பயனால்
நாமணக்க அவதரித்த
நாவலர்தாள் இறைஞ்சுதுமே

(ப. 150)

என்னும் பாடலில் நாவலர் புகழை முழுவதுமாகக்
கொணர்ந்துவிடுகின்றார் ஆசிரியர்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் எல்லாப் பக்கங்களையும்
புரட்டியதொரு நிறைவை நல்கும் தன்மையில் அமைகிறது
இந்நூல். பதில் சொல்வதற்கு மட்டுமன்று; கேள்வி எழுப்பு
வதற்கும் கூர்த்த மதிவேண்டும் என்பார். அதுபோன்று
பல்லாயிரக்கணக்கான பாடல்களில் தேர்ந்த சில பாடல்
களையும் அதன் சிறப்புகளையும் நயங்களையும் வெளிக்
கொணரவும் ஒரு இலக்கிய உணர்வு வேண்டும். அத்தகைய
தொரு உணர்வு முழுநிலையில் பொருந்திய நிலையில் இவ்
வாசிரியர் இந்நூலின் வாயிலாகக் காட்சி அளிக்கின்றார்.
பெயருக்கு ஏற்றாற்போன்று மணம் வீசும் ஓர் இலக்கிய
நூலாக இது அமைகின்றது.

காவிய மணம்*

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து முப்பத்தைந்தாம் ஆண்டில் ஒருநாள் மாணவர்களுக்கு இலக்கியப் பாடங்கற்பித்தேன். “ஈசனுவக்கும் இன்மலர்கள்” எனும் பொருள் பற்றிய மூன்று பாட்டுக்கள் அன்று கற்பிக்கப்பட்டன. மாணவர்கள் என்றும் இல்லாத ஆர்வத்துடன் அப்பாட்டுக்களைக் கற்றனர். அவர்களுடைய உள்ளத்தை அச் செய்யுள்கள் கொள்ளை கொண்டன. பாட முடிவில் மாணவர்கள் யாவருக்கும் அப்பாட்டுக்கள் மனப்பாடமாகி விட்டன. செஞ்சொற்கள், இனியஓசை, நயம்மிக்க பொருள், எளிமை, சிறந்த கற்பனை எனும் இவற்றைக் கொண்ட செய்யுள்கள் எவரையும் இன்புறுத்தத் தக்கன அன்றோ!

மட்டாருந் தென்களந்தைப் படிக்காச னுரைத்த
 தமிழ்வரைந்த ஏட்டைப்
 பட்டாலே சூழ்ந்தாலு முவுலகும் பரிமளிக்கும்
 பரிந்தவ வேட்டைத்
 தொட்டாலுங் கைமணக்குஞ் சொன்னாலும்
 வாய்மணக்குந் துய்ய சேற்றில்
 நடாலுந் தமிழ்ப்பயிராய் விளைந்திடுமே பாட்டினுறு
 நளிநர் தானே.

* கதிரொளி எனும் ஏட்டில் 1954 தைத்திங்கள் இதழில் வெளிவந்தது.

என்று படிக்காகப் புலவருடைய பாட்டினைப்பற்றி) பலபட்டைச் சொக்கநாதப்புலவர் கூறினார். இதன் உண்மையினை இந்தச் செய்யுள்கள் நன்குவிளக்கின. “சிந்தைக்கு இனிய, செவிக்கு இனிய, வாய்க்கு இனிய” செய்யுள்களாகவும் இவை பொலிந்தன. சங்கநூல்களிலும், ஐம்பெருங்காப்பியங்களிலும், கம்பர் சேக்கிழார் முதலானோர் தந்த காவியங்களிலும் உள்ள செழுந்தமிழ் மணம், தெய்வமணம், காவியமணம் முதலியவற்றை இவை கொண்டிருந்தன. இம்மணங்களுள்ளும் காவியமணமே—சிந்தாமணியின் நறுமணமே—மிக்கிருந்தது.

“கன்னா பின்னா” என்று பாடுவார் மலிந்த இக்காலத்தில்—பழந்தமிழ் நூல்களைக் கண்ணெடுத்தும் பாராதீர் என்று புத்தி புகட்டுவோர் பொலியும் இக்காலத்தில்—இத்தகைய சிறந்த செய்யுள்களைப் பாடும் ஆற்றல் வாய்ந்த பெரும்புலவர் யார் என்பதை உடனே அறிய முடியவில்லை. இப்பாடல்களைக் கொண்ட பாடநூலிலே “ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண விஜயம்” எனும் பத்திரிகையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை எனுங் குறிப்பே காணப்பட்டது. இதனால் அப்பாடநூலை வெளியிட்டவர்களுக்கு எழுதி அறிய முயன்றேன். என் முயற்சி பலனளிக்கவில்லை. எனினும் இவற்றை இயற்றிய புலவரைப் பற்றிப் பல எண்ணங்கள் என் உள்ளத்திலே தோன்றி நிலைத்தன.

கம்பர் பாடியதுபோலச் “செவ்விய மதுரஞ்சேர்ந்த நற்பொருளிற் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல் வவ்விய கவிஞர்” ஆக அவர் எனக்குக் காட்சியளித்தார். “உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்” என்ற பாரதியாரின் கூற்றுக்கும் அவர் இலக்கணமாகத் தோன்றினார். தமிழ் நூல்களை நன்கு கற்ற அவருடைய உள்ளம் காவியமணம் மிகுந்த இந்தச்

செய்யுள்களைப் பாடும் பொழுது சிந்தாமணி போன்ற காவியங்களிலே நன்கு திளைத்திருக்கவேண்டும் என்றும் யான் கருதினேன். இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் இத்தகைய ஒரு பெரும்புலவர் வாழ்வது தமிழின் தவப் பயனே எனவும் நினைத்தேன்.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழாராய்ச்சி செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் ஒருநாள் நான் அப்பல்கலைக்கழக நூல்நிலையத்திலுள்ள பழைய வெளியீடுகளைப் பார்வையிட்டேன்; “ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ண விஜயம்” எனும் வெளியீட்டின் பழைய இதழ் ஒன்றிலே ‘ஈசனுவக்கும் இன்மலர்கள் மூன்றினையுங் கண்டேன். இவற்றைப் பாடியவர் விபுலானந்த அடிகள் என்பதையும் அதிலிருந்து அறிந்தேன். அப்பொழுது யான் அடைந்த இன்பநிலையைப் புலப்படுத்தப் பொருத்தமான சொற்கள் இல்லையென்றே கூறவேண்டும்.

இந்த இனிய மலர்களைப் படைத்தவரைப் பற்றி யான் எண்ணியன யாவும் பொருத்தமாகத் தோன்றின. இதனால் யான் அடைந்த தனி இன்பத்தை இவற்றின் ஆசிரியருடன் சேர்ந்து துயக்க விரும்பினேன். அப்பொழுது விபுலானந்த அடிகள் இமாலயத்தில் உள்ள மாயாவதியில் இருந்தார். உடனே அவருக்கு ஒரு திருமுகம் அனுப்பினேன். அதில் இப்பாடல்கள் பற்றிய இச் செய்திகளை எழுதினேன். அவருடைய பாடல்கள் யாவற்றையும் தொகுத்து வெளியிட யான் விரும்புவதாகவும் குறிப்பிட்டேன்.

இதற்கு மறுமொழியாக அடிகளார் எழுதிய திருமுகத்திலே, செய்யுள் இயற்றுதல் பற்றி அருஞ் செய்திகள் சில வற்றைக் குறிப்பிட்டார். இச்செய்திகள் ஈசனுவக்கும் இன்மலர்களின் காவிய மணத்துக்குரிய காரணத்தையும் புலப்

படுத்துகின்றன. இக்கால கவிஞர்களுக்கும் இவை நல்வழி காட்டத்தக்கன.

“செய்யுள் செய்வது பல்காற் பயில்வோருக்கு எளிதாசுமாதலின், குறைவு நிறைவு நோக்காது மனத்திற்கு அழகாகத் தோற்றுவதை இயைந்த யாப்பிலே எழுதவேண்டும்... நமது கவிஞருள்ளே திருத்தக்கதேவர்கவிதைக்கு ஒரு சிறப்பு நலமுண்டு. சீவக சிந்தாமணி கவிஞருக்குச் சிந்தாமணி. நாமகளிலம்பகம், கோவிந்தையாரிலம்பகம் அத்துணைச்சிறக்கவில்லை. போகப்போக நயமதிகம். அக்கவி நயத்திலே படிந்தாற் றமிழ்ச் செய்யுள் தானாகவரும். எனது செய்யுட்களைத் தொகுக்கும் முயற்சியைச் சில ஆண்டு கழித்துச் செய்வீர்களாக” என எழுதினார்.

அடிகள் பேராலியற்கைப் பெரும் பேறெய்திய பின்னர் அவருடைய செய்யுள்களைத் தொகுத்து வெளியிட எண்ணி முயன்றேன். அவருடைய மாணவர்களைக் கொண்ட ஒரு சங்கம் அவற்றை வெளியிட முயன்றதால் எனது முயற்சியைக் கைவிட்டேன்.

அடிகளாரின் கவிதை கட்டுரைகளை மட்டக்களப்பு அருள் செல்வநாயகம் தொகுத்துக் கொடுக்கச் சென்னைப் பாரி நிலையத்தார் விபுலானந்தத்தேன் எனும் பெயருடன் முதல் தொகுதியைச் சிறப்பாக வெளியிட்டுள்ளார். ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பத்தாறு நவம்பரில் வெளியிடப்பட்ட இந்தத் தொகுதியின் பதிப்புரையில் பாரி நிலையத்தார் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“.....விபுலானந்தத்தேன் என்ற பெயருடன் இந்த முதல் தொகுதி வருகிறது. இதைத் தொடர்ந்து “விபுலானந்த ஆராய்வுகள்” என்ற கட்டுரைத் தொகுதி

ஒன்றும், கவிதைத் தொகுதி ஒன்றும், அடிகளார் எழுதிய வேறுபல நூல்களும் வெளிவர இருக்கின்றன.”

விபுலானந்தத்தேன் எனும் இந்நூலில் அடிகளாருடைய வாழ்க்கை வரலாறு சுருக்கமாக வரையப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலிலே முதலிலுள்ள பாடல்கள் இந்த ஈசவனுக்கும் இன்மலர்களேயாகும். இனி ஈசனுவக்கும் இன்மலர்களைப்படித்து எல்லோரும் இன்புறுவோம்.

வெள்ளைநிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ
வள்ளல் அடியிணைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?
வெள்ளைநிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.

காப்பவிழ்ந்த தாமரையோ கழுநீர் மலர்த்தொடையோ
மாப்பிணையாய் வந்தவர்க்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?
காப்பவிழ்ந்த மலருமல்ல கழுநீர்த் தொடையுமல்ல
கூப்பியகைக் காந்தளடி கோமகனார் வேண்டுவது.

பாட்டளிசேர் பொற்கொன்றையோ, பாரிலில்லாக்
கற்பகமோ
வாட்டம் உறாதவர்க்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?
பாட்டளிசேர் கொன்றையல்லப் பாரிலில்லாப் பூவுமல்ல
நாட்டவிழி நெய்தலடி நாயகனார் வேண்டுவது.

மட்டக்களப்புச் சிவானந்த வித்தியாலய ஆலமரத்தின் கீழே அமைக்கப்பட்ட அடிகளாரின் சமாதியிலும்

வெள்ளைநிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ
வள்ளல் அடியிணைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?
வெள்ளைநிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.

எனஞ் செய்யுள் வரையப்பட்டுள்ளது.

கற்பனை விந்தையுடன் காவியமணம் கமழும் இந்த மூன்று பாடல்களைப்போலவே இமயமலைச் சாரலில் இருந்து, அம்மலையின் இயற்கை அழகிலீடுபட்டு அடிகளார் பாடிய பின்வரும் மூன்று பாடல்களும் செந்தமிழ்க் காவியமணம் பரப்பிப் படிப்போர் கேட்போரை இன்புறுத்துகின்றன.

பச்சைமர கதம்போன்ற பசும்புல்லிற் கதிர்பரப்பி
மெச்சுகழ் நித்திலநேர் வெண்டிங்கள் ஒளிகாலும்
இச்சையறு நீலமேளி யெனப்பரந்த விசும்பினிடை
வச்சிரப்பொட்டு இலங்குவபோல் வான்மீன்கள்
வயங்குபவே.

தேவதரு மலர்விரிந்து சிந்தியபூந் துகள்பரந்து
மேனியபொன் வண்ணத்த வீதியெலாம் அன்னத்தின்
தூவியெனப் பானுரையின் தோற்றமென இமம்வீழத்
தாவுகழ் வெள்ளிவெற்பின் தவளநிறம் பெறுவனவே.

நீலநிற விசும்பணவு நெடுங்குடுமி மலைத்தொடர்கள்
மேலணைந்த இமமழையால் வெள்ளியெனத்
தி கழ்வனவால்
காலையினு மலையினுங் கதிரவனார் வேதிக்க
மாலவனார் ஆடையென வயங்குவபொன்
நிறம்படர்ந்தே.

கற்பனை விந்தை

கற்பனை என்றவுடன் “உண்மையற்றது, கட்டி உரைக்கப்படுவது, கற்பித்துக் கூறப்படுவது” போன்ற கருத்துக்களே முதலில் பலருக்குத் தோன்றும். பாரதியாரும் ‘கற்பனையேயானாலும் வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளுரைக்க யாதானும் சற்றே இடமிருந்தாற் கூறீரோ’ என்று பாடியுள்ளார். “கற்பனை கடந்த சோதி” என்று அடியார்கள் கடவுளைப் போற்றுகிறார்கள். உலகிலே இல்லாதவற்றை—நாம் கண்டுங் கேட்டும் அறியாதவற்றைப் படைக்கும் ஆற்றல் கற்பனைக்கு உண்டெனினும், அதன் படைப்புக்கள் யாவும் உண்மைப் பொருள்களையும், அனுபவங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதையாம் மறத்தல் கூடாது. வாழ்வை வளம்படுத்தி இன்பமுட்டுவதற்குக் கற்பனை இன்றியமையாதது. வாழ்க்கையிற் பெறமுடியாதவற்றைக் கற்பனையாற் பெறலாம்.

மனத்தின் தொழில்களாகிய நினைவு, உணர்ச்சி, பகுத்தறிவு முதலிய யாவற்றினும் வேறுபட்டதாய் இவையாவற்றையும் அடக்கி முழு மனத்தினதும் தொழிற் பாடாக விளங்குவதே கற்பனை என்பர் உளநூலார். இக்கற்பனை இரண்டு வகைப்படும். புறத்திலே காணப்படும் பொருள்களின் உருவங்கள் முதலியவற்றை உள்ளத்திலே தோற்றுவித்தல் ஒருவகையாகும், மற்றையது

வெளியே காணப்படும் பொருள்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவற்றின் உருவங்களைப் பலவாறு சேர்த்துப் புதுப்புதுப் படைப்புக்களை ஆக்குதல். இதனை ஆக்கக் கற்பனை எனலாம். இவ்விரு வகையுடன் பகற்கனாவையுஞ் சேர்த்துக் கற்பனையை மூன்றாகப் பிரிப்பாருமுள்.

இவற்றுள் ஆக்கக் கற்பனையே மிகச் சிறந்தது. இந்தக் கற்பனையையும் விஞ்ஞானக் கற்பனை எனவும் கலைக் கற்பனை எனவும் இரண்டாகப் பிரிப்பர். விஞ்ஞானக் கற்பனை உண்மைகளைக் காரண காரியம் முதலிய தொடர்புகள் கொண்டு நிறுவுவது. கலைக்கற்பனை அழகினைப் படைத்து, உணர்ச்சியைத் தூண்டி, இன்பம் ஊட்டுவது. உலகம் அழகினால் வளர்கிறது. இந்த அழகைத் தருபவற்றைப் படைப்பதுதான் இக்கற்பனையின் கடமை யாகும்.

இக்கற்பனையே அழகியற் கலைகளுக்கெல்லாம் உயிர் நிலையெனினும், பொதுவாக இலக்கியத்திலும், சிறப்பாகப் பாட்டுக்கலையிலுமே இஃது உச்சநிலை அடைகிறது; விந்தை உடையதாக மிளர்கிறது. படிக்கப்படிக்கப் புதுமையும், நினைக்க நினைக்க இன்பமுந் தரும் கற்பனை விந்தையைப் பாட்டிலேதான் நன்கு காணலாம். “அப்பத்தை எப்படிச் சுட்டாளோ, அதற்குள் தித்திப்பை எப்படிப் புகுத்தினாளோ?” என்பதைப் போல் இந்தப் பொருளைக்கொண்டு இந்தக் கற்பனையை எப்படிப் படைத்தார் என்று யாவரும் வியப்படையுமாறு விந்தையுடையதாகக் கற்பனையை அமைக்கும் ஆற்றல் புலவர்கள் தம் தனி உரிமையாகும்.

பண்ணில் இன்பமும் கற்பனை விந்தையும்
ஊட்டி எங்கும் உவகைபெருகிட
ஒங்கும் இன்கவி

என்று பாரதியார் கூறுகிறார். பாட்டுக்கு இசை எவ்வாறு இன்றியமையாததோ அவ்வாறே கற்பனை விந்தையும் இன்றியமையாததென்பதைப் பாரதியார் கூற்று நன்கு விளக்குகிறது. “பாட்டுடன்பது கற்பனையின் புலப், பாடே” என்று செல்லி எனும் புலவரும் கூறினார்.

நீர்வளம் மிக்க வயல்களிலே அன்னம், அன்னக் குஞ்சு, தாமரைமலர், எருமை, தேரை முதலிய வற்றைக் கண்டால் நம்மனத்தில் உண்டாகும் கற்பனையாது? புலவர் பெருமானாகிய கம்பர் தீட்டிக் காட்டுங் கற்பனையப் பாருங்கள்!

சேலுண்ட ஒண்க ணாரிற் றிரிகின்ற செங்கா லன்னம்
மாலுண்ட நளினப் பள்ளி வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை
காலுண்ட சேற்று மேதி கன்றுள்ளிக் கனைப்பச்
சோர்ந்த
பாலுண்டு துயிலப் பச்சைத் தேரை தாலாட்டும்
பண்ணை.

இப்பாட்டிலே வயல்களில் காணப்படுஞ் சில பொருள்களுக்கிடையில் ஒரு தொடர்பைக் கம்பர் சிறப்பாகக் கற்பித்திருக்கிறார். அன்னக்குஞ்சைப் பிள்ளையாக்கி அதனைத் தாலாட்டவும், அமும்பொழுது பாலூட்டவும் கைத்தாயரையும் அவர் படைத்துக் காட்டுகிறார்.

கார்என்று பேர்படைத்தாய் ககனத்து றும்போது
நீர்என்று பேர்படைத்தாய் நெடுந்தரையில் வந்ததற்பின்
வார்ஒன்று மென்முலையார் ஆய்ச்சியர் கைவந்ததற்பின்
மோர்என்று பேர்படைத்தாய் முப்பேரும் பெற்றாயே.

இந்தச் செய்யுளிலே காளமேகப்புலவர் இடைச்சி கொடுத்த மோரை நீராக்கி, அதனை வலியுறுத்தக் காரையும் நீரையும் அதனோடு தொடர்புபடுத்தித் தம் கற்பனையைக் காட்டுகிறார்.

தினையையும் பனையையும் யாவரும் அறிவர். இத் தினையின் மீது பனையை நிறுத்திக்காட்டித் தூமகேதுவுக்கு உவமைகூறும் பொழுட பாரதியாரின் கற்பனை விந்தை கருத்துக்கு விருந்தளிக்கிறது.

தினையின் மீது பனை நின்றாங்கு
மணிச்சிறு மீன்மிசை வளர்வா லொளிதரக்
கீழ்த்திசை வெள்ளியைக் கேண்மை கொண்டிலங்குந்
தூமகேதுச் சுடரே

என்பது பாரதியார் பாடல்.

இங்கே காட்டப்பட்ட உதாரணங்களினாலே, காட்சிப் பொருள்கள் கருத்துப்பொருள்கள் முதலியன யாவற்றையும் கூர்ந்து நோக்கித் தமது புலமையினால் மற்றையோர் காண முடியாத வியத்தகு தொடர்புகளைப் பிறப்பித்தலே மெய்ப்புலவரது கற்பனை என்பது வெளிப்படையாகிறது, உவமை, உருவகம், தற்குறிப்பேற்றம் முதலிய அணிகள் யாவும் புலவர்களுடைய கற்பனையின் விளைவுகளே. இருந்த இடத்திலிருந்து கொண்டே மனத்தை விரும்பிய இடமெல்லாம் செலுத்திப் பலவகையான படைப்புக்களைப் படைத்துப் பின் அவற்றைப் பாட்டு ருவத்தில் வெளியாக்கும் ஆற்றலை இக்கற்பனைதான் அளிக்கிறது. தேவர்கள் தாம் விரும்பியவற்றை எல்லாம் முட்டின்றி உடனே பெற்றுப் பேரின்பம் துய்ப்பதுபோல், புலவரவர்களும் தாம் விரும்பியவற்றை எல்லாம் வேண்டிய வாறு படைத்து அவற்றின் அழகிலீடுபட்டு இன்புறுகின்றனர். இதனாலேயே “தேவரணையர் புலவர்” என நான்மணிக்கடிகை கூறிற்று. புலவர்களுடைய இந்தக் கற்பனைத் திறனைப் பாரதியார் சிறப்பாகப் பல பாடல்களிலே விரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

உலாவு மனச்சிறு புள்ளினை எங்கணும் ஓட்டி
மகிழ்ந்திடுவோம்
எனவும்,

முன்லிறல் ஓடுமோர் வண்டியைப் போலன்று
மூன்றுலகுஞ் சூழ்ந்தே
நன்று திரியும் விமானத்தைப் போலொரு நல்ல
மனம் படைத்தோம்
எனவும்,

சீரவிருஞ் சுடர் மீனொடு வானத்துத் திங்களையுஞ்
சமைத்தே
ஓரழகாக விழுங்கிடும் உள்ளத்தை ஒப்பதோர்
செல்வமுண்டோ?
எனவும் அவர் பாடியுள்ளார்.

கற்பனைச் செறிவிலே புலவர்களுக்குக் காதலரும்
பித்தருமே நிகரானவர்கள் என்று செகப்பிரியர் கூறி
னார். மேலும், “புலவர்களுடைய மனக்கண் உலகத்தி
லிருந்து சுவர்க்கத்தையும் சுவர்க்கத்திலிருந்து உலகத்தையு
மும் ஒரு பார்வையிற் பார்த்தளக்கத்தக்க ஆற்றலுடைய
தென்றும், அவர்களுடைய கற்பனை முன்னறியப்படாத
வற்றுக்கு உருவங்களைப் படைத்துக் கொடுக்கவும், இவ்
பொருள்களுக்குப் பெயரும் உறைவிடமும் அளிக்கவும்
வல்லது” எனவும் அவர் கூறியுள்ளார். பாரதியாரும்,

தனிப் பதர்ச் செய்திகள்
அனைத்தையும் பயனிறை அனுபவமாக்கி
உயிரிலாச் செய்திகட் குயிர்மிகக் கொடுத்து
ஒளியிலாச் செய்திகட் கொளியருள் புரிந்து
அனைத்தையு மாங்கே யழகுறச் செய்து
இலெளகிக வாழ்க்கையின் பொருளினை இணைக்கும்
மாசத்தி.....

என்றார். நமது உலகிலுள்ள பொருள்களைப்போலப் புல வருடைய கற்பனை உலகிலுள்ள பொருள்களும் பலவகைப்பட்டவை. இந்தக் கற்பனை உலகம் என்றும் அழியாத இளமையும் அழகும் வளமும் நிறைந்தது; துன்பமில்லாத இன்பமயமானது. பல இடங்களிற் பல காலங்களில் உள்ள பொருள்கள் இந்த உலகில் ஓரிடத்தில் ஒருகாலத்தில் தோற்றமளிக்கும். நாம்காணும் பொருள்களும் காட்சிகளும் இக்கற்பனை உலகிலே வியத்தகு மாற்றத்தை அடைந்து புது உருவத்துடன் பொலியும்; உண்மையினைத் தெளிவாக உணர்த்தும்; புதுப்புது அனுபவங்களையும் பேருணர்ச்சிகளையும் உண்டாக்கும். இக்கற்பனை உலகின் சிறப்பை அறிதற்குப் புலவர்களுடைய கற்பனைகள் சிலவற்றை இப்பொழுது பார்ப்போம்.

தீயின் தன்மையை யாவரும் அறிவர். நெருங்கினால் சுடும். அகன்றாற் சுடாது. ஆனால் காமமோ நெருங்கினாற் சுடாது; அகன்றாற் சுடும். இந்த உண்மைகளை வைத்துக்கொண்டு ஒருபுதுமையான தீயை—காமத்தீயை—வள்ளுவர் பெருமான் நமக்குக் காட்டுகிறார்.

**நீங்கிற் நெறாஉம் குறுகுங்காற் றண்ணெனும்
தீயாண்டுப் பெற்றாள் இவள்.**

போர்க்களத்தில் ஒரு பெண் தன்காதலன் இறந்துபடும் பொழுது அவனைத் தாங்கி ஏந்துகிறாள்; அவன் இறந்து விட்டான் என்பதை அறிந்தவுடன் தானும் உயிர் விடுகிறாள். இவ்விருசெயலுக்கும் சயங்கொண்டார் எவ்வளவு சிறப்புடைய காரணங்களைக் கற்பிக்கிறார் பாருங்கள்.

**தரைமகளும் தன்கொழுநன் உடலந் தன்னைத்
தாங்காமல் தன்கரத்தால் தாங்கி விண்ணாட்டு
அரமகளிர் அவ்வுயிரைப் புணரா முன்னம்
ஆவிஒக்க விடுவாளைக் காண்மின்! காண்மின்!**

வெப்பம் நிறைந்த கொடிய காட்டில் உள்ள மரங்கள் வாடி வதங்கி வெம்பி நிற்கும் நிலையினைக் கூறவந்த பெருங்கடுங்கோன் எங்கெங்கெலாம் எம்மை அழைத்துச் சென்று எவ்வளவு சிறந்த வாழ்க்கை உண்மைகளை எமக்கு உணர்த்துகிறார் என்பதைப் பின்வரும் பாடற்பகுதி நன்கு காட்டுகிறது.

வறியவன் இளமைபோல் வாடிய சினையவாய்ச்
சிறியவன் செல்வம்போல் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி
யார்கண்ணு மிகந்துசெய் திசைகெட்டா னிறுதிபோல்
வேரொடு மரம்வெம்ப விரிகதிர் தெறுதலி
னலவுற்றுக் குடிகூவ வாறின்றிப் பொருள்வெஃகிக்
கொலையஞ்சா வினைவராற் கோல்கோ டியவனிழல்
உலகு போலுறிய வுயர்மர வெஞ்சுரம்.

தலைமகன் மணஞ்செய்வதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்கிறான் என்ற செய்தியைத் தோழி தலைமகனாளுக்குக் கூறும்பொழுது, அச்செய்தி தனக்கு அளித்த மகிழ்ச்சியை அவள் புலப்படுத்தும் முறை போற்றத்தக்கது. ஒரு நாட்டில் கோடை நீடிக் குளங்கள் யாவும் வற்றிய காலத்தில் குளம் நிறைந்து வெள்ளம் பெருகுமாறு இராக் காலம் முழுதும் மழை பெய்கிறது. அது கண்டு வைகறைப் பொழுதில் அந்நாட்டு மக்கள் யாவரும் பேருவகை அடைகின்றனர். “அவர்கள் யாவரும் அடையும் பேருவகை முழுவதையும் எனக்குள்ளே யான் அடைகிறேன்” என்று தோழி கூறுகிறாள் எனக் கபிலர் பாடுகின்றார்.

நாடு வறங்கூர நாஞ்சி றுஞ்சக்
கோடை நீடிய பைதறு காலைக்
குன்று கண்டன்ன கோட்ட யாவையுஞ்
சென்று சேக்கல்லாப் புள்ள வுள்ளி

லென்றாழ் வியன்குள நிறைய வீசிப்
பெரும்பெயல் பொழிந்த ஏம வைகறைப்
பல்லோ ருவந்த வுலகை யெல்லா
மென்னுட் பெய்தந் தற்றே.

தலைவனைப்பிரிந்து இராக்காலத்தில் வருந்தும் ஒரு தலைவி எப்பொழுது விடியும் விடியும் என்று ஏங்குகிறாள்; சூரியன் உதிக்காமல் இருப்பதற்குப் பல காரணங்களைக் கற்பிக்கிறாள்.

அரவங் கரந்ததோ, அச்சுமரம் இற்றுப்
புரவி கயிறுருவிப் போச்சோ— இரவிதான்
செத்தானோ, வேறுவழிச் சென்றானோ, தோழினன்க்கு
எத்தால் விடியும் இரா.

இப்பாட்டிலுள்ள கற்பனைகள் புராணக்கதைகளையும் இவ்வுலக நிகழ்ச்சிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியுள்ளன.

இதுவரையும் கற்பனைகள் சிலவற்றின் தன்மைகளைக் கண்டோம். கற்பனையுலகிலேயுள்ள விந்தைகள் மிகப்பலவாகும். தீப்பட்ட வெள்ளத்தையும், சதநோடி மின் சேவிக் கும் மின்னரசியையும், கலைநிலாத் தவழும் மாடத்தையும், மேகத்தினிரு மருங்கிலே சூரியனையும் சந்திரனையும், கரு நெருப்பிடை எழுந்த செந்நெருப்பையும் இந்தக் கற்பனை உலகிலே காணலாம். இவ்வுலகில் இராமனை இராவணனாகவும், கயவரைத் தேவராகவும், குயிலைக் கிளியாகவும், மாலையைக் காலையாகவும், மருதம், கடல், இளவேனில் முதலியற்றை அரசர்களாகவும் புலவர்கள் ஆக்கிவிடுவார்கள்.

இன்னமுறையில் இவ்வாறுதான் கற்பனை செய்ய வேண்டுமென்னும் நியதி இவ்வுலகில் இல்லை. ஒரு

பொருளைக் கண்டவுடன் அதனோடொன்றுபட்டுப் புலவர்கள் செய்யுங் கற்பனைகள் பலவகையாக இருக்கும். திங்களைப் பற்றிப் புலவர்கள் சிலர் படைத்த கற்பனைகளைக் கண்டு மேலே செல்வோம்.

மீனினம் ஓடிப்பரக்குதம்மா—ஊடே
வெள்ளி ஓடமொன்று செல்லுதம்மா
வானும் கடலாக மாறுதம்மா—இந்த
மாட்சியில் உள்ளம் முழுதம்மா.

—தேசிக விநாயகம் பிள்ளை

தயிர்க்கடலில் வெண்ணெய்போல் வெண்ணிலாவே
தனிவிசும்பில் தவழ்ந்திடுவாய் வெண்ணிலாவே.

—சோமசுந்தரப்புலவர்

எல்லையில்லாததோர் வானக்கடலிடை
வெண்ணிலாவே—விழிக்கு
இன்பமளிப்பதோர் தீவென்றிலகுவை வெண்ணிலாவே!

—பாரதியார்

கதிர்செய்நித்திலம் கறங்குதெண்டிரைக்கரத் தெறியும்
முதிர்பனிக்கடல் முகட்டினின் முளைத்தொளிர் திங்கள்
விதியின் மாலையாந்துணைவியை வீங்கிருட்டலைவன்
வதுவையாற்றுவான் வைத்த பொற்குடமென வயங்கும்.

—அதிவீரராம பாண்டியன்

கானெலா மலர்ந்தமுல்லை ககனமீதெ முந்ததென்ன
வானெலாம் வயங்குதாரை நிரைநிரை மலர்ந்துதோன்ற
வேணிலான் விழவின்வைத்த வெள்ளிவெண்
கும்பமென்னத்
தூநிலா மதியம்வந்து குணதிசைதோன் நிறற்றம்மா.

—வில்லிபுத்தூரார்

மறுவில் சிந்தை வன்றொண்டர் வருந்தினால்
 இறுமருங் குலார்க்கி யார்பிழைப் பாரென்று
 நறுமலர்க் கங்குல் நங்கைமுன் கொண்டபுள்
 முறுவ லென்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா.

—சேக்கிழார்

பெருந்தின் னெடுமால் வரைநிறுவிப் பிணித்த
 பாம்பின் மணித்தாம்பால்
 விரிந்த திவலை உதிர்ந்தமணி விசும்பின் மீனின்
 மேல்விளங்க
 அருந்த அமரர் கலக்கியநாள் அமுத நிறைந்த
 பொற்கலசம்
 இருந்த திடைவந் தெழுந்ததென எழுந்த தாழி
 வெண்டிங்கள்.

—கம்பர்

காழகச் சேற்றுள் தீம்பால் கதிர்மணிக் குடத்தி னேந்தி
 வீழ்தரச் சொரிவ தேபோல் விளங்கொளித் திங்கட்
 புத்தேள்
 குழிருட் டொகுதி முழுகத் தீங்கதிர் சொரிந்து
 நல்லார்
 மாழைகொண் முகத்திற் றோன்றி வளைகடன்
 முளைத்ததன்றே.

—திருத்தக்கதேவர்

புலவர்களுடைய கற்பனையுலகிலுள்ள படைப்புக்
 களைப் பகுத்தறிவு கொண்டு ஆராய்தல் கூடாது. இக்
 கற்பனை உலகு எங்கள் வாழ்வை ஒட்டியும் ஒட்டாமலும்
 இருக்கிறது. இவ்வுலகப் படைப்புக்களுக்கு முன்னர்க் கூறி
 யாங்கு வாழ்க்கை அனுபவங்களும் காட்சிப் பொருள்களுமே
 அடிப்படையாகும். இப்படைப்புக்களைப் பகுத்துப்பார்த்
 தால் இவை பூவுலகப் பொருள்களாகவும் வாழ்க்கையில்

நாம்பெறும் அனுபவங்களாகவும் இருப்பதை உணரலாம். வெள்ளந்தீப்பட்டதெனின், வெள்ளமும் தீயும் யாமறிந்த பொருள்களே. நிலாத்தவழும் மாடத்துக்கு நிலாவும் மாடமும் அடிப்படை. அரசனையும் அவனுடைய செல்வங்களையுங் கொண்டு மருதம், கடல், இளவேனில் முதலிய வற்றை அரசு வீற்றிருக்கச் செய்யலாம். நரசிங்க உருவத்திலுள்ள மனிதனுடைய உறுப்பும் சிங்கத்தினுடைய உறுப்பும் உலகிலுள்ளவை. ஆயிரம்தலை, ஆயிரம்கை, பத்துத்தலை முதலியவற்றிற்கு நம்முடைய இருகைகளும் ஒருதலையுமே அடிப்படை.

இந்த உண்மைகளை அறிந்து புலவர்களுடைய கற்பனை விந்தையினைச் சுவைத்தின்புறுவதற்கு யாவருக்கும் ஓரளவு கற்பனை இன்றியமையாதது. பாட்டை நன்கு விளங்கிக் கொள்வதற்கும் கற்பனை இன்றியமையாததென உவோட்குவோது எனும் புலவர் கூறியுள்ளார். இக் கற்பனைத்திறனிருந்தாற்றான் “உண்மையைச் சொல்லுவதுதான் கற்பனையின் கடன்” எனப் பேராசிரியர் மக்கினில்திச்சன் கூறியதை உணர்ந்து புலவர்களின் கற்பனையிலிருந்து பிறந்த இலக்கியத்தின் என்றும் மங்காத அழகிலும் உண்மையிலும் திளைத்து நன்மையை அடையலாம்.

பட்டினப்பாலை*

ஏறக்குறைய ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், தமிழ் நாட்டிலே தோன்றிய இலக்கிய நூல்களைச் சங்க நூல்கள் எனப்போற்றுகின்றோம். இவை மேற்கணக்கு நூல்களெனவும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களெனவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்கணக்கு நூல்கள் எட்டுத்தொகையும் பத்துப் பாட்டுமென இருவகைப்படும். பத்துப்பாட்டுக்களிற் பட்டினப்பாலை எனும் நூலும் ஒன்றாகும்.

பட்டினப்பாலை எனும் தொடரிலுள்ள “பட்டினம்” என்பது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையும், “பாலை” என்பது பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமுமாகிய பாலை ஒழுக்கத்தையும் குறிக்கின்றன. தன் ஆருயிர்க் காதலியைப் பிரிந்து பொருள் தேடச் செல்லுதற்கு எண்ணிய ஒரு காதலன், அவளைப் பிரிந்து செல்லுதற்கு முடியாதவனாகித் தனது பிரியும் எண்ணத்தை விட்டுவிடும் முறையிலே இப்பாட்டுப் பாடப்பட்டுளது.

முந்நூற்றொரு அடிகளையுடைய இப்பாட்டின் ஆறடிகளில் மட்டுமே இச்செய்தி கூறப்பட்டுளது. ஏனைய அடிகளெல்லாம் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையும் அதனைத் தலைநகராகக் கொண்டு செங்கோலோச்சிய கரிகாற் பெருவளத்தானுடைய வெற்றியையும் தீட்டிக்காட்டு

* மலேசிய கோலாசிலாங்கூர் 1956 — தமிழர் திருநாள் மலரில் வெளியிடப்பட்டது.

கின்றன. தலைவியைப் பிரிந்து சென்று யான் பெறும் பொருள் பெருஞ்சிறப்பு மிக்க காவிரிப்பூம் பட்டினமாகவே இருப்பினும் யான் அவளைவிட்டுப் பிரிந்து செல்ல மாட்டேன் என்று ஒரு தலைவன் கூறும்முகத்தாற் காவிரிப்பூம் பட்டினமும், பாலைத்திணையும் இணைக்கப் பட்டுள்ளன. இதனை,

முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை ஒழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே!

எனும் அடிகளில் ஆசிரியர் சுருக்கமாகவுந் தெளிவாகவும் உரைத்துள்ளார்.

பொருள் தேடுவதற்குப் பிரிந்து செல்ல எண்ணிய தலைவன் அவ்வாறு செல்லாது நிற்பதற்குரிய காரணத்தைப் புலவர் பாட்டின் இறுதியிலே அழகு ததும்பக் காட்டியிருக்கிறார்; கரிகாற் பெருவளத்தானுடைய ஆண்மையையும் அளியையும் பொருத்தமாகவும் விளக்குகிறார்.

திருமா வளவன் தெவ்வர்க் கோக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானமவன்
கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே!

நான் பிரிந்து செல்லும் காதோவென்ற கரிகாற் பெருவளத்தான் பகைவர்களை அழித்தற்கு எறிந்த வேலினுங் கொடியது; என் மனைவியின் தோள்களோ அவ்வரசனுடைய செங்கோலினுங் குளிர்மையுடையன; ஆதலின் "யான்வாரேன்" என்று தலைவன் தன் செல்லாமைக்குரிய காரணத்தைக் கூறுகிறான்.

காட்டின் கொடுமைக்குக் கரிகாலனின் வேலுடைய கொடுமையையும், தலைவியின் தோளின் குளிர்மைக்கு அவ்வேந்தனுடைய செங்கோலின் குளிர்மையையும்

பொருத்தமுற அமைத்துக் காட்டிய அருமைப்பாடு எண்ணி எண்ணி மகிழ்தற்குரியது. கரிகாற் பெருவளத்தானுடைய வெற்றித் திருவையும், ஆட்சித் திறனையும் இந்நூலின் ஆசிரியராகிய கடியலூர் உருத்திரய் கண்ணனார் சிறப்பாகப் புலப்படுத்தியிருக்கிறார்.

இந்நூலின் அருமை பெருமைகளை அறிந்து சுவைத்த புரவலன், புலவர் பெருமானுக்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசிலாக வழங்கினான். பத்துப்பாட்டுக்குள்ளே பரிசில் பெற்றுயர்ந்த தனிச்சிறப்பு இப்பட்டினப்பாலைக்கே உரியது. கரிகாற் பெருவளத்தானுடைய இப்பெருஞ்செயலைப் பின்னர் தோன்றிய புலவர் பெருமக்கள் பல வாறு பாராட்டியுள்ளார். தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர் பொன்பத்தொடாறு நூறாயிரம் பெறப் பண்டுபட்டினப்பாலை கொண்டதும்'' எனக் கலிங்கத்துப் பரணி இச்செய்தியினைக் குறிப்பிடுகிறது.

வேந்தர் பெருமானாகிய கரிகாற் பெருவளத்தான்மேற்பாடப்பட்டு அவனுடைய பாராட்டையும் பரிசிலையும் பெற்று விளங்கிய இப்பாட்டினப்பாலை சொற்சுவை, பொருட்சுவை மலிந்து படிப்போர் உள்ளத்துக்குப் பெருவீருந்தளிக்கிறது. ஏறக்குறைய ஆயிரத்து நானூறு சொற்களாற் பாடப்பட்டுள்ள இந்தப் பாவிலே பண்டைத் தமிழ் மக்களின் இயல்புகளையும், அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறைகளையும், கரிகாற் பெருவளத்தானுடைய வீரச் செயல்களையும் நாம் இன்றும் கண்டு களிப்படையலாம்.

ஆசிரியர் அமைத்துக் காட்டும் உவமைகள் பெருமகிழ்ச்சி அளிக்கத்தக்கன. வேளாளர்களுடைய நடுநிலைமைக்கு நுகத்திலுள்ள பகலாணியை ஆசிரியர் உவமையாகக் கூறியிருக்கிறார். நெடுநுகத்துப் பகல்போல நடுவு

நின்ற நன்னெஞ்சினோர்,' என்பது அவர் கூற்று. காவிரிப் பூம் பட்டினத்துக்கு நெல்லை ஏற்றிக்கொண்டு வந்த படகுகள் உப்பங்கழியிலேயுள்ள தற்களிற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தக் காட்சிக்கு இலாயத்திலே கட்டப்பட்டிருக்கும் குகிரைகளின் நிரையை உவமையாக எடுத்தாளுகிறார் ஆசிரியர்.

சிவந்த நீரையுடைய காவிரியாறு கடலொடு கலக்குங் காட்சிக்கு உவமையாகக் கரியமலையிற் படிந்த செம்மேகத்தையும், தாய்முலையைத் தழுவிக்கிடக்கும் குழந்தையையும் அவர் கூறுகின்றார். 'மாமலை அணைந்த கொண் மூப்போலவும், தாய்முலை தழுவி யமுலையும் தேறு நீர்ப்புணரி யொடு யாறுதலை மணக்கும்' எனலும் அடிகள் இக்காட்சியைத் தீட்டிக்காட்டுகின்றன.

இயற்கை நிகழ்ச்சிகளை உவமையாக்கிக் காட்டும் ஆற்றலிலும் இப்பாட்டின் ஆசிரியர் சிறந்து விளங்குகின்றார். மரக்கலங்களில் வந்த பண்டங்களைக் கடலினின்று கரையிலே ஏற்றுதற்கும் கரையிலுள்ளவற்றை மரக்கலங்களில் ஏற்றுதற்கும் உவமையாக முகில் கடலில் எடுத்த நீரை மலையிற் பெய்தலையும், அவ்வாறு பெய்தநீர் பின் கடலுக்குச் செல்லுதலையும் அவர் கூறுகின்றார். இத்தகைய உவமைகள் பலப்பல இப்பாட்டில் உள. அவற்றை எடுத்துக்கூறின் விரிந்து செல்லுமாதலின் விடுத்தோம்.

இனி, பாட்டிலே எடுத்துக்காட்டப்பட்ட காட்சிகளையும், செய்திகளையும் நோக்குவோம். ஒரு நாட்டின் வளம் அந்நாட்டின் நீர் நிலவளங்களிலேயே பெரும்பாலும் தங்கியுளது. வானம் பார்க்கும் பூமியெனில் ஒருநாடு வளமுடையதாயிருத்தல் முடியாது. ஆற்று நீர் உடையதாயிருப்பினும், அந்த ஆறு என்றும் வற்றாது மழையில்லாத

காலத்திலும் சுருங்காது ஓடினாற்றான் நீர்வளம்மிகும்.
சோழநாட்டின் நீர்வளத்துக்குக் காரணமாகவுள்ளது காவிரி
யாறு. மழைபெய்யாமற் பொய்த்த காலத்திலும் காவிரி
யாறு வற்றாது ஓடுகிறது என்பதைப் பாட்டின் தொடக்கத்
திலேயே ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீள்
திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்
தற்பாடிய தளியுணவிற
புட்டேம்பப் புயன்மாறி
வான்பொய்ப்பினும் தான்பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி.

இத்தகைய காவிரிநதியின் புனல் எங்கும் பரந்து ஓடுவ
தால், சோழநாட்டின் மருதநிலம் மிக்க வளமுடையதாக
இருக்கிறது. கருப்பஞ்சாற்றைக் காச்ச்சம் கொட்டில்களி
லிருந்து எழும்பும் புகைபட்டு வயல்களிலுள்ள நெய்தற்
பூக்கள் வாடுகின்றன, நெற்கதிர்களை வயிறுநிறைய
உண்ட எருமைகள் நெற்குடுகளின் நிழல்களிலே உறங்கு
கின்றன. இதன்னை, கமுகு, வாழை, பனை முதலிய மரங்
களும் மஞ்சள், சேம்பு, இஞ்சி முதலிய செடிகளும் நெருங்கி
வளர்ந்திருக்கின்றன.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சோழ வளநாட்டின்
மருதநிலங்கள் அளித்த காட்சிகளை நமக்குக் காட்டிய
ஆசிரியர் அந்நாட்டிலுள்ள பாக்கங்கள் படப்பைகள்
முதலியவற்றையும் அழகாகக் காட்டுகிறார். வீட்டுமுற்றங்
களில் காயவைத்திருக்கும் நெல்லைக் காவல் காக்கும் சிறு
பெண்கள், அந்நெல்லை உண்ண வரும் கோழிகளைக்
கலைப்பதற்குத் தம்முடைய காதணிகளைக் கழற்றி ஏறி
கிறார்கள். இக்காதணிகள் சிறுவர்கள் உருட்டுகின்ற சிறு
தேர்களைத் தடுக்கின்றன,

“சோறுடைத்து சோழவளநாடு” என்று ஓளவையார் இடைக்காலத்திற் பாடினார். பண்டைக்காலத்திலும் சோழ நாட்டிலே சோற்றினை ஆக்கும் அட்டிற் சாலைகள் பல இருந்தன என்பதை இப்பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது. அச்சாலைகளிலிருந்து பாய்ந்த கஞ்சி வெள்ளம்போல் எங்கும் பரந்தோடிற்றெனின் அங்கே ஆக்கப்பட்ட சோற்றின் அளவைப்பற்றிக் கூறல் வேண்டுமா?

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் துறைமுகத்திலே பிறநாடுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பண்டங்களும் பிறநாடுகளுக்கு அனுப்புவதற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பண்டங்களும் அளவிலாது குவிந்து கிடந்தன. சுங்க வரியினைக் கணித்துப் பெறுபவர்கள் ஒருநாடிப் பொழுதுதானும் ஆறியிருக்காமற் றங்கள் கடமைகளைச் செய்தார்கள்.

கடைத்தெருக்களிற் பலவகைப் பண்டங்கள் குவியல் குவியலாகக் கிடந்தன.

நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொள்ளும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமு மகிலும்
தென்கடல் முத்தும் குணகடற் றுகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத் துணவும் காழகத் தாக்கமும்

எனும் அடிகளிலே அங்கே நிலம் நெளியத்தக்கதாகத் திரண்டு கிடந்த பொருள்களைப் பற்றியும் அவை பெறப்பட்ட இடங்களைப் பற்றியும் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கையிலிருந்து அக்காலத்திலே சோழநாட்டுக்கு உணவுப் பொருள் அனுப்பப்பட்டதென்பதை ஈழத்துணவும் எனும் தொடர் புலப்படுத்துகிறது.

பிற நாடுகளுடன் பெரும்வியாபாரஞ் செய்த காவிரிப் பூம் பட்டினத்திலே வியாபாரத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த மக்கள் எவ்வாறு நெறிமுறை தவறாமற்றமக்கும் பிறர்க்கும் நட்டமின்றி அத்தொழிலினைச் செய்தார்கள் என்பதைப் பின்வரும் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது
கொடுப்பதூஉங் குறைபடாது
பலபண்டம் பகர்ந்து வீசும்...

இக்காலத்திலே வியாபாரஞ் செய்கிறவர்கள் தமது கொள்விலையையோ இலாபத்தையோ வெளிப்படையாகச் சொல்வதில்லை. அன்றியும் கொடுக்கும் பொருளின் அளவைக் குறைத்தும், பெறும் பொருள்களின் அளவைக் கூட்டியும் இருவகையாக இலாபம் பெறுவதும் வழக்கம். தம்பொருளைப் பெரிதாகவும் பிறர் பொருளைச் சிறிதாகவும் மதிப்பதில்பு. ஆனால் அக்காலத்திலே காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலுள்ள வணிகர்கள் பொய், களவு, புரட்டு முதலியனவின்றி வியாபாரம் செய்தார்கள். தமதிலாபத்தை வெளிப்படையாகக் கூறினார்கள். பிறரிடத்துப் பண்டங்களை விலைகொள்ளும் பொழுது மிகுதியாகக் கொள்ளாமலும் தமது பொருள்களைப் பிறருக்குக் கொடுக்கும்போது குறையக் கொடாமலும் வியாபாரஞ் செய்தார்கள். இவ்வாறு செய்யாமல் ஏமாற்றுவது தமக்கே வடுவென அவர்கள் பயந்தார்கள். இவ்வாறுண்மை கூறி, நடுவுநிலைமையுடன் வியாபாரஞ் செய்தால் ஊதியம் பெறலாமா? என்று பலர் எண்ணலாம். பெறலாம்; பெருமூதியம் பெறலாம்; தலைமுறை தலைமுறையாகப் பெறலாம் என்பதைப் புலவர் பெருமான், “தொல் கொண்டித்துவன்றிருக்கை” என்று மேலும் கூறி விளக்குகிறார்.

இவ்வாறு வியாபாரத்தில் சிறந்தோங்கிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே வேறுவேறு மொழிகளைப் பேசுகின்ற பிற நாட்டு மக்கள் வந்து கூடி வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் யாவருஞ் சோழநாட்டு மக்களுடன் கலந்து எவ்வித வேற்றுமையுமின்றி இனிது வாழ்ந்தார்கள் எனப் புலவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

சோழவளநாட்டையும், அதன் தலைநகராகிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையும், அங்கு வாழ்ந்த மக்களையும் பற்றி வருணித்த புலவர் கடைசியிற் சோழவேந்தனாகிய கரிகாலனின் வீரச் செயல்களையும், ஆட்சிச் சிறப்பையும் நமக்குக் காட்டுகிறார்.

புலிக்குட்டி கூட்டிலே அடைப்பட்டுக் கிடந்தாற் போலப் பகைவர் சிறையிற் கிடந்த கரிகாலன் சிறைக்கூடத்தினின்றும் தப்பி ஓடித் தனி அரசுரிமையைப் பெற்ற வரலாறும், பகைவர்களை அழித்து அவர்களுடைய நாடுகளைப் பாழ்படுத்திய வரலாறும், நினைத்ததை நினைத்தவாறே முடிக்கும் அவன் பேராற்றலும் சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்றன. கரிகாலனுடைய வீரத்தை உலகத்தார் “மலையகழ்க்குவனே கடல் தூர்க்குவனே, வான் வீழ்க்குவனே, வளிமாற்றுவன்” எனப் புகழ்ந்தனர். கரிகாலனுக்குப் பணிந்து ஒதுங்கின மன்னர்களையும் கரிகாலனால் அழிக்கப் பட்ட அரசர்களையும் பின்வரும் அடிகள் கூறுகின்றன.

பல்லொளியர் பணி பொடுங்கத்
தொல்லரு வாளர் தொழில் கேட்ப
வடவர் வாடக் குடவர் கூம்பத்
தென்னவன் திறல் கெடச் சீறிமன்னர்
மன்னெயில் கதுவும் மதனுடை நோன்றாள்
மாத்தானை மற மொய்ம்பிற்
செங்கண்ணாற் செயிர்த்து நோக்கிப்

புன் பொதுவர் வழி பொன்ற
இருங்கோவேள் மருங்குசாய...

பகைவர்களுடைய ஊர்களை அழித்தானாயினும்
ரீகாலன் சோழநாட்டை நன்கு வளமுறச் செய்தான்; காடு
கொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கினான்;
கோயிலோடு குடிகளை நிறுத்தினான்.

இந்நூலினால் பண்டைக்காலத்துத் தமிழ் மக்க
களிடையே காணப்பட்ட பல பழக்கவழக்கங்களையும் யாம்
நன்கறிதல் கூடும். மக்கள் முருகக் கடவுளை வழிபட்டு
அவருக்கு விழா எடுத்தார்கள். சமண பௌத்த சமயங்
களும் தமிழ் நாட்டிலே பரவியிருந்தன. வேள்வியேட்ட
லும், வறியவர்க்கு உதவி செய்தலும், கள்விற்றலும்,
வெறியாடலும் நிகழ்ந்தன.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே பல மாடங்களையுடைய
பெரும் வீடுகள் பல நிறைந்திருந்தன. மேல் மாடங்களிற்
செல்வ மகளிர் பலர் வாழ்ந்தனர். இவற்றிலே இராக்காலம்
முழுதும் விளக்குகள் எரிந்தன.

கடற்கரையோரத்திலே வாழ்ந்த மக்களும் பல வித
விளையாட்டுக்களிலும், பாடலோர்த்தல் நாடகம் நயத்தல்
முதலியவற்றிலும் தம் ஓய்வு நேரத்தையும், விழாக்காலங்
களையும் கழித்தனர்.

பற்பல நூல்களையுங் கற்ற பேராசிரியர்கள் ஒன்று
சேர்ந்து வாதிடும் கலைக் கழகங்களும், பலவளங்களும்
திரண்ட கடைவீதிகளும், பிறநாட்டு வணிகர் உறையும்
பெரு வீதிகளும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்தன. புலான்
மறுத்தும், உண்மை பேசுதலை மேற்கொண்டும், பலர்க்கும்
பல பொருள்களை ஈந்தும், அன்பும் அறமும் செழிக்க
வாழ்ந்த வேளாளர்கள் தலைமுறை தலைமுறையாகப்

பெருநீதியுடன் அங்கே வாழ்ந்தார்கள். அவர்களால் நாடு
பெருமையுற்றது.

இவைபோன்ற இன்னும் பல அரிய செய்திகளைக்
கொண்ட இப்பட்டினப்பாலையைத் தமிழ் மக்கள்
யாவரும் நன்கு படித்தின்புறுதல் வேண்டும்.

பாரியும் மாரியும்*

பாரி யொருவனும் அல்லன்
மாரியும் உண்டெண்டு உலகுபுரப் பதுவே.

“கண்ணுதற் பெருங் கடவுளுங் கழகத்திருந் தாய்ந்த”
பசுந்தமிழ் வழங்கும் நாட்டை, மறங்கெடுத்த தறம் பெருக்கிச்
செங்கோன் முறைவழி யாண்ட முடியுடை வேந்தரும்,
குறுநில மன்னரும், வேளிரும் பலராவார். அவர்களுட்சிலர்
கொடையாலும், சிலர் வீரத்தாலும், சிலர் புலமையாலும்,
சிலர் செங்கோன்மையாலும் என்றும் மாயாப் பெரும்
புகழை ஈட்டினர்.

கொடையில் சிறந்தவர்களில் கன்னனைத் தமிழ்மக்கள்
யாவருமறிவர். போர்க்களத்தில் அநுச்சனன் விடுத்த அம்பு
களாலறிவிழந் தசைவின்றி யிருந்த அமயத்தும் இலனெனு
மெவ்வமுரைத்துத் தனைவந்தடைந்த மாயனுக்கு,

பாரியேன் வேண்டும் பொருளெலா நயக்கும்
பருவந் தன்னில் வந்திலையால்

எனக் கூறித் தன் தருமம் முழுதையும் அவனுக் களித்தவ
னென அவனைப் புகழ்வார். இவனைப் போலவே பருந்தா
லல்லற்பட்டுத் தன்னையடைந்த புறாவின் பொருட்டு,

* ஞாயிறு எனும் ஏட்டில் 1933 ஆவணி - புரட்டாதி
இதழில் வெளியானது.

சிபிவேந்தன் தன்னுடலை அரிந்து பருந்திற் கீந்தான். தன் தம்பியா லரசிழந்து அருங்கான் மேவிய காலத்தும்,

ஆறுபெருக் கில்லா தருந்திடர்தான் பட்டாலும்
ஊறலமை யாதோ உலகாற்றத்—தேற
வறியைநீ யானாலும் என்வறுமை மாற்றச்
சிறியையோ சீர்க்குமணா செப்பு

எனப்பாடித் தன்னை அடைந்த புலவர் பெருமானாகிய பெருந்தலைச் சாத்தனார்க்குத் தன் தலையை வெட்டித் தம்பியிடம் கொடுத்துப் பொருள் பெறுமாறு கூறிக் குமணன் தன் வாளை அவர்கைக் கொடுத்தான். பாரி, நள்ளி, பேகன், ஆய், அதிகமான், ஓரி, காரி எனும் வள்ளல்கள் எழுவர் தம் அளவிறந்த கொடையாற் புகழ் பரப்பிக் கடைஎழு வள்ளல்களென அழைக்கப்படலாயினர். இவர்களின் கொடைத்திறங்களை,

கான மஞ்சைக்குக் கலிங்க நல்கிய
அருந்திறலணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கல் நானாடன் பேகனுஞ் சுரும்புண
நறுவீ யுறைக்கு நாக நெடுவழிச்
சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பிறங்குவெள் ளருவி வீழுஞ் சாரற்
பறம்பிற் கோமான் பாரியும் கறங்குமணி
வாலுளைப் புரவியொடு வையக மருள
ஈர நன்மொழி யிரவலர்க் கீந்த
அழல்திகழ்ந் திமைக்கு மஞ்சுவரு நெடுவேற்
கழறொடித் தடக்கைக் காரியு நிழறிகழ்
நீல நாக நல்கிய கலிங்கம்
ஆலமர் செல்வற் கமர்ந்தனன் கொடுத்த
சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்
ஆர்வ நன்மொழி ஆயும் மால்வரைக்
கமழ்பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி

அமிழ்துவிளை தீங்கனி யெளவைக் கீந்த
 உரவுச்சினங் களனு மொளிதிகழ் நெடுவேல்
 அரவக்கடற் றாளை அதிகனுங் கரவாது
 நாட்டோ ருவப்ப நடைப் பரிகாரம்
 முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத்
 துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்சு நெடுங்கோட்டு
 நளிமலை நாடள் நள்ளியு நளிசினை
 நறும்போது கஞலிய நாகுமுதிர் நாகத்துக்
 குறும்பொறை நன்னாடு கோடியர்க் கீந்த
 காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த
 ஓரிக் குதிரை ஓரியும்

எனச் சிறுபாணாற்றுப்படை எடுத்துரைக்கின்றது. இவர்கள் எழுவருள் ஒப்புயர்வின்றிச் சிறந்தவன் பாரியே யென்பது அவன் வரலாற்றையும் கொடைகளையும் நன்கறிந்தோர்க்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோலத் தெற்றெனப் புலனாகும்.

பாரி முந்நூறு ஊர்களையுடைய தண்பறம்பு நாட்டிற்குத் தலைவன். வெநிரின் நெல்லையும், தீஞ்சுளைப் பலவின் பழத்தையும், கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கையும், இனியதேனையும், இன்னும்பல பயன்களையும் பயப்பதாய் பறம்புமலை வானளாவிய உயரத்தையும், அளப்பில் சனைகளையும், பிறங்கு வெள்ளருவி விழுஞ் சாரல்களையும் உடையதாய்ப் பகைவர் கடத்தற்கரிய அரண்களமைந்து அந்நாட்டில் விளங்கியது. அம்மலையைக் கபிலர்,

ஒருசா ருவி யார்ப்ப வொருசார்
 பாணர் மண்டை நிறையப் பெய்ம்மார்
 வாக்க வுக்க தேக்கட் டேறல்
 கல்லலைத் தொழுகும்

என்றும், பறம்பு நாட்டை

**கோழல் செம்மையிற் சான்றோர் பல்கிப்
பெயல்பிழைப் பறியாப் புன்புலத் ததுவே**

என்றும் புகழ்ந்துரைத்திருக்கின்றார். கோப்பெருஞ் சோழனுக்குப் பிசிராந்தையாரும், கணைக்காலிரும் பொறைக்குப் பொய்கையாரும் எவ்வாறு நண்பர்களாயிருந்தனரோ அவ்வாறே புலவர்போற்றும் கபிலரும் பாரீக் காருயிர் நண்பராக அமைந்திருந்தார்.

பாரியின் செல்வம் உள்ளூர்ப் பழுத்த பயன் மரம் போலவும், நீர்நிறைந்த ஊருணி போலவும் கற்றார்க்கும், கல்லாதார்க்கும், இலன்னு மெவ்வ முரைத்தார்க்கும், உரையாதார்க்கும் பயன்படலாயிற்று. புரவலர்க்கரிய அவனூர்கள் பாவலர்க்கெளிய வாயின. வாளாற் பெறற்கரியன யாழாற் பெறற் கெளியனவாயின. முடியுடை வேந்தர்க்குமரியன அவன்றாள் மலர்சேர்ந்தார்க் கெளிய வாயின. மறவர்க்கரியன விறலியர்க்கெளியவாயின. முந்நூறுார்களும் பரிசிலர்க்காக என்றும் வாடா இன்சொற் பாமாலையும் இசையும் பாரீக்காயின. இங்ஙனமவன்றன் கொடையா லீட்டிய புகழ் எங்கும் பரந்தோங்கியது.

அவன் புகழ்முன் தம்புகழ் சூரியன்முன் மின்மினி யென்னத் தோற்றினமை கண்ட முடியுடை மூவேந்தரும் பொறாமை கொண்டு அதன் விளைவால் நாற்படையுடனும் சென்று அவனுடைய மலையை முற்றுகை செய்தனர்.

அக்காலத்துக் கபிலர் கிளிகளைப் பழக்கி அவற்றால் நெற்கதிர்களைப் பிறவிடங்களின்றும் கொணர்வித்து உணவாக்கிப் பாரியின் படைக்களித்து உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல அவன் இடுக்கண் களைந்தார்.

**சிறுபடையான் செல்லிடம் சேறின் உறுபடையான்
ஊக்க மழிந்து கெடும்**

என்றாங்கு, பன்னாள் முற்றீயும் பறம்பைக் கைப்பற்ற முடியாது காவலர் மூவரும் கலங்கினர். அவ்வமயத்து, அவர்களை நோக்கிக் கபிலர் கூறும் பொன்மொழிகள் அவ்வள்ளின் பெருமையை நன்கு உணர்த்துவனவாம்.

அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நளிகொண் முரசின் மூவிரு முற்றினும்

.....
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்
தாளிற் கொள்ளலிர் வாளிற் றாரசலன்
.....விறலியர் பின்வர
ஆடினிர் பாடினிர் செலினே
நாடுங் குன்று மொருங்கீ யுமே.

எனக் கபிலர் கூறுகின்றார். பாரியை வெல்ல முடியாத வேந்தர்கள் அவனைப் பரிசிலாகப் பெற்றுக் கொண்டு என்றமழியாப் பெரும் பழிக்காளாகினர் என அவன் வரலாறு கூறுகின்றது.

பாரி இறந்த பின்னர் அவன் மகளிர் மனம் பதைத்து

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவில்
எந்தையு முடையேமெங் குன்றும் பிறர்கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவில்
வென்றெறி முரசின் வேந்தரெங்
குன்றுங் கொண்டார் யாம் எந்தையுமில்மே!

எனக்கூறும் மொழிகள் யாவரையும் உருகச் செய்யும். இவர்கள் தந்தையை யிழந்து பற்றுக்கோடின்றித் தனித் தமையாற் கபிலர் பாரியுடனிறந்து விடாது, சில சிற்றரசர் களிடம் சென்று பாரிமகளிரை வேட்கும்படி வேண்டியும் அவர்கள் அதற்கு இசையாமையால், பார்ப்பாரிடத்துப் பெண்மணிகளை ஒப்புவித்து,

இம்மை போலக் காட்டி யும்மை
 விடையில் காட்சி நின்னோடு
 உடனுறை வாக்குக வுயர்ந்த பாலே

எனக்கூறி வடக்கிருந்தார். இங்ஙனம் செங்கோலானும், வீரத்தாலும், கொடையாலும், நட்பாலும் சிறப்பெய்திய பாரியின் கொடைகளுள் கறங்குமணி நெடுந்தேரை முல்லைக்கீந்தமையே சிறந்தது. கானகத்துள்ள முல்லைக் கொடி பாடாதாயினும் அதன் குறிப்பறிந்து, தன் தேரையதற்குப் பற்றுக்கோடாக நிறுத்தி அங்கிருந்து அரண்மனையை நடந்து நண்ணினன் இவனெனின் இவன் பெருமையை எடுத்துரைத்தல் சாலுமா? இஃதன்றோ “குறிப்பறிதல்” என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக மிளிர்வது. இது,

கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச்
 சொல்லப்பட்ட பெருமித நான்கே

எனத் தொல்காப்பியராற் பெருமிதத்தைத் தருவனவற்றுள் ஒன்றெனக் கூறப்பட்ட கொடையில் தலைசிறந்தது. என்னை? பாரிக்கேயன்றித் தமிழ் நாட்டார்க்கும் பெருமிதத்தை யளித்தலானென்க. இது பாரி மற்றையவர்களிலும் சிறந்த கொடையாளியாக மிளிர்வதற்குக் காரணமாயது; எக்காலத்திலும் எந்நாட்டகத்தும் காணப்படாதது. தமிழ் நாட்டிற்கும் தமிழர்க்குமே யுரியது; தமிழர் வண்மையை விளக்குதற்குச் சிறந்ததாக எடுத்தாளப்படத்தக்கது.

ஆய், அதிகமான் முதலானோர் பொருள்களை இரவலர்க்களவின்றி யீந்து புகழ் பெற்றனர். குமணன் தன்னுயிரையுமீய முற்பட்டு அவர்களிலும் சிறந்த புகழ்

பெற்றான். பேகன் முன்னையோர் போலல்லாது மக்களினும் குறைந்த அறிவுடைய மயிலுக்குப் போர்வையிந்து புகழ் பெற்றான். சிபி புறவிற்காகத் தன்னிறைச்சியை யளித்து யாவரிலும் சிறந்த புகழீட்டினான். பறம்பிற் கோமானோ வெனின் முந்நூறுர்களையும் தன்னையும் இரவலர்க்கு அளித்தமையன்றியும் முல்லைக் கொடிக்குத் தானூர்ந்து வந்த தேரையுங் கொடுத்து யாவரிலும் தலைசிறந்த புகழைப் பெற்றான். இதனாலன்றோ “பொய்யா நாவிற்கபிலன்” என மாறோகதது நப்பசலையாராலும் “வெறுத்த கேள்வி வளங்கு புகழ்க் கபிலன்” எனப் பொருந்திலிளங்கிரனாராலும் புகழ்ப்பெற்ற கபிலர்,

பாரி பாரி என்றுபல வேத்தி
ஒருவர்ப் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி ஒருவனு மல்லன்
மாரியு உண்டென்று லகுபுரப் பதுவே

எனத்தமிழ் நயந் தெரிபுலவர்க்கு நல்விருந்தாகப் பாரியைப் பழிப்பார் போன்று மாரியோடு ஒப்பாக்கிப் புகழ்ந்தார்.

என்னை? மழையினால் மன்னா உலகத்து மன்னுயி ரெல்லாம் பயன்பெற்றினும் மரம் செடி கொடி முதலியனவே பெரும் பயன் பெறுவன. அவற்றுள்ளும் கானகத்து வேனிலால் வாடிய செடி கொடிகளே பயன்மிகப் பெறுவன. அஃதேபோல் மற்றையோர் கொடையால் ஆற்றிவுடை மக்களும் சில பறவைகளுமே பயன்பெறப் பாரியின் கொடையால் ஓரறிவுயிராகிய முல்லைக்கொடியும் பயன் பெற்ற மையாடலன்க. பாரியின் கொடைகளுள்ளே இதுவே சிறந்த தென்பது சிறுபாணாற்றுப்படை இதைச் சிறந்ததாக எடுத்துக் கூறலானும், பாரியை மாரிக்கு நிகராகக் கூறற்குச் சிறந்த காரணமாக அமைதலானும் பெறப்படும்.

இன்னும் வள்ளல்களில் இவனே சிறந்தவனென்பதை மூவேந்தரும் இவன்மேற் பொறாமை கொண்டெதிர்த்தமையாலும், அவ்வளவோடமையாது வஞ்சனையாற் கொன்றமையாலும், கபிலரது பாட்டால் செந்நாப் புலவர்கள் இவனையே சிறந்தவனெனப் போற்றினரென்பது அறியப்படுகின்றமையாலும், கபிலர் இவனை மாரியோடு ஒப்பிட்டமையாலும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் “கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே யெனினும்” என இவனையே கொடையில் சிறந்தவனாக எடுத்துக் கூறினமையாலும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

நோயும் தீயும்

திருக்குறளின் மூன்றாவது பாலாகிய காமத்துப் பாவி லுள்ள பல குறள்கள் தம் காவிய மணத்தால் பிற நாட் டறீஞர்களையுங் கவர்ந்துள. இக்குறள்களிற் சிலவற்றின் சொல் நயம் பொருள் நயம் கற்பனை நுட்பம் திட்பம் முதலியனவற்றை நோக்குவோம்.

நோய் வந்து விட்டால் மருந்தினை உண்ணுகிறோம். பெருநோயானால் மருத்துவரிடஞ்சென்று அவர் கொடுக்கும் மருந்தையோ, எழுதித்தரும் மருந்தையோ பெற்று உண் கிறோம். நோயை உண்டாக்குவதும் அதனைத் தீர்க்கும் மருந்தும் ஒரு பொருளாகவே இருக்க முடியுமா? அப்படி ஒரு பொருளை வள்ளுவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

**இருநோக்கு இவள் உண்கண் உள்ளது ஒரு நோக்கு
நோய் நோக்கு ஒன்று அந்நோய் மருந்து**

“காதலியிடம் இருபார்வைகள் உள. ஒன்று நோய்ப் பார்வை, மற்றையது மருந்துப் பார்வை” என்று காதலன் கூறுகிறான். ஒரு பார்வை நோயைக் கொடுக்கும். மற்றைய பார்வை அந்நோயை மாற்றும் மருந்தாகும்.

இந்தக் குறளின் ஈடிணையற்ற நுட்பத் திறன் முனைவார் கிரௌல் எனும் சேர்மனிய அறிஞரை ஈர்த்து இன்புறுத்தியது. இக் குறளிலே கொண்ட ஈடுபாட்டி னால் அவர் தமிழ்ச் செய்யுள்களைப் படித்துப் பாராட்டி

னார்; திருக்குறளை நன்கு பயின்று அதனைச் சேர்மன் மொழியில் மொழி பெயர்த்துத் தம் நாட்டவரும் படித்துப் பயன் பெற வாய்ப்பளித்தார்.

காதலியின் கண்ணை—அவளின் நோக்கைப் பற்றித் தலைவன் கூறுபவற்றைப் பல குறள்களிலே தீட்டிக் காட்டி உலகிலே வேறெப்புலவரும் கூறாத நுட்பம் மீளிர்த்து, புதுமை பொங்கும் கருத்துக்களை வள்ளுவர் நவீன்றுளார்.

காதலர் கண்களினாலேயே பேசிக் கொள்வர். அப் படிப் பேசிக்கொள்வோருக்கு அவர்கள் பேசும் சொற்களினால் எப்பயனும் இல்லை என்பதை அவர் உரைக்குந் திறன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்கின்றது.

கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்குஒக்கின்
வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல.

நோயையும் மருந்தையும் இணைத்து விளக்கும் வேறொரு குறளையும் ஈண்டு நோக்குவோம்.

பிணிக்கு மருந்து பிறமன் அணிஇழை
தன்னோய்க்குத் தானே மருந்து.

இக்குறளிலே, நோயைத் தீர்க்கும் மருந்து பிறவாகும்; அது நோயோடு எவ்வகையிலும் தொடர்புடையதன்று; வேறுபட்டதாகவே இருக்கும். ஆனால், இந்தக் காதலி, தன்னால் உண்டாகிய நோய்க்குத் தானே மருந்தாய் அமைகிறாள் எனக் காதலன் கூறும் திறப்பாடு உளங் கொளற் குரியது.

வள்ளுவர் பெருமானுடைய திட்ட நுட்பமாகக் கூறும் ஆற்றலையும், நாம் நாள்தோறும் காணும் பொருள்

களைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேருண்மைகளையும் நுண்ணுணர்வுகளையும் தீட்டிக் காட்டும் திறனையும் காவிய நயம் மிக்க காமத்துப் பாலிலே நன்கு காணலாம்.

நோயையும் மருந்தையும் மட்டுமன்றித் தீயையும் காதலர்களையும் நம் முன்னே கொண்டு வந்து காதலுணர்ச்சியை அவர் விளக்குந் திறனையும் காண்போம்.

திருக்குறளைச் சிங்கள மொழியில் இருவர் மொழி பெயர்த்துள்ளார். முதலாவதாக மொழி பெயர்த்தவர் மிசிகாமியி எனும் அம்மையாராவார். அவருடைய திருக்குறள்—சிங்கள மொழிபெயர்ப்புக்குச் சிங்களப் பேராசிரியர் ஒருவர் எழுதிய மதிப்புரை கொழும்பிலிருந்து வெளியாகும் ஆங்கில நாளேடு ஒன்றில் வெளியிடப்பட்டது. அந்த மதிப்புரையிலே அவர் திருக்குறளின் அரும்பெருஞ் சிறம்புக்களைப் பிறமொழி நூல்களோடு ஒப்பிட்டுப் பாராட்டினார்; காமத்துப் பாலிலுள்ள நுட்பங்களைச் சுட்டிக்காட்டி வியந்தார்; நவீனதொறும் பன்னயங்களைத்தரும் பாங்கினைப் போற்றினார்.

**நீங்கில் தெறாஉம் குறுகுங்கால் தண்என்னும்
தீயாண்டுப் பெற்றாள் இவள்.**

இந்தக் குறளை எடுத்துக்காட்டிக் காதலர்களைப் பற்றிக் கூறிய வேறெப் புலவரும் இத்தகைய திட்பமும் நுட்பமும் புதுமையும் நிறைந்த கருத்தைக் கூறவில்லை என்று அவர் எழுதினார். ஒரு சொல்லினாலேயே பல்வகை உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் தெய்வப் புலமை—பெரும் புலமை—திருவள்ளுவருக்கே உரியதாகும்.

ஒருவர் நெருப்புக்கு அண்மையிலே சென்றால் அவர் உடம்பினை அது சுடும். நெருங்கிச் செல்லச் செல்லச் சூடும் கூடிக்கொண்டே போகும். அவர் அந்நெருப்பை விட்டு

விலகிப் போனால் அவர் உடம்பு குளிர்மை அடையும். நெருங்கினால் சுடுதலும் விலகினால் சுடாமையும் உலகத்துள்ள தீயின் இயல்பு.

ஒருவன் தன் காதலியை நெருங்கினால் குளிர்மை அடைகிறான்; விலகினால் சூட்டினைப் பெறுகிறான். உலகத்துத் தீயினுக்கு மாறுபட்ட இயல்புடைய இந்தப் புதுமையான தீயை அவள் எங்கு பெற்றாள் என அவன் வியக்கிறான்.

உண்ணுவாரை இழுத்து இழுத்து அடிமைப்படுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தது கள். இதனிடத்துக் கொள்ளும் பற்றைக் கட்காதல் என வள்ளுவர் கூறுகின்றார். பொருள் கொடுத்துக் கள்ளைப் பெற்றுக் குடித்துத் தம்மைத் தாமே உணர முடியாத வெறிசிலையை அடைகின்றவர்களுக்கு அதனை உண்ணக் கூடாது எனக் காரணங் காட்டி விளக்குதல் ரீரில் மூழ்கிய ஒருவனை விளக்கைக் கொண்டு ஒருவன் ரீருக்குள் தேடுதலைப் போன்ற பயனற்ற செயலாகும். கட்காதல் கொண்டவர்களைத் திருத்த முடியாது. இத்தகைய காதலை உண்டாக்கும் கள்ளை நினைத்தவுடன் கள்ளுண்பான் ஒருவன் களிப்படைவதுமில்லை; கண்டவுடன் மகிழ்வதுமில்லை. உள்ளக்களித்தலும் காண மகிழ்தலும் காமத்துக்கு உண்டு என்று கூறி வள்ளுவர் பெருமான் காதலின் சிறப்பை நல்லோர் விலக்கும் கள்ளைக் காட்டி விளக்கும் புலமைத்திறன் வியப்புக்குரியது.

உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும்
கள்ளுக்கில் காமத்திற்கு உண்டு.

ஐம்பெருங் காப்பியங்கள்*

சங்ககாலத்திலே எழுந்த நூல்கள் பெரும்பாலும் தொகை நூல்களாகும். அவை அறம், பொருள், இன்பம் எனும் மூன்றினையும் பற்றி அன்றேல் இவற்றுள் ஒன்றினை அல்லது இரண்டினைப்பற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளன. இவற்றின்பின் தோன்றிய நூல்களே காவிய முறையிற் பாடப்பட்டுள்ளன. காவியம் அல்லது காப்பியம் என்பது ஒரு சிறந்த தலைவன்மேற் பாடப்படுவது; அவனுடைய பிறப்பு, வளர்ப்பு, கல்வி, வீரம், கொடை, பிற அருள் செயல்கள் முதலியவற்றை அழகாக எடுத்துரைப்பது; அவனுடைய நாடு, நகர் முதலியனவற்றையும் மனைவி, மக்கள் முதலியவர்களையும் பற்றிய செய்திகளை உரிய உரிய இடங்களில் தொடர்புபடுத்தி இயம்புவது.

சிறந்த ஒரு தலைவனின் வாழ்க்கையைப் பலதுறைகளிலும் தீட்டிக் காட்டி அதனைப் படிப்பாருங் கேட்பாரும்தம் வாழ்க்கையையும் அவ்வாறு திருத்தி அமைக்கத் தக்கதாகவே புலவர்கள் சிறந்த காப்பியங்களை இயற்றியிருக்கிறார்கள். இந்தக் காப்பியங்களைப் பெருங்காப்பியம் சிறுசிறுகாப்பியம் என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். பெருங்காப்பியம் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு எனும் நூற்பொருளையும் பற்றி விரிவாகக் கூறுவது எனவும், சிறு

* 1947இல் இலங்கை வானொலியில் நிகழ்த்திய உரைகளைத் தழுவிவது.

காப்பியம் அவற்றில் சிலவற்றைச் சுருக்கமாக உரைப்பது எனவும் தண்டியலங்காரம் எனும் இலக்கண நூல் கூறுகிறது.

தமிழிலே பெருங்காப்பியங்களும் சிறுகாப்பியங்களும் பல இருக்கின்றன. பெருங்காப்பியங்கள் ஐந்தினை ஒன்றாகச் சேர்த்து ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் என வழங்குகின்றனர்; ஐம்பெரும் காப்பியங்களைப்போலவே சிறுகாப்பியங்களிலும் ஐந்தினைச் சேர்த்து ஐஞ்சிறுகாப்பியங்கள் எனவும் பேரிட்டனர். இந்தப் பத்துக் காப்பியங்களும் சமணம் அல்லது புத்த சமயம் சார்பான நூல்களாகும். சமணர்களும் புத்தர்களும் செய்த தமிழ்த் தொண்டின் பெருமையை இந் நூல்கள் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

அ. சிந்தாமணி

சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி எனும் ஐந்துமே ஐம்பெரும் காப்பியங்களாகும்.

சிந்தா மணிதிகழ் சிலப்பதி காரம்
மணிமே கலைவளை யாபதி குண்டலகேசி
பஞ்சகா வியமெனக் கிளத்துவர்

என்று பொருட்டொகை நிகண்டு கூறுகின்றது. இவற்றுள், சீவகசிந்தாமணியைத் திருத்தக்கதேவர் எனும் பெரும் புலவர் இயற்றினார். இவர் சமண சமயத் துறவியாவார். சமணர்கள் சீவகசிந்தாமணியைத் தமது சமயநூலாகப் போற்றுவர். சீவகன் என்பது உயிர் எனவும், அந்த உயிர் பிறப்பெடுத்துப் பல செல்வங்களையும் அனுபவித்துக் கடைசியில் முத்தியடைதலையே சிந்தாமணி விரித்துக் கூறுகிறதென

வும் அவர்கள் கருதுகின்றனர். அஃதாவது சீவயாத்திரையையே சிந்தாமணி வருணிக்கிறது என்பது அவர்கள் கொள்கையாகும். சிந்தாமணி என்பது சுவர்க்கலோகத்துள்ள ஒரு மணியின் பெயராகும். அந்தமணி விரும்பிய தெல்லாங்கொடுக்கும் தன்மையது. அதைப்போலிந்த நூலும் விரும்பிய தெல்லாங் கொடுக்கும் என அவர்கள் போற்றுவர்.

தமிழறிஞர்கள் சிந்தாமணியைப் “புலவர்தம் சூளாமணி, கண்மணி” எனப் பலவாறு போற்றுவார்கள். விருத்தப்பாவினாலே முதலில் இயற்றப்பட்ட தமிழ்க் காவியம் சிந்தாமணியேயாகையால், தமிழிலக்கிய உலகில் இதற்கோர் தனியிடமுண்டு. அன்றியும் சொல்வளம் பொருணயம் சந்தவின்பம் முதலியவற்றாலும் இது தமிழன்பர்களை ஈர்த்தீர்த்து இன்புறுத்தி வருகிறது. தமிழிலேயுள்ள சிறந்த நூல்களைச் சேர்த்துக் கூறும் தனி வெண்பாக்கள் சீவக சிந்தாமணியையும் அவற்றுள் ஒன்றாகக் கூறுகின்றன. கம்பர் புகழேந்திப் புலவர் போன்ற இடைக்காலப் புலவர்களும் அநபாயன் முதலிய பேரரசர்களும் இந்தச் சிந்தாமணியின் கவிநயத்தில் ஈடுபட்டின்புற்றார்கள். சமயக்கிளர்ச்சி மிக்கிருந்த காலத்திலுஞ் சமயவேற்றுமை பாராட்டாமல் சைவமக்கள் சீவக சிந்தாமணியைப் படித்து வந்தார்கள் என்பது பெரிய புராணம் எனும் சிறந்த சைவத் திருநூலைச் சேக்கிழார் இயற்றிய காரணம் பற்றி வழங்கும் கதையால் நன்கு புலனாகிறது.

சீவகனே இந்தச் சிந்தாமணியின் தலைவனாவான். இவன் தந்தை ஏமாங்கத நாட்டை இராச மாநகரிலே யிருந்து அரசாண்டுவந்த சச்சந்தன் எனும் அரசனாவான். இவன் தன் மனைவி விசயையின் மேற் கொண்ட காதலினால் தன் அரசைக் கட்டியங்காரன் எனும் மந்திரியிடம்

ஒப்படைத்துவிட்டு 'மனைவியோடு' இன்பம் துய்த்து வந்தான். கட்டியங்காரன் அரசியலைத் தனக்குரியதாகக் விரும்பிச் சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு அரசனிருந்த அரண்மனையை முற்றுகையிட்டான். இவனைக் கண்ட சச்சந்தன் தன் மனைவி கருப்பவதியாயிருந்தபடியால் அவளை உயிர் பிழைக்கச் செய்ய விரும்பித் தான் முன்னரே செய்து வைத்திருந்த மயிற்பொறி ஒன்றில் ஏற்றி வான் வழிச் செல்லுமாறு அவளை அனுப்பினான். அதன்பின் கட்டியங்காரனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்து போரில் அவனாலே கொல்லப்பட்டான்,

சச்சந்தன் இறந்தவுடன் கட்டியங்காரன் வெற்றி முரசறைந்தான். முரசினுடைய முழக்கம் ஆகாயத்தில் சென்றுகொண்டிருந்த விசயையின் காதினுட் புகுந்தது. புகவே அவள் தன் கணவன் இறந்தானென அறிந்து அறிவிழந்து மூர்ச்சித்தாள். மயிற்பொறி இயக்குவாரின்மையின் சிறகை ஒடுக்கி நிலத்தில் இறங்கியது. அது இறங்கிய இடம் ஒரு சுடுகாடாகும். சிறிது நேரத்தில் விசயை தெளிவடைந்து ஒரு புதல்வனைப் பெற்றாள். அப்புதல்வனே சீவகனாவான். தனிமையாக இருட்டில் பிணப்புக நிறைந்து, பேயும் கழுகும் வாழும் சுடுகாட்டில் பிள்ளையைப் பெற்ற விசயை மிக மனம்வருந்தினாள். அரண்மனையில், பஞ்சணை மெத்தையில் பல மங்கல விளக்குகள் ஒளி செய்து, தாதியர் சூழ்ந்து பணிசெய்ய, அரசன் மகிழ்ந்து அளவில்லாத பொருள்களைத் தானஞ் செய்யப் பிறக்கவேண்டிய பிள்ளை சுடுகாட்டில் பிறந்ததை நினைக்க நினைக்க உண்டான துன்பத்தை அவளாலே தாங்க முடியவில்லை.

வெவ்வாய் ஓரி முழுவாக விளிந்தார் ஈமம் விளக்காக
 ஒவ்வாச் சுடுகாட் டியரரங்கின் நிழல்போல் நுடங்கிப்
 பேயாட

எவ்வாய் மருங்கும் இருந்திரங்கிக் கூகை குழறிப்
பாராட்ட
இவ்வாறாகிப் பிறப்பதோ இதுவோ மன்னர்க்
கியல்வேந்தே

எனவும்,

பற்றா மன்னன் நகர்ப்புறமால் பாயல் பிணஞ்சூழ்
சூடுகாடால்
உற்றார் இல்லாத் தமிழேனால் ஒதுங்க லாகாத்
தூங்கிருனால்
மற்றிஞ் ஞால முடையாய்நீ வளரு மாறும் அறியேனால்
எற்றே யிதுகண் டேகாதே யிருத்தி யாலென்
இன்னுயிரே

எனவும் அவள் புலம்பினாள்.

இவ்வாறு அவள் புலம்பும் பொழுது ஒரு தெய்வம் தோன்றி அவள் துயர் தீர்த்தது. அதன் சொற்படி விசயை தன்னுடைய குழந்தையை வைத்துவிட்டு மறைந்து இருந்தாள். தன் இறந்த புதல்வனை அங்கு புதைக்க வந்த கந்துக்கடன் எனும் வணிகன் அக்குழந்தையைக் கண்டு எடுத்துச் சென்று தன்பிள்ளை போல் வளர்த்து வந்தான். விசயையும் மனந்தேறித் துறவியாகி தன்மகன் நன்கு வாழ வேண்டுமெனத் தவஞ்செய்து வந்தாள்.

கந்துக்கடன் வீட்டில் வளர்ந்த சீவகன் அச்சணந்தி எனும் முனிவரிடத்திற் பல கலைகளையுங் கற்று விளங்கினான்.

கலையின தகலமும் காட்சிக் கின்பமும்
சிலையின தகலமும் வீணைச் செல்வமும்
மலையினின் அகலிய மார்பன் அல்லதில்
உலகினில் இலையென ஒருவனா யினான்.

இவ்வாறு பலகலை அறிவும் நிரம்பியபின் அச்சணந்தி முனிவர் சீவகனுக்கு அவன் பிறப்பினை உணர்த்திப் பகை

வனைக் கொல்வதற்கு ஓராண்டு பொறுக்குமாறு உரைத்துத் துறவுமேற்கொண்டு சென்றார்.

பின்னர்ச் சீவகன் நந்தகோனுடைய பசுநிரையைக் கவர்ந்த வேடரை வென்று நிரைமீட்டு அவன் மகள் கோவிந்தையரை ஏற்றுத் தன் நண்பன் பதுமுகனுக்கு மணஞ் செய்து வைத்தான். பின் யாழ்ப்போரிலே காந்தருவ தத்தையை வென்று அவளை மணந்து இன்பமனுபவித்தான். இதன் பின்னர் குணமாலை பதுமை, கேமசரி, கனக மாலை, விமலை, சுரமஞ்சரி முதலியவர்களைப் பல காரணங்களால் மணந்து தன் தாய் விசயையிருந்த தாபதப் பள்ளிக்குச் சென்று அவளை வணங்கினான். பின்னர் மாமனை அடைந்து கட்டியங்காரனை வென்று தன் தந்தையின் நாட்டை மீண்டும் பெற்றான். பின் முடிசூடித் தன் மாமன் மகள் இலக்கணையையும் மணந்து நாட்டை நன்முறையில் ஆண்டு வந்தான். பல ஆண்டுகள் ஆண்டு, பல பிள்ளைகளைப்பெற்று அரசசெல்வத்தை நுகர்ந்தபின் தேவிமாரோடு செல்வத்தைத் துறந்து தவஞ்செய்து முத்தி பெற்றான்.

இந்தச் சரித்திரத்தைப் பதினமூன்று இலம்பகங்களில் மூவாயிரத்து நூற்றைம்பத்துநாலு செய்யுள்களில் மிகச் சிறப்பாகப் பாடியாவருடைய மதிப்புக்கும் வியப்புக்கும் உரிமைபெற்றார் திருத்தக்கதேவர். ஏமாங்கத நாட்டின் வளத்தைக் கூறும் ஒரு செய்யுளைப் பாருங்கள்.

காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கமுகின் நெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் தொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாங் கனிசிதறி வாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங் கதமென்று இசையாற்றிசை போயதுண்டே.

தேங்காய் விழுந்து கமுகிலிருந்த தேன் கூட்டை உடைத்து, அதன்கீழ் நின்ற பலா மரத்தின் பழத்தைப் பிளந்து,

மாங்கனிகளையும் வாழைப்பழங்களையும் சிந்துகிறது. இது நாட்டின் வளத்தை எவ்வாறு எடுத்துரைக்கிறது என்பதை உணர்ந்து பாருங்கள்.

பொய்கை பொழில் முதலியவற்றினை அழகு ஒழுக்க எழுதிக் காட்டுவதிலும் திருத்தக்கதேவர் ஆற்றல் மிக்கவர். ஒரு பொழிலிலே கூந்தலை விரித்திருந்த பெண்ணைத் தன் பெடை என்றெண்ணி ஓர் ஆண்மயில் அருகணைந்து உண்மை உணர்ந்து நாணிச் சோலை நோக்கிச் செல்கின்ற காட்சியைப் பின்வரும் விருத்தம் நன்கு காட்டுகிறது.

கோல நெடுங்கண் மகளிர் கூந்தல் பரப்பி இருப்ப
பீலி மஞ்சை நோக்கிப் பேடை மயில்என்று எண்ணி
ஆலிச் சென்று புல்லி அன்மை கண்டு நாணி
சோலை நோக்கி நடக்கும் தோகை வண்ணம்
காண்மின்!

அடிதோறும் ஆறு மாச்சீர்களை அமைத்து இப்பாடலைப் புலவர் ஆக்கியுள்.

ஆ. சிலப்பதிகாரம்

தமிழ்தூற் பரப்பிலுள்ள காப்பியங்களில் முதன் முதல் நோன்றிய உயர்ந்த காப்பியம் சிலப்பதிகாரமேயாகும். இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழையும் பற்றிய பல வரலாறுகளை நாம் இன்றும் நன்கு அறிந்து கொள்ள ஏதுவாபிருப்பதும் இக்காப்பியமேயாகும். இதனை 'இயல் இசை நாடகப் பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுள்' என்றும், 'உரை இடையிட்ட பாட்டுச் செய்யுள்' என்றும், 'நாடகக் காப்பியம்' என்றும் அறிஞர்கள் போற்றி வருகின்றார்கள். சேர சோழ பாண்டிய நாடுகள் எனும் முப்பெரும் தமிழ்

நாடுகளைப்பற்றியும் அக்காலத்தில் இந்நாடுகளில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் வரலாறுகளைப் பற்றியும் நமக்கு இஃதெடுத்துரைக்கிறது. இது கூறும் கோவலன் கண்ணகி சரிதமும் மூன்று நாடுகளுடனுந் தொடர்புற்று விளங்குகிறது. கண்ணகி சோழ நாட்டின் தலைநகராகிய புகாரிலே பிறந்து, பாண்டியநாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையிலே தன் கணவனையிழந்து, சேரநாட்டின் திருச்செங்குன்றிற் தெய்வமாகக் காட்சியளிக்கிறாள். இக்காப்பியத்தின் பின்தோன்றிய காப்பியங்கள்-இராமாயணம், பாரதம் போன்றன-ஆரியருடைய கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தன. இஃதொன்று மாத்திரமே தமிழ் நாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்த கண்ணகிதேவியின் கதையைக் கூறும் பெருமை படைத்து விளங்குகிறது.

இத்தகைய பல தனிச் சிறப்புக்கள் வாய்ந்த இக்காப்பியத்தை இயற்றித் தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் பெருமையளித்தவர் இளங்கோவடிகளென்னும் பெரும் புலவராவர். இவர் சேரன் செங்குட்டுவனெனும் வீரவேந்தனின் அருமைத் தம்பியாவர்; தமது தமயனுக்கு உரிய அரசியலிலே தமக்கு எத்தகைய உரிமையும் வேண்டாமென்று கூறிவிட்டுத் துறவறநெறியை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தவர்; மணிமேகலையின் ஆசிரியராகிய கூலவாணிகள் சாத்தனார், “முடியுடை மூவேந்தருக்கும் உரியதாதலின் கண்ணகி கதையைத் தாங்களே பாடியருள வேண்டும்” என்று கேட்க, அதற்கிணங்கிச் சிலப்பதிகாரத்தைப் பாடினார்; இக்காப்பியத்தின் கதைவளர்ச்சிக்குச் சிலம்பு காரணமாக இருந்ததாதலின் “சிலப்பதிகாரம்” என்று இதற்குப் பெயரிட்டார். இச்சிலம்பு காரணமாக விளைந்த இக்கதையினால் அவர் முப்பெரும் உண்மைகளை உலகத்துக்கு எடுத்துரைத்துள்ளார். அவற்றை அவருடைய சொற்களிலேயே காண்போம்.

அரசியல் பிழைத்தோர்க் கறங் கூற்றாவதும்
உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டுமென்பதும்

ஆகிய மூன்றுமே அவ்வுண்மைகளாம்.

சிலப்பதிகாரக் கதையின் வளர்ச்சிக்குச் சிலம்பே காரணமாயிருப்பினும் முத்தமிழ் நிகழ்ச்சிகளும் அதற்கு உபகாரமாயிருப்பதை நாம் உணரும்பொழுது நாமும் “நெஞ்சையள்ளுஞ் சிலப்பதிகாரம்” என்று பாரதியாருடன் சேர்ந்து புகழாமல் இருப்போமா? முத்தமிழ்க் காப்பியமென்று சிலப்பதிகாரத்தைக் கூறுவதற்குரிய காரணம் இயல் இசை நாடகப் பகுதிகளும், இவற்றைப்பற்றிய வரலாறுகளும் அதிற் கூறப்படுதலே என்றுதான் அறிஞர்கள் கருதி வந்துனர். ஆனால் கதையின் நிகழ்ச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்குங் கருவியாக விளங்குஞ் சிலசெய்திகள் முத்தமிழோடுத் தொடர்புற்று விளங்குகின்றன என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

குழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாகவே சிலப்பதிகாரம் நிகழ்ந்ததென்று இளங்கோவடிகள் கதையின் அதிகாரத்தைச் சிலம்புக்குக் கொடுத்தார். ஆனால் மாடலன் எனும் மறையோன் “மாதவி மடந்தை கானற்பாணி கனக விசயர்தம் முடித்தலை நெரித்தது” என்று இசைத்தமிழே சிலப்பதிகாரத்துக்குக் காரணமாயிருந்ததென்று கூறுகிறார். பூம்புகாரிலே இந்திர விழாச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. விழாவின் கடைநாளில் நகர மாந்தர் கடலாடுவது வழக்கம். மாதவியும் கோவலனும் கடற்கரைக்குச் சென்று ஓரிடத்திலிருந்து இசைபாடினர். முதலிற் கோவலன் மாதவி கொடுத்த வீணையை வாங்கிப் பல இசைப்பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு அவ்வீணையை வாசித்தான், அவன் பாடிய வரிப்பாட்டுக்களில் “அவன் பிற மகளிர் பால் விருப்புடை

யான்” எனுங்குறிப்புத் தோன்றிற்று. உடனே மாதவியும் வீணையை வாங்கித் ‘தானும் பிற ஆடவர்பால் காதலுடையவள் போலப்” பாடி வாசித்தாள். அதனைக்கேட்ட கோவலன் தன் குலக் குணத்தைக் காட்டிவிட்டாள் என்று கருதி, அவளை விட்டுப்பிரிந்து கண்ணகியிடஞ்சென்று, மதுரைக்குச் சிலம்பு விற்கப் போய்க் கொலைப்படுகின்றான். பின்னர் கண்ணகி தெய்வமாகியதைக் கேட்ட செங்குட்டுவன், கண்ணகியைப் பிரதிட்டை செய்வதற்குக் கல்லெடுக்கச் சென்று அக்கல்லைக் கனகவிசயருடைய தலையிலேற்றி வந்தான். எனவே இளங்கோவடிகள் “யாழிசைமேல் வைத்துத் தன் ஊழ்வினைவந்து உருத்தது ஆதலின்”, என்று கூறியருளியது போல மாதவியின் யாழிசையே-இசைத்தமிழே-சிலப்பதிகாரக்கதைக்கு ஏதுவாகின்றது.

இனிக் கோவலன் கொலைக்குக் காரணமாயிருந்தது பொற்கொல்லன்தன் நடிப்பே என்பதை யாவருமறிவர். தான் கள்ளவனாயிருந்தும் நல்லவனைப்போலக் கோவலனுக்கு முன்பும், அரசனின் முன்பும், கொலைத்தொழிலாளர் முன்பும் அவன் திறம்பட நடிக்கிறான். இளங்கோவடிகளும் அவன் நடிப்புத்திறனை,

கரந்தியான் கொண்ட காலணி யீங்குப்
பரந்து வெளிப்படா முன்ன மன்னற்குப்
புலம்பெயர் புதுவனிற் போக்குவன் யானெனக்
கலங்கா உள்ளங் கரந்தளன் செல்வோன்

என்று தீட்டிக்காட்டுகிறார். இங்கே இக்கள்வனின் நடிப்பே-நாடகமே-சிலப்பதிகாரக் கதைக்குக் காரணமாக இருந்ததென்பதை நாம் உணரலாம்.

தமிழ்ச் சொல் ஒன்று எவ்வாறு சிலம்பு விற்கச் சென்ற கோவலனின் கொலைக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற

தென்பதையும் பார்ப்போம். அரசியின் சிலம்பைக் களவாடிய கள்வனைக் கண்டு பிடித்ததைக் கேட்ட அரசன் தன் காவலாளரை நோக்கி, “அக்கள்வனைக் கொண்டு சிலம்பையுங் கொணர்க்” என்று கூறக்கருதினான். ஆயின் முன்செய்தவினை வருத்துங்காலம் வந்தமையாலும், தன் தேவியின் ஊடல் தணிக்கும் நோக்கத்தால் மனம்மாழ்கி இருந்தானாதலாலும் “கொண்டுவா” என்று கூறாது “கொன்றுவா” என்று கூறினான். இச்சொல்லே கோவலனுடைய கொலைக்கும் மேல்விளைவுகளுக்கும் காரணமாயிற்று. எனவே, இந்தச் சிலப்பதிகாரமேனும் முத்தமிழ்க் காப்பியத்துக்கு முத்தமிழ் நிகழ்ச்சிகள் காரணமாயிருக்கின்றன என்பது நன்கு புலனாகின்றது. இனி, நூலிலுள்ள பகுதிகளைப் படித்துப்பார்ப்போம்.

நூலின் தொடக்கத்தில் அடிகள் புதுமுறையிலே வாழ்த்துப்பாடுகிறார்; சூரியனையும் சந்திரனையும் மழையையும் புகார் நகரத்தையும் போற்றுகிறார்; பொன்னிவள நாடாளும் மன்னன் கரீகாலனுடைய இயல்புகளை இவற்றுக்கு உரித்தாக்குகிறார்; இயற்கைச் சத்திகளுடன் சேர்த்து மன்னனையும், நாட்டையும் வாழ்த்துகிறார்.

திங்களைப் போற்றுதும்! திங்களைப் போற்றுதும்!
கொங்குஅலர் தார்ச்சென்னி குளிர் வெண்குடை

அங்கண் உலகு அளித்தலான். போன்றிவ்

ஞாயிறு போற்றுதும்! ஞாயிறு போற்றுதும்!
காவிரி நாடன் திகிரி போல்பொன் கோட்டு
மேரு வலம் திரிதலான்.

மாமழை போற்றுதும்! மாமழை போற்றுதும்!
நாம நீர்வேலி உலகிற்கு அவன்அளிபோல்
மேல்நின்று தான் சுரத்தலான்.

பூம்புகார் போற்றுதும்! பூம்புகார் போற்றுதும்!
வீங்கு நீர்வேலி உலகிற்கு அவன்குலத்தோடு
ஓங்கிப் பரந்து ஒழுகலான்.

காப்பியத்தலைவியாகிய கண்ணகியின் அழகையும் இயல்பு
களையும் அடிகளார் அழகாகத் தீட்டிக்காட்டுகிறார்.

கண்ணகியின் அழகுதான் திருமகளின் அழகு என்றும்
கண்ணகியின் கற்புத்தான் அருந்ததியின் கற்பு என்றும்
அடிகளார் மரபையே அழகாக மாற்றி அமைத்துக்காட்டு
கிறார். அழகிலும் கற்பிலும் சிறந்தவர்களாகப் போற்றப்
படும் திருமகளும் அருந்ததியும் தமிழ் மகளாகிய கண்ணகி
யின் அழகையுங் கற்பையும் பெற்றதாலேயே போற்றப்
படுகிறார்கள் என்று புதுமை நலங்கொழிக்கத் தமிழி
னத்தை உயர்த்திப்பாடுகின்றார்.

போதில் ஆர்திருவினாள் புகழ்உடை வடிவுஎன்றும்
தீதுஇலா வடமீனின் திறம்இவள் திறம்என்றும்
மாதரார் தொழுது ஏத்த வயங்கிய பெரும்ருணத்துக்
காதலாள் பெயர்மன்னும் கண்ணகி என்பாள் மன்னோ.

இத்தகைய கண்ணகிக்கு நாயகனாக வரப்போகும்
கோவலன் எப்படிப்பட்டவன்?

அவனும்தான்,

மண்தேய்த்த புகழினாள்; மதிமுக மடவார்தம்
பண்தேய்த்த மொழியினார் ஆயத்துப் பாராட்டி,
கண்டுஏத்தும் செவ்வேள்என்று இசைபோக்கி,

காதலால்
கொண்டுஏத்தும் கிழமையாள் கோவலன்என்
பான்மன்னோ.

இத்தகைய இருவருக்கும் திருமணம் சிறப்பாக நடை
பெறுகிறது. காதலர் இருவரும் கருத்தொருமித்து இன்

புற்று வாழ்கின்றனர். அவர்களுடைய வாழ்விலே மாதவி இன்னுங்குறுக்கிடவில்லை. திருமணம் முடிந்து சில நாள் கள் கழிந்தன. கோவலன் உள்ளத்தில் உவகை பொங்குகிறது. கண்ணகியிடத்தே தான் கொண்ட பேரன்பைக் கட்டுரையாலே அவன் புலப்படுத்துகிறான்.

மாசறு பொள்ளே! வலம்புரி முத்தே!
காசறு விரையே! கரும்பே! தேனே!
அரும்பெறற் பாவாய்! ஆர்உயிர் மருந்தே!
பெருங்குடி வணிகள் பெருமட மகளே
மலையிடைப் பிறவா மணியே என்கோ?
அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ?
யாழிடைப் பிறவா இசையே என்கோ?
தாழ்இருங் கூந்தல் தையால்! நின்னை.

கண்ணகியைக் கோவலன் புகழ்ந்துரைக்கும் இந்தப்பகுதி மொழிக்குமொழி தித்திக்கின்றது. இதனைப் படிப்போர் “சொல்லின் உயர்வு தமிழ்ச்சொல்லே” என்றும், “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல் இனிதாவது எங்கும் காணோம்” என்றும் பாரதியார் கூறிய உண்மைகளை உணரலாம்; செஞ்சொற் கவியின்பம் எத்தகைய தென்றும் அறியலாம்.

இன்னும் இந்தப் பாராட்டுரைகளுடன், கோவலன் மதுரையிலே கொலைப்படுமுன் கண்ணகியுடன் கடைசியாகப் பேசியபொழுது அவளைப் போற்றிய பொன்னுரைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்!

குடிமுதல் சுற்றமும் குற்றினை யோரும்
அடியோர் பாங்கும் ஆயமும் நீங்கி
நாணமும், மடனும், நல்லோர் ஏத்தும்
பேணிய கற்பும், பெரும்துணை ஆக
என்னொடு போந்து, ஈங்கு எள்துயர் களைந்த

பொன்னே, கொடியே, புணையுங் கோதாய்,
நாவின் பாவாய், நீள்நில விளக்கே,
கற்பின் கொழுந்தே, பொற்பின் செல்வி!
சீறடிச் சிலம்பின் ஒன்றுகொண்டு யான்போய்
மாறி வருவன் மயங்கா தொழிக.

கண்ணகியின் பெருமையைத் தெப்பமுற்ற சாலினி
எனும் வேட்டுவப் பெண் மணியனைய மாண்புடைச் சொற்
களால் தீட்டிக்காட்டுகிறாள்.

இவளோ, கொங்கச் செல்வி; குடமலை ஆட்டி;
தென்தமிழ்ப் பாவை செய்த தவக் கொழுந்து;
ஒருமா மணியாய் உலகிற்கு ஒங்கிய
திருமாமணி.

சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள வரி, குரவை முதலிய இசைப்
பாடல்களும் இசையமும் பொருள்வளமும் மிக்கனவாய்ப்
படிக்குந்தோறும் நல்லின்பந்தருகின்றன.

கானல்வரி எனும்பகுதியில் கோவலனும் மாதவியும்
போட்டியாகப்பாடும் பாட்டுக்கள் தெவிட்டாத இன்பம்
அளிக்கத்தக்கன.

திங்கள் மாலை வெண்குடையான் சென்னி செங்கோல்
அதுஓச்சி
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய் வாழி
காவேரி
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவா தொழிதல்
கயல்கண்ணாய்
மங்கைமாதர் பெருங்கற்பு என்று அறிந்தேன் வாழி
காவேரி.

இது கோவலன் பாடியது. காவேரியைத் தலைவியாகவும்
சோழ அரசனைத் தலைவனாகவும் வைத்துப்பாடுகின்றான்;
தலைவன் கங்கையை ஆண்டாலும் ஊடாத பெருங்கற்பு

காவேரிக்கு உண்டென்று புகழ்கிறான்; தன்மன நிலையை யும் காட்டுகிறான். கண்ணகியின் கற்பின் திறன் மாதவியுடன் இருந்த அவனுடைய உள்ளத்திலே ஒளிவிடுகிறது.

இந்தப்பாட்டுக்கு மாற்றுப்பாட்டாக மாதவி பாடிய பாட்டைக் கீழே காண்க.

மருங்கு வண்டு சிறந்தார்ப்ப மணிப் பூஆடை
 அதுபோர்த்து
 கருங்க யல்கண் விழித்தொல்கி நடந்தாய் வாழி
 காவேரி
 கருங்க யல்கண் விழித்தொல்கி நடந்த எல்லாநரின்
 கணவன்
 திருந்து செங்கோல் வளையாமை அறிந்தேன் வாழி
 காவேரி.

காவேரியின் பெருஞ்செயலுக்கு அவளுடைய கணவன் செங்கோற் சிறப்பே காரணம் என்பதை மட்டுமன்றி ஒருதலைவியின் ஒழுக்கத்துக்குத் தலைவனுடைய ஒழுக்கமுங் காரணம் என்பதையும் அவள் கூறாமற் கூறுகிறாள்.

அடுத்துவரும் பாட்டு ருரைவப்பாட்டுக்களில் ஒன்று; இது படிக்கப்படிக்கத் தெவிட்டாத இன்பம் அளிக்குந் தகையது.

கன்று குணிலாக் களியுதிர்த்த மாயவன்
 இன்று நம்மானுள் வருமேல் அவன்வாயிற்
 கொன்றையந் தீங்குமுல் கேளாமோ தோழீ.

அகப்பொருட்டுறை மேல் கோவலனும் மாதவியும் பாடிய இரு பாடல்களைப் படித்துச் சுவைத்து மேலே செல்வோம்.

“விரைவில் வந்து நின்னை மணந்து இல்லறம் நடத்துகிறேன்” என்று தலைவியைத்தேற்றித் தெய்வத்தின்மேல்

ஆணையிட்டுப் பிரிந்த தலைவன் மீண்டும் வந்தான். தான் கூறியதை அவன் நிறைவேற்றத் தவறவிட்டான் என்பதையும், அதனால் தாம்படும் துன்பத்தையும் புலப்படுத்தி அவன் முன் நின்று கூறுகின்றாள் தோழி.

கரியமலர் நெடுங்கட் காரிகைமுள்
கடற்றெய்வங் காட்டிக் காட்டி
அரியசூள் பொய்த்தார் அறன் இலரென்று
ஏழையம் யாங்கறி கோமைய
விரிகதிர் வெண்மதியு மீன்கணமு
மாமென்றே விளங்கும் வெள்ளைப்
புரிவளையு முத்துங் கண்டாம்பல்
பொதியவிழ்க்கும் புகாரே யெம்மூர்.

தலைவன் தன் முன்னிலையில் நிற்கவும், படர்க்கையிடத்தில்வைத்து, “அரியசூள் பொய்த்தார் அறன் இலர்” என்று கூறும் அருமைப்பாடு வியக்கத்தக்கது. “ஏழையம் யாங்கறிகோம் ஐய” எனுந்தொடரில் தோழியின் உணர்ச்சி ததும்பி வழிகின்றது. “அவர் எங்களை ஏமாற்றி விட்டார். யாம் ஏழைகளாதலின் ஏமாற்றப்பட்டோம். நாம் மாத்திரமா? எம்நாட்டு இயற்கைப் பொருள்களும் இலகுவில் ஏமாற்றப்படுகின்றனவே!” என்கிறாள் அவள். சங்கினையும் முத்துக்களையும் முறையே சந்திரனும் நட்சத்திரங்களுமெனக் கொண்டு, புகார் நகரத்து ஆம்பற் பூக்கள் மலர்கின்றன என்று அழகாகக் கூறுகிறாள். இது கோவலனுடைய பாட்டு.

இனி மாதவி பாடிய பாட்டு :

தீங்கதிர் வாண்முகத்தாள் செவ்வாய் மணிமுறுவல்
ஒவ்வாவேனும்
வாங்குநீர் முத்தென்று வைகலும் மால்மகன்போல்
வருதிஐய

வீங்கோதந்தந்து விளங்கொளிய வெண்முத்தம்
 விரைகுழ் கானல்
 பூங்கோதை கொண்டு விலைஞர்போல் மீளும் புகாரே
 எம்மூர்

என்பதாகும்.

கள்வன் என்று குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுக் கோவலன் அரசன் ஏவலாளராகக் கொல்லப்பட்டான் என்பதைக் கேள்விப்பட்டவுடன் கண்ணகி புலம்பினாள். இந்தப் புலம்பல் கருங்கல் மனத்தையும் கரைந்துருகச் செய்யத் தக்கது.

இன்புறு தம்கணவர் இடர்எரி அகம்மூழ்க
 துன்புறுவள நோற்றுத் துயர்உறு மகளிரைப்போல்
 மன்பதை அலர்துற்ற மன்னவன் தவறுஇழைப்ப
 அன்பனை இழந்தேன்யான் அவலம் கொண்டு
 அழிவலோ?

“தீவேந்தன் தன்னைக் கண்டித்திறங் கேட்பல்யான்” என்று உருத்தெழுந்து சென்ற கண்ணகி அரசனிடஞ் சென்று வழக்குரைத்தாள்; வென்றாள்; கோவலன் கள்வன் அல்லன் என்பதை நிலைநாட்டினாள்; குற்ற மொன்றுஞ் செய்யாத தன் காதற் கணவனைக் கொன்ற அந்த அரசனுடைய நகரை எரித்து அழித்தாள்; அநீதியை ஒழித்து நீதியை நிலைக்கச் செய்தாள். சீறிய செல்வி அருளுடைத்தெய்வமாகக் காட்சியளித்துக் கூறும் வார்த்தை களைக் கேட்டுக் களிப்படைவோம்.

தென்னவன் தீதுஇலன் தேவர்கோன் தன்கோயில்
 நல்விருந்து ஆயினான் நான்அவன் தன்மகன்
 வெள்வேலான் குன்றில் விளையாட்டு யான்அகலேன்
 என்னோடும் தோழியீர் எல்லீரும் வம்எல்லாம்,

நெஞ்சை அள்ளும் இந்நூல் எங்கள்
நெடிய பழைமைச் சீரினை
விஞ்சு தமிழிள் கலைகள் பொலிந்த
விதத்தை நன்கு காட்டிடும்.

பலதுறைகளில் ஈடிணையற்ற இக்காப்பியம் புகார்க் காண்டம், மதுரைக் காண்டம், வஞ்சிக் காண்டம் என மூன்று காண்டங்களைக் கொண்டது. புகார்க் காண்டத்தில் பத்துக் காதைகளும் மதுரைக் காண்டத்தில் பதின்மூன்று காதைகளும் வஞ்சிக் காண்டத்தில் எழுகாதைகளும் உள்.

இ. மணிமேகலை

சிலப்பதிகாரத்திலே தொடங்கிய கதை மணிமேகலையில் முடிகிறது. கோவலனுக்கு மாதவிபாற் பிறந்த பிள்ளை மணிமேகலை. இவளது வரலாற்றைக் கூறுவதால் இந்நூல் மணிமேகலை என்று பெயர் பெற்றது. இந்நூலுக்கு மணிமேகலைத்துறவு எனும் பெயருமுண்டு. மணிமேகலை என்பது கோவலனுடைய முன்னோரைக் கடலினில் ஆழவிடாது காப்பாற்றிய தெய்வத்தின் பெயர். அத்தெய்வஞ் செய்த உதவியைப் பாராட்டித் தன் நன்றியைத் தெரிவிப்பதற்காகக் கோவலன் தன் அருமை மகளுக்கு மணிமேகலை என்று பெயரிட்டான். இவனுடைய மகளாகிய மணிமேகலையின் சரிதத்தைக் கூறும் இந்நூலை மதுரைக் கூலவாணிகள் சாத்தனார் இயற்றினார். இவரைச் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்றுங் கூறுவர். இந்நூலிலும் முப்பது காதைகள் உள். இந்நூல் பௌத்த சமய உண்மைகள் பலவற்றை எடுத்துரைக்கிறது. இது பௌத்த சமயக் காப்பியங்களிற் பழமையானது. புத்தர் பெருமானின் பொன்னடியை மணிமேகலை வணங்கும் பொழுது கூறுஞ் சொற்கள் புத்தர்

பெருமையை யாவருடைய உள்ளத்திலும் பதியச் செய்யத் தக்க ஆற்றல் வாய்ந்தன.

மாரசனை வெல்லும் வீர! நின்னடி
 தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய்! நின்னடி
 பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய்! நின்னடி
 துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய், நின்னடி
 எண்பிறக் கொழிய இறந்தோய்! நின்னடி
 கண்பிறர்க்கு அளிக்குங் கண்ணோய்! நின்னடி
 தீமொழிக்கு அடைத்த செவியோய்! நின்னடி
 வாய்மொழி சிறந்த நாவோய்! நின்னடி
 நரகர் துயர்கெட நடப்போய்! நின்னடி
 உரகர் துயரம் ஒழிப்போய்! நின்னடி.

இவையே மணிமேகலையின் வணக்க உரைகளாகும்.

புகார் நகரிலே இந்திரவிழாவினை மக்கள் கொண்டாடு கின்றனர் எனினுஞ் செய்தியுடன் நூல் தொடங்குகிறது. இந்தவிழாவிற் கு மாதவியும் அவள் மகள் மணிமேகலையும் வழக்கப்படி வரவில்லை. அவர்கள் உலக வாழ்வைத் துறந்து பௌத்த துறவிகளாகிவிடுகின்றனர். இப்படி வாழும் நாளில் ஒருநாள் மணிமேகலை சுதமதி எனும் தன் தோழியொடு உவவனஞ் சென்று பூக் கொய்கின்றாள். அவளது ஈடில்லா அழகில் ஈடுபட்டு அந்நாட்டரசன் மகன் உதயகுமரன் அவளைத் தொடர்கிறான். அவனிடமிருந்து தப்பிக்கொள்ள மணிமேகலை ஒரு பளிங்கு மண்டபத்துள் புகுகின்றாள். சுதமதி உதயகுமரனுக்கு யாக்கை நிலையா மையை மிகச் சிறப்பாகப் பின்வருமாறு கூறுகிறாள்:

வினையின் வந்தது வினைக்குவினை வாயது
 புனைவன நீங்கிற் புலால் புறத்திடுவது
 மூப்புவிளி உடையது தீப்பிணி இருக்கை
 பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்
 புற்றடங்கு அரவிற் செற்றச் சேக்கை

அவலக் கவலை கையாறு அழுங்கல்
தவலா உள்ளந் தன்பால் உடையது
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
மிக்கோய் இதனைப் புறமறிப் பாராய்.

இதனைக் கேட்டும் உதயகுமரன் மணிமேகலையை விட்டுப் போக விரும்பாது நின்றான். மணிமேகலையின் உள்ளம் கட்டுப்படாது அவனை நாடிச் சென்றது. அப்பொழுது மணிமேகலை சுகமதியை நோக்கிக் கூறியன காமத்தியற்கையைக் காட்டுகின்றன.

கற்புத் தானிலள் நற்றவ உணர்விலள்
வருணக் காப்பிலள் பொருள்விலை யாட்டி.
இகழ்ந்தனன் ஆகி நயந்தோன் என்னாது
புதுவோன் பின்றைப் போனதென் நெஞ்சம்
இதுவோ அன்னாய் காமத்து இயற்கை
இதுவே யாமாயிற் கெடுக தன்திறம்

என மணிமேகலை கூறினாள்.

பளிக்கறையிற் புகுந்த மணிமேகலையின் முன்பு மணிமேகலா தெய்வம் தோன்றி உதயகுமரனிடமிருந்து தப்புதற்குச் சக்கரவாளக் கோட்டத்துக்குச் செல்லுமாறு கூறிற்று. மணிமேகலையும் சுதமதியும் ஆங்குச் சென்று துயின்றனர். துயிலும் பொழுது அத்தெய்வம் மணிமேகலையைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் மணிபல்லவமெனுந் தீவினில் வைத்துச் சுதமதியிடம் வந்து மணிமேகலை ஏழுநாளில் திரும்புவாள் என்றறிவித்தது.

மணிமேகலை துயில்நீத்தெழுந்து தானிருக்கும் இடம் புதிதெனக்கண்டு புலம்பும்பொழுது புத்த பீடிகை தோன்றி அவளுடைய பழம் பிறப்பை உணர்த்திற்று. பின் அப்புத்த பீடிகையைக் காவல் செய்யும் தீவதிலகை எனும் பெண் தெய்வம் காட்சியளித்து, ஆங்குள்ள கோமதி எனும்

பொய்கையில் “அமுதசூரபி” எனும் பாத்திரத்தைப் பெறும்படி சொல்லி, அப்பாத்திர மரபையும் பெருமையை யுங் கூறிற்று. அப்பாத்திரத்திலுள்ள உணவு எடுக்க எடுக்கக் குறையாது சரந்து கொண்டேயிருக்கும். அப்பாத்திரத்தைப் பெற்ற மணிமேகலை சோழநாடு போந்து, முதலில் கற்புக்கரசியாகிய ஆதிரையிடம் பிச்சை எடுத்துப் பின் யானைத்தீ எனும் நோயால் வருந்திய காயசண்டிகையினுக்கு உணவளித்து அவள் நோயை மாற்றி ஒரு பொது இடத்திலிருந்து யாவர்க்கும் உணவளித்து வந்தாள்.

இவளிப்படியிருக்க மன்னன் மகன் உதயகுமரன் அவள் மேற்கொண்ட காதல் தீரனாகி அவளைத் தொடர்ந்தான். அவனிடமிருந்து தப்புதற்கு மணிமேகலை “காயசண்டிகையின்” வடிவத்தைப் பூண்டு உலாவினாள். அந்த வடிவிலும் அவளை உதயகுமரன் தொடர்தலைக் கண்ட காயசண்டிகையின் கணவனாகிய காஞ்சனன் எனும் வித்தியாதரன் அவனிலே சந்தேகங்கொண்டு அவனைத் தன் வாளால் வெட்டிக் கொன்றான். மணிமேகலை பொருட்டு உதயகுமரன் மடிந்தான் என்று கேள்விப்பட்ட மன்னன் அவளைச் சிறைப்படுத்தினான். பின் உதயகுமரன் தாய் இராசமாதேவி அவளைப் பலவாறு வருத்தவும், அவள் அவற்றிற்கு வருந்தாது இருத்தல் கண்டு உண்மையறிந்து அவளைச் சிறைவிடுத்து, அவளிடமிருந்து உபதேசம்பெற்றாள். தன்மகன் உதயகுமரனைப் பற்றித் துயருற்ற இராசமா தேவிக்கு மணிமேகலை கூறிய அறிவுரைகள் படிப்போர் உள்ளத்தைத் தெருட்டத்தக்கன.

உடற்கழு தனையோ? உயிர்க்கழு தனையோ?

**உடற்கழு தனையேல் உன்மகன் றன்னை
எடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனர் யாரே?**

உயிர்க் கழுதனையேல் உயிர்புகும் புக்கில்
செய்ப்பாட்டு வினையால் தெரிந்துணர் வரியது
அவ்வுயிர்க்கு அன்பினை யாயின் ஆய்தொடி
எவ்வுயிர்க் காயினும் இரங்கல் வேண்டும்

என்பனவே அவையாகும். “உன்மகனிடத்து இரக்கம் உள்வளாயின் நீ எல்லா உயிரிடத்தும் அன்புள்ளவளாயிரு” என்பதை மணிமேகலை எவ்வளவு சிறப்பாகப் புலப்படுத்தியுள்ளாள் பாருங்கள். பின்னர் மணிமேகலை சாவக நாட்டை அடைந்து, அங்கிருந்து வஞ்சி நகர் சென்று, கண்ணகியை வழிபட்டு அந்நகர்ப்புறத்தில் வசித்த சமய நூலறிஞர்களிடம் அவரவர் சமயக்கொள்கைகளை அறிந்து பின் காஞ்சிநகர்புக்கு அறவண அடிகளிடம் புத்த சமயக் கொள்கைகளையும் புத்தர் பெருமையையும் அறிந்து பிறவித்துன்பம் நீங்கும்படி தவஞ்செய்தாள்.

இந்தக் கதையினை ஆதாரமாகக்கொண்டு சாத்தனார் செய்த காப்பியம் சிலப்பதிகாரத்தோடு உடன்வைத்துப் போற்றுந்தகையதாய் விளங்குகிறது.

ஈ. வளையாபதி

ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் நான்காவதாகிய வளையாபதி கவியழகுமிக்கதொரு சமணசமயக் காப்பியமாகும். “இவர் வளையாபதியை நினைத்தார் கவியழகு வேண்டி. எங்ஙனம் எனஞ்சொல் இவ்வாறே வளையாபதியிலுமுண்டு” எனத் தக்கயாகப் பரணி உரையாசிரியர் கூறுகின்றார். “இவர்” என்பது தக்கயாகப் பரணி ஆசிரியரான ஒட்டக் கூத்தரைக் குறிப்பிடுகின்றது. இக்கூற்றினால் இந்த உரை

யாசிரியரின் காலத்தின் முன்னர் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் வளையாபதியின் கவியழகிட்டுபட்டு அதனைப் போற்றினார்கள் என்பது நன்கு புலப்படுகிறது.

வளையாபதியின் கவியழகை அறிதற்கு இருசெய்யுள்களைப் படித்து மேற்செல்வோம்.

நீலநிறத் தளவாய் நெய்கனிந்து போதவிழ்ந்து
கோலங் குயின்ற குழல்வாழி நெஞ்சே!
கோலங் குயின்ற குழலுங் கொழுஞ்சிகையும்
காலக் கனலெரியின் வேம்வாழி நெஞ்சே!
காலக் கனலெரியின் வேவன கண்டாலும்
சால மயங்குவ தென்வாழி நெஞ்சே!

வித்தகர் செய்த விளங்கு முடி கவித்தார்
மத்தக மாண்பழிதல் காண்வாழி நெஞ்சே!
மத்தக மாண்பழிதல் கண்டால் மயங்காதே
உத்தம நன்னெறிக்கண் நில்வாழி நெஞ்சே!
உத்தம நன்னெறிக்கண் நின்றூக்கஞ் செய்தியேற்
சித்தி படர்தல் தெளிவாழி நெஞ்சே!

வளையாபதி எனும் இந்த அரும்பெரும் காப்பியம் இப்பொழுது எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதன் ஆசிரியர் யார் என்பதையும் இது கூறும் வரலாறு யாதென்பதையும் அறிய முடியவில்லை.

யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை, சிலப்பதிகார உரை தொல் காப்பியச் செய்யுளியல் இளம்பூரணருரை முதலியற்றில் ஆறு செய்யுள்களும் புறத்திரட்டில் அறுபத்தாறு செய்யுள்களும் காணப்படுகின்றன.

நாட்டின் நல்வளத்தைத் தீட்டிக்காட்டும் இரண்டு பாடல்கள் சொற்சுவை பொருட்சுவை நிறைந்து கற்பனை களஞ்சியங்களாகக் காட்சி அளிக்கின்றன.

செந்நெலங் கரும்பினோடு இகலுந் தீஞ்சுவைக்
கன்னலங் கரும்புதான் கமுகைக் காய்ந்தெழும்
இன்னவை காண்கிலன் என்று புகழும்
முன்னிய முகில்களான் முகம்பு தைக்குமே.

செந்நெல் வளர்ந்து அருகிலுள்ள கரும்போடு போட்டி
யிடுகின்றது, கரும்போ கமுகுடன் போட்டி போட்டு ஓங்கு
கின்றது. போட்டியைப் பார்க்காமல் கமுகு மேகங்களால்
தன் முகத்தை மூடுகின்றது.

கரும்பிவை கமுகிவை யென்று கண்டறி
வருந்துணை யுயர்தலின் அருந்து மேதிகள்
கரும்புக ளிவையெனக் களையுங், கார்ப்பொழிற்
கரும்பிவர் கமுகினைக் குயில்கள் சொல்லுமே.

உயர்ந்து வளர்ந்தமையால் கரும்புகளையும் கமுகு
களையும் பிரித்தறிய முடியவில்லை. கரும்புகளை
அவற்றை உண்ணும் எருமைகளும் கமுகுகளை அவற்றில்
இருந்து கூவும் குயில்களுமே பிரித்துக்காட்டுகின்றன.

மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்கல்
உற்றார்க்கு உடம்பு மிகையவை யுள்வழிப்
பற்றா வினையாய்ப் பலபல யோனிகள்
அற்றா யுழலு மறுத்தற் கரிதே
எனும் வளையாபதிச் செய்யுள்,

மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்கல்
உற்றார்க் குடம்பு மிகை
எனும் குறளை அடக்கி யிளர்கிறது.

இப்பொழுது கிடைக்குஞ் செய்யுள்கள் பெரும்பாலும்
அறம் பொருள் என்பன பற்றியனவாகவே காணப்படு
கின்றன. மனிதப்பிறவி பெறுதற்கரியது என்பதைப் பின்
வரும் செய்யுள் சிறப்பாக விளக்குகின்றது.

வினைபல வலியி னாலே வேறுவே றியாக்கை யாகி
நனிபல பிறவி தன்னுட் டுன்புறாஉ நல்லு யிர்க்கு
மனிதரி னரிய தாகுந் தோன்றுதல் தோன்றி னாலும்
இனியவை நுகர வெய்துஞ் செல்வமு மன்ன தேயாம்

பொருளில் குலனும் பொறையில் நோன்பும்
அருளி லறனு மமைச்சி லரசும்
இருளி னுளிட்ட இருண்மை யிதென்றே
மருளில் புலவர் மனங்கொண் டுரைப்ப.

இச்செய்யுள் வறுமையை-இல்லாமையை-விளக்க எழுந்தது.

உ. குண்டலகேசி

ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஐந்தாவது குண்டலகேசி யாகும். இது குண்டலகேசி விருத்தம் என்றும் வழங்கப் பட்டது. மணிமேகலையைப்போல இஃதும் ஒரு பெளத்த சமயக் காப்பியமாகும். இதற்கு மறுப்பு நூலாக நீலகேசி எனும் சமணக் காப்பியம் தோன்றியது. வளையாபதியைப் போலவே குண்டலகேசியும் முழுமையாகக் கிடைக்க வில்லை.

தொல்காப்பிய உரை, யாப்பருங்கல விருத்தியுரை, வீரசோழியவுரை, நீலகேசி உரை முதலிய உரைகளிலும் புறத்திரட்டிலும் சில செய்யுள்கள் உள.

இந்நூல் குண்டலகேசி எனும் வணிகப்பெண்ணின் வரலாற்றை உரைப்பதால் இப்பெயர் பெற்றது. குண்டலகேசி என்பது சுருண்ட கூந்தலை உடையாள் எனப்பொருள் படும். இவளுடைய இயற்பெயர் பத்திரை என்பதாகும்.

குண்டலகேசியின் வரலாறு நீலகேசி உரையினாலும், பெளத்த நூல்களான தேரீகாதை, தம்மபதாட்டகாதா என்பவற்றாலும் அறியப்படுகின்றது.

நீலகேசி உரையிலுள்ள வரலாறு மணிப்பிரவான நடை யிலுள்ளது. மணிப்பிரவானநடை என்பது மணியையும் பவளத்தையும் கலப்பதுபோலத் தமிழையும் சமக்கிருத்தையும் கலந்து எழுதுவது. இந்த நடையின் இயல்பை அறிதற் காகக் குண்டலகேசியின் வரலாற்றினை நீலகேசி உரையி லுள்ளவாறே ஈண்டுக் காண்க. (ஸ, ஐ தவிரந்த கிரந்த எழுத்துக்கள் தமிழ் எழுத்துக்களாக மாற்றப்பட்டுள்)

“குண்டலகேசி யென்பாள் ஒரு வைசிய கன்னிகை; இவள் ஒருநாள் பிரஸாதஸ்தலத்து விளையாடுகின்றா ளாக, ஒரு கிதவைசிய புத்ரன் காளன் என்பான், இவன் புத்த தாசினங்கொண்டு பல்வழியுஞ் சோராவிருத்தி பண்ணிச் செல்வானை அரசன் வதிக்கவேன்று ஏவச் சிறைப்பட்டுப்போகின்றானை முன்சொன்ன குண்டலகேசி கண்டு காம பரவசையாக, அதனை அறிந்து அவளுடைய பிதா ராஜாவைக் கண்டு யாதானும் ஒருபாயத்தால் மீட்டு இவனுக்குக் குண்டலகேசியென்னும் கன்னிகையினை விவாக விதியாற் கொடுத்து இனிது செல்கின்ற காலத்து, ஒருநாள் பிரணயகலகத்து நர்மோக்தி முகத்தால், நீ கள்வனன்றேயென்று குண்டலகேசி சொல்லக் காளனும் தன் உள்ளத்தே சினங்கொண்டு, பின்பு ஒருநாள் வித்தியா ஸாதன வியாஜத்தால், இவளைத் தனிக்கொண்டு ஒரு பர்வதத்தேறி “நீ என்னை இவ்வாறு செல்லுதலில் யான் உன்னைக் கொல்லத் துணிந்தேன்” என்ன, குண்டலகேசி யும் ‘தற்கொல்லியை முற்கொல்லிய வென்பவன்றே! இவனையான் கொல்வேன்’ என நினைந்து ‘யான் சாகிள் றேனாகில் உம்மை வலங்கொண்டு சாவல் என அதற்கு இயைந்த காளனை வலங்கொள்கின்றாள்; வரையினின்றும் வீழ் நூக்கினாள். நூக்கக் காளனும் புத்தஸ்மரணத்தினால் மோட்சித்தான். குண்டலகேசியும் பர்த்ருவிரக துக்கிதை

யாகித் துறப்பனென றீனைந்து பரசமயங்களெல்லாம்
நாவல் நட்பு ஐயித்தப் பௌத்த தரிசனங் கொண்டு முத்தி
பெற்றனள்.”

(பிரஸாதஸ்தலத்து—மாளிகையில், கிதவப—குற்ற
வாளி, பிரணிய கலகத்து—ஊடற்கலகம், வித்தியாஸா
தனம்—வித்தைசாதித்தல், வியாஜம்—போலிக்காரணம்.)

இந்நூல்கள் உரைக்கும் குண்டலகேசியின் வரலாற்
றில் பல வேறுபாடுகளும் முரண்பாடுகளும் உள்.
குண்டலகேசி தன் கணவனைக் கொன்றபின் சமணசமயத்
துறவியாகிப் பல ஊர்களுக்குஞ்சென்று சமயத் தலைவர்
களை வாதில் வென்றாள். பின் புத்தபெருமானின் சீட
ராகிய சாரிபுத்தரிடம் வாதிலே தோற்றுப் பௌத்தமத
உபதேசம் பெற்றுப் பிக்குணி ஆகிப் பௌத்த மதத்தைப்
பரப்பினாள்.

புறத்திரட்டிலே குண்டலகேசிச் செய்யுள்கள் பத்
தொன்பது காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் இரு செய்யுள்
களை ஈண்டுக் காண்போம்.

முன்றான் பெருமைக்கண் நின்றான்முடிவு எய்து காறு
நன்றே நினைந்தான் குணமேமொழிந் தான்ற

னக்கென்று

ஒன்றானு முள்ளான் பிறர்க்கேயுறு திக்கு முந்தான்
அன்றே யிறைவன் அவன்றாள்சரண் நாங்க ளன்றே.

இது குண்டலகேசியின் முதலாவது செய்யுள். கடவுள்
வாழ்த்தாக அமைந்துள்ள இச் செய்யுள் புத்தர் பெருமா
னின் பெருமைகளை அடுக்கி உரைக்கின்றது.

பாணையாந் தன்மை செத்தும் பாலனாந் தன்மை

செத்துங்

காணையாந் தன்மை செத்துங் காமுறும் இளமை

செத்தும்

மீனூயிவ் வியல்பு மின்னே மேல்வரு மூப்பு மாகி
நானூநாட் சாகின் றாமால் நமக்குநாம் அழாத தென்னோ.

இந்த விருத்தம் யாக்கை நிலையாமையைச் சிறப்புற
விளக்குகின்றது. நாம் நானும் சாகின்றோம். அவ்வாறு
சாகின்ற நாம் நமக்காக அழாததென்னோ? என வினவுகிறார்
ஆசிரியர்.

முத்தொள்ளாயிரத்தில்

மூன்று*

ஒருபானைசோற்றில் ஒருசோற்றைப் பதம்பார்ப்பது உலகவழக்கம். ஒரு சோற்றின்பதம் எவ்வாறு இருக்கிறதோ அவ்வாறே பானையிலுள்ள சோறமுழுதும் இருக்கும். இதைப்போல் ஒரு நூலிலுள்ள செய்யுள்கள் முழுவதின் தன்மையையும் அறிவதற்கு அதில் ஒரு செய்யுளைப் படித்துப் பார்த்தாற்போதும் என்று கூறத்தக்க தகுதி வாய்ந்த நூல்கள் எந்த மொழியிலும் குறைவாகத்தான் காணப்படுகின்றன. தமிழ்மொழியிலுள்ள இத்தகைய நூல்களுள் முத்தொள்ளாயிரமும் ஒன்று. இதனைச் சிறந்த தென்றுங் கூறலாம்.

முத்தொள்ளாயிரத்தைப்பற்றிய செய்திகளைத் தமிழ் நாடு அண்மையிற்றான் நன்கறியத் தொடங்கியது. புறத் திரட்டிற் சில முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுள்கள் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. அறிஞர்கள் அவற்றைப் படித்தார்கள்; செஞ்சொற் கவியின்பத்தை உண்டார்கள்; தெவிட்டாத இன்பம் பெருகி வழிவதைக் கண்டார்கள்; மிகுதிச்செய்யுள்கள் எங்கே? நூல் எங்கே? என்று அவர்கள் தேடி. அலைந்தும் பெறமுடியவில்லை. ஏறக்குறைய நூறு செய்யுள்களே இப்பொழுது கிடைத்திருக்கின்றன. இவற்

* செந்தமிழில் 1955இல் வெளிவந்தது.

றைப் படிப்பவர்கள் 'முத்தொள்ளாயிரம் செய்யுள்களும் கிடைத்திருந்தால் எங்களுக்கு எவ்வளவு பெரிய விருந்தாயிருக்கும்? தமிழ்மொழிக்கு எவ்வளவு பெருமையாயிருக்கும்?' என்று பலவாறு கூறி வருந்துகின்றனர். ஏன்? உண்மையில், செய்யுள்கள் யாவும் உயிருள்ளன; உருவம், உணர்ச்சி, ஓசை முதலிய எல்லாவற்றையும் பொருத்தமாகக் கொண்டு மிளிர்கின்றன. கவியுள்ளத்தில் உண்டான உருவம் சிறிதும் மாறாது படிப்போருள்ளத்திலும் பதிகிறது; உணர்ச்சியை எழுப்புகிறது; இன்பத்தைப் பெருக்கிறது. கவியுள்ளமும் கற்போருள்ளமும் செய்யுளும் கலந்து ஒன்றாகின்றன.

சேர சோழ பாண்டியர் மூவரும் தமிழ்நாட்டையாண்ட முடியுடை வேந்தர்கள். முத்தொள்ளாயிரம் இவ்வரசர்களையும் இவர்களின் நாடு முதலிய உறுப்புக்களையும் சிலப்பதிகாரத்தைப்போலச் சேர்த்துக் கூறுகிறது. சேரனைப்பற்றியன தொள்ளாயிரம் செய்யுள்கள்; சோழனைப்பற்றியன தொள்ளாயிரம் செய்யுள்கள்; பாண்டியனைப்பற்றியன தொள்ளாயிரம் செய்யுள்கள்; மூன்றரசர்கள் மேலும் மொத்தமாக முத்தொள்ளாயிரம் செய்யுள்கள். இவற்றுள், ஒவ்வொரு அரசர்மீது பாடப்பட்ட ஒவ்வொரு செய்யுளை மட்டும் ஈண்டுக் காட்டுதும். முதலிற் சேரன்மேற் பாடப்பட்ட செய்யுளைப் பார்ப்போம்.

வெள்ளநீர் தீப்பட்டது

இயற்கைக் காட்சிகளைக் குழந்தைகள் முதல் கிழவரிடாக யாவரும் கண்டு மகிழ்கிறார்கள். அக்காட்சிகள், அறிவு, அனுபவம், மனநிலை என்பவற்றிற்கேற்ப அவர்கள் உள்ளத்திற் பல கருத்துக்களை உண்டாக்கும். அக்கருத்துக்களிற் சில உருவம்பெற்றுச் சொற்கள் மூலம் வெளிவருதலும் உண்டு.

சேரநாட்டு மருதலிலம் நீர்வளம் நிறைந்திருந்தது; செவ்வாம்பல் மலர்கள் பல மிக நெருக்கமாக மலர்ந்து விளங்கின; எங்கும் ஒரே செந்நிறம். அங்குப் பறவைகள் தம் பார்ப்போடு வந்தன. இடையிடையே அவை தம் குஞ்சுகளைச் சிறகால் அணைத்தன. இந்த இயற்கைக் காட்சிகளை நாம் கண்டால் என்ன கூறுவோம்? இவற்றைக் கண்ட முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியருக்கு இயற்கையில் ஒரு செயற்கை தோன்றுகிறது. அவர் விந்தையாக வெள்ளத் தீப்பட்டதென்கிறார். அவர் கூற்றுக்கு அங்குள்ள பறவைகள் சான்றுபகர்கின்றன. அவையும் தீயைக்கண்டு பயந்து குஞ்சுகளை அணைத்துக்கொண்டு ஆரவாரிக்கின்றன. வெள்ளத்தில் நெருப்புப் பிடித்துவிட்டால் யாருக்குத்தான் அச்சம் உண்டாகாது.

**அன்னற் பழனத்து அரக்காம்பல் வாயவிற
வெள்ளந்தீப் பட்ட தெனவெரீஇப் புள்ளினந்தம்
கைச்சிறகால் பார்ப்போடுக்கும் கவ்வை உடைத்தரோ
நச்சிலைவேல் கோக்கோதை நாடு**

என்பதுதான் புலவருடைய செய்யுள். இச்செய்யுளிலுள்ள இன்னொரு நயத்தையும் பார்ப்போம். சேரன்மீதன்றே புலவர் இச்செய்யுளை இயற்றினார். அப்படியாயின் அவனைப்பற்றியுஞ் சில கூறல் வேண்டுமே. வேலையேந்தி யவனாய்ச் சேரன் இருக்கின்றான். இருந்தாலும் என்ன! அவன் நாட்டில் எல்லாம் முறையாக நடக்கிறதா? அச்சமும் அவலமும் இல்லையென்று கூறலாமா? அப்படிக்கூறி விட்டால் அதில் என்ன தனிச்சிறப்பு உண்டு? என்ன புலமை இருக்கிறது? ஆகவின் அவன் நாட்டில் ஒரு பயம் உண்டு என்று சுட்டிக்காட்டுதலன்றோ போற்றத்தக்கது! முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் பறவைகளின் பயத்தை எடுத்துக்காட்டிச் சேரனுடைய வீரத்தைப் பழிப்பது

போலப் புகழ்கிறார். அவ்வாறு புகழ்வது புலவர்களுக்குத் தான் நன்குவாய்க்கிறது என்பதற்கு இச்செய்யுளே சான்று பகர்கிறது.

இனிப் பாண்டியனைப்பற்றிப் பாடப்பட்ட செய்யுளை நோக்குவோம்.

இளையளாய் மூத்திலன் கொல்லோ?

முற்காலத்தில் அரசர் உலாப்போதல் வழக்கம். அவ்வுலாக் கண்டொள்ளாக் காட்சியுடையதாயிருக்கும்; அன்றியும் புலவர்களாற் புகழ்ந்து பாடப்படும் பெருமையும் உடையது. அதனைச் சிறப்பித்துப் பாடிய நூல்களுக்கு 'உலா' என்றே பெயரிட்டுள்ளனர். அவ்வுலாக்காட்சியைக் கண்டு மகிழ் மக்கள் யாவரும் விரும்புவர். இளமகளிர்க்கு அஃதொரு பெருவிருந்தாயிருக்கும்.

பாண்டிய மன்னன் உலாப்போந்தபொழுது அவனைக் கண்ட ஓர் இளம்பெண் அவனழகில் ஈடுபட்டு மனத்தைப் பறிகொடுத்தாள். அவனையடைய அவளால் எப்படிமுடியும்? அதனால் அவன் மேற்கொண்ட காதல்தோய் அவள் உள்ளத்திற் கொழுந்துவிட்டு எரியத்தொடங்கிற்று; உணவும் உறக்கமும் படிப்படியாகக் குறைந்தன; உடல் வாட்டமடைந்தது; பித்துப்பிடித்தவள்போற் காணப்பட்டாள். இம்மாற்றங்களை அவள்தாய் கண்டாள். மகள் இவ்வாறு வாடி வருந்துவதை அவளாற் பொறுக்க முடியவில்லை. பாண்டியன் அடிக்கடி உலாப்போவது வழக்கம். மகளும் ஓயாது அவனைப் பார்த்தலாற் காதல்தோய் மிகுகிறது. பாண்டியனை 'இந்தப்பக்கத்திற்கு நீ வராதே' யென்று கூறித் தடுக்க முடியாது. ஆகையினால் மகளைக் காப்பாற்ற விரும்பிய தாய் 'பாண்டியனை நீ இனிப் பார்க்கப் படாது' என்று அவளுக்குக் கட்டளையிட்டாள்.

அருமை மகளின் நலங்கருதித் தாய் இட்ட கட்டளை மகளுக்கு முட்டுக்கட்டையாயிருந்தது. அதனால் துக்கமும் துயரும் மகளுக்கு உண்டாகின. “என் தாய் உணர்ச்சியற்றவளாயிருக்கிறாளே! உரிய பருவத்திற் காதல் உண்டாவது இயற்கையே. இளமகளிர் அழகுள்ள ஆடவரைக் காணிற் காதல் அரும்புவதும் மலர்வதும் புதுமையா? அழகே உருவாக அமைந்த பாண்டியனைக் கண்ட மகளிர் அவனை மறக்கமுடியுமா? அவர்கள் வீட்டுப் பக்கமாக அவன் உலாப் போகும்பொழுது அம்மகளிர் அவனைப் பாராதிருக்கமுடியாதே. இயற்கையாயெழுந்த காதல் தூண்டப் பாண்டியனைப் பார்த்தாவது யான் இன்புறுதலில் என்ன பிழையுண்டு? இளமகளிர் யாவரும் இப்படித்தானே செய்வார்கள். இதனைச் செய்யவேண்டாம் என்று என்னை ஏன் அன்னை தடுக்கிறாள்? பொதுவாக நல்லவளாயிருக்கும் என் அன்னை—உலக விடயங்களை நன்கு அறிந்த அன்னை—இப்படித் தடுக்கலாமா? இப்படித் தடுத்தால் என்னுள்ளம் படும் பாட்டை இவள் அறியாதிருக்க முடியாத. இஃது என்ன கொடுமை? இவள் ஒருவேளை இளமைப்பருவத்தை—காதல் அரும்பும் காலத்தை—அடையாமலே கிழவியாயினளோ? இப்படியிருந்தாற்றான் ஒரு ணர்ச்சியுமின்றி, இயற்கைக்கு மாறாக என்னைப் ‘பாண்டியனைப் பாராதே’ என்று தடுக்கலாம்” என்று இவ்வாறு தன்பத்துடன் எண்ணுகிறாள். எண்ணியவள் தன் தோழியைக் கண்டவுடன் தன் இடர்ப்பாட்டை எடுத்துக் கூறுகிறாள் :

வளையவாய் நீண்டதோள் வாட்கண்ணாய் அன்னை
 இளையளாய் மூத்திலன் கொல்லோ—தளையவிழ்தார்
 மணிகொண்ட தானை மறங்கனல்வேல் மாறனைக்
 கண்கொண்டு நோக்கலென் பாள்

என்று. இதனுள் 'அன்னை இளையளாய் மூத்திலன் கொல்லோ' என்று இப் பெண் துடித்துக்கொண்டு கூறும் இக்கூற்றுப் பெருங்கதையில் ஒரு நிகழ்ச்சியை நினைவூட்டுகிறது. வாசவதத்தைக்கு யாழ்பயிற்றிய உதயணன் அவள் மேற் காதல்கொண்டான். அக்காதல் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து பல வேறுபாடுகளை உண்டாக்கிற்று. அவற்றை மறைக்க எண்ணிய உதயணன் நருமதை என்னும் நாடகக் கணிகையைத் தன் மாளிகைக்குக் கொண்டுவந்து அவளைப் பாராட்டிப் பல்பொருளீந்து அனுப்பினான். அச்செய்தி நகரெங்கும் பரந்தது; ஒற்றர் சிலர் வாசவதத்தையின் தந்தையும் அந்நாட்டரசனுமாகிய பிரச்சோதனனுக்கு அதனை அறிவித்தனர். அச்செய்தியைக் கேட்ட அரசன்,

காமத் தியற்கை காழ்ப்படல் உணர்ந்து
கோல மன்றோ குமரற் கிதுவென
எள்ளியும் உரையான் இளமையது இயல்பென

எண்ணி முறுவல்செய்து உதயணனால் விரும்பப்பட்ட அக்கணிகைக்குப் பல சிறப்புக்களைச் செய்தான். பிரச்சோதனனைப்போல் அப்பெண்ணின் தாயும் இளமைய தியல்பை அனுபவத்தால் அறிந்நிருப்பின் தன்மகளைப் 'பாண்டியனைப் பாராதே' என்று கட்டளையிட்டிருப்பாளா? ஆதலினால் அவள் 'இளையளாய் மூத்திலன் கொல்' என்று ஐயப்பிறத்தல் பொருத்தமானதே.

இறுதியாகச் சோழன்மேற் பாடப்பட்ட செய்யுளையும் படித்தின்புறுவோம்.

சிலம்பி தன் கூடிழந்தது

இக்காலத்திற்போலவே முற்காலத்திலும் பிறந்த நாள் களை அரசர்கள் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவது வழக்கம். சோழ அரசன் பிறந்த நாள் இரேவதியாகும். அதனைச்

சோழ நாட்டார் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினர். அக் கொண்டாட்டத்தைப் பற்றி முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் ஒரு செய்யுள் இயற்றியிருக்கிறார்.

நகரபாந்தர் தம் நகரத்தை அலங்கரிக்கின்றனர்; வீடுகளைத் தூசி முதலியன நீக்கிப் புதுப்பிக்கிறார்கள். சோழன் 'ஈதல் இசைபடவாழ்தல் அதுவல்லது ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு' என்னும் தமிழ் மறையை நன்கறிந்தவன். ஆதலின் அம்மங்கலநாளிற் பல பொருள்களை அவன் வரையாது நல்குகின்றான்; எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகும் அந்தணர்க்குப் பசுக்களையும் செம்பொன்னையும் கொடுத்துப் பெரும்புகழ் ஈட்டுகின்றான்; புலவர்களுக்கு யானைகளை அளித்து அவர்கள் பாட்டினைப் பெறுகின்றான். மற்றும் பலரும் பல பேறுகளைப் பெற்று மகிழ்கின்றனர்.

இந்நிகழ்ச்சிகளைப் போன்ற இரண்டொன்றை இன்னும் கூறி முடித்தால் அவருடைய செய்யுள் சாதாரண நிகழ்ச்சிகளை மாத்திரம் எடுத்துக்கூறுவதாய் அமைந்து விடும்; அதனைப் படிக்கிறவர்கள் நல் இன்பம் பெற முடியாது. சாதாரணமாகப் பாட்டுக்களைப் பாடுகிறவர்கள் இம்முறையில் பாடி முடிப்பார்கள். முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் சாதாரணமானவரா?

அரசனுடைய பிறந்தநாட் கொண்டாட்டத்தில் எல்லாரும் பல நன்மைகளைப் பெற்றனர் என்று கூறுவது மங்கலமானது. இவற்றோடு ஒரு தீமையும் நிகழ்ந்தது என்று கூறுவது பொருத்தமற்றது; அரசன் முதலியோரால் வெறுத்து ஒதுக்கப்படத்தக்கது. இதனை யாவரும் மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகச் சிறப்பமையக் கூறுவது மிக அரிய செயலன்றோ! இவ்வருமைச் செயலை முத்தொள்ளாயிர ஆசிரியர் மிக நுட்பமாகச் செய்து காட்டுகிறார். ஒருவர்

ஒன்றை யிழந்த செய்தியை ஒரு நன்னாளிற் கூறுவது அமங்கலம் என்பதற்கையமில்லை. இந்த அமங்கலத்தைக் கூறி மங்கலத்திற்கே மங்கலத்தை - அழகை - உயர்வை - ஆசிரியர் கொடுக்கிறார்...

அந்தணர் ஆவொடு பொன்பெற்றார் காவலர்
மந்தரம்போல் மாண்ட களிநூர்ந்தார்—எந்தை
இலங்கிலைவேற் கிள்ளி இரேவதிநாள் என்னோ
சிலம்பிதன் கூடிழந்த வாறு

என்னும் செய்யுளால். சிலந்தி ஏன் வலையை இழந்தது தெரியுமா? சோழமன்னனின் பிறந்தநாட்கொண்டாட்டத்திற்காக வீடுகளை அலங்கரித்தவர்கள் தூசி, சிலந்திவலை முதலியவற்றைத் துடைத்திருப்பார்களன்றோ! சிலம்பி ஏன் கூடிழந்தது? என்று ஆசிரியர் வினவுகின்றார். ஆனால் அதிற் சுவை தவழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அச்சுவை செய்யுளைத் திரும்பத் திரும்பப் படிக்கும்படி தூண்டு கிறது; படிக்கப்படிக்க இன்பம் பெருகுகிறது.

இப்படி இன்பம் பெருக்குவனவே முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுள்கள் என்பதைக் காட்டுவதற்கே இம் மூன்று செய்யுள்களும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. இத்தகைய முத்தொள்ளாயிரத்தைப் படித்து இன்புறுதல் தமிழ் மக்கள் கடனாகும்.

“கொடுமனக் கூனி”

ஒரு குடும்பத்தின் சிறப்பும், ஒற்றுமையும், இன்ப வாழ்வும் பெரும்பாலும் பெண்களையே சார்ந்துள்ளன. இந்த உண்மையைத் தமிழ் அறிஞர்கள், அவர்களுள்ளும் புலவர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர்.

இதனால் அவர்கள் “வாழ்க்கைத்துணை,” “இல்லாள்,” “இல்லக்கிழத்தி” முதலிய பொருள் பல பொதிந்த சொற்களாலே பெண்களைப் போற்றியுள்ளார். ஒரு குடும்பத்தை மாத்திரமன்றி ஒரு நாட்டையே சிறப்புறச் செய்வதும் அழியச் செய்வதும் பெண்களுடைய ஆற்றலுக்கு உட்பட்டனவேயாகும். பாரதப் போர் திரௌபதியின் சிரிப்பினால் நிகழ்ந்தது. சிலப்பதிகாரம் கூறும் கோவலன் கொலை, மதுரைமா நகரின் அழிவு முதலியன யாவும் மாதவி மடந்தையின் கானற் பாணியினால் நிகழ்ந்தவை.

இராம இராச்சியத்தில் நிகழ்ந்த சூழ்ச்சிகளின் முன்னணியில் பெண்களே திகழ்கின்றனர். கூனியும், சூர்ப்பணிகையும் இல்லாவிடின் இராமன் காட்டுக்குப் போதும் இராவணன் சீதையைச் சிறை வைத்ததும் நிகழ்ந்திருக்குமா? தீய குணங்கள் நிறைந்த பெண்களுடைய சூழ்ச்சிகளால் நல்ல பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் எவ்வாறு தொல்லைகளும் துன்பங்களும் துயர்களும் வரும் என்பதையும் கடைசியில் நல்லவர்கள் நீதிவழுவா நெறியில் நின்று எவ்வாறு தீயவர்களை வெல்வார்கள் என்பதையும் கம்பர் சிறப்பாகத் தீட்டிக் காட்டுகிறார்.

தீமை செய்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட கூனியும் தன்னலங்கருதிப் பிறர்க்கு இடர் விளைக்கும் கைகேசியும் இராமருடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களுடைய சூழ்ச்சிகளால் இராம இராச்சியத்திலுள்ள யாவருமே துன்பத்துக்கு ஆளாகின்றனர்.

இராமனுடைய பிரிவைத் தாங்க முடியாமல், தசரதர் இறக்கின்றார். கோசலையும் சுமத்திரையும் தங்கள் நாயகனை இழக்கின்றனர்; பிள்ளைகளையும் பிரிகின்றனர். இராமனும் சீதையும் இலக்குவனோடு நாடு துறந்து காடு சென்று இடருறுகின்றனர். நகர மக்கள் இராமனுடைய பிரிவால் வாடுகின்றனர். பரதன் துயரம் தாங்க முடியாமல் தன் தாயையே திட்டுகிறான். இவற்றுக்கெல்லாம் கைகேசியின் செயலே—தசரதனிடம் வரம் பெற்றமையே—காரணமாகும்.

கைகேசி நல்லவள்; அருள் நிறைந்த மனத்தை உடையவள்; இராமனைத் தான் பெற்ற மகனெனவே கொண்டு அன்பைச் சொரிந்து மகிழ்ந்தவள்; எக்குறையுமின்றி இனிது வாழ்ந்தவள். இத்தகைய கைகேசியின் மனத்தை மாற்றிக் 'கொடியவள்' எனும் பழியைச் சுமக்கச் செய்து, எல்லாத் தீமைகளுக்கும் மூலவேராகவும், இராமகாதைக்குக் களம் அமைத்தவளாகவும் விளங்குபவள் கூனியேயாவாள். இதனாலே கம்பர் அவளை உடற் கூன் மட்டுமன்றி உள்ளக் கூனும் உடையவள் என்று கூறுகிறார். "கொடுமனக் கூனி" என்பது அவர் வாக்கு.

பாரதத்தில் நய வஞ்சகச் சூழ்ச்சிகளுக்குத் தாயகமாக எவ்வாறு 'சகுனி மாமா' விளங்குகிறாரோ அவ்வாறே இராமாயணத்தில் கூனி மிளர்கிறாள். இந்தக் கதைமாந்தர் இருவரும் மக்களுடைய வெறுப்புக்கும் பழிப்புக்கும்

ஆளாகிவிட்டனர். “அவன் ஒரு சகுனி மாமா” என்றும் “அவள் சரியான கூனி” என்றும் கூறுவது வழக்கமாகி விட்டது.

கூனி தனது சூழ்ச்சித் திறனால் பெண்ணினத்துக்கே மாசு விளைத்துவிட்டாள். அவளின் செயலால் பெண்ணினம் நாணமடைகிறது.

இராம இராச்சியத்தில்—இராமருடைய குடும்பத்தில் இத்தகைய கூனி இருப்பது பொருத்தமா? என்று எவருங்கேட்கலாம். இதற்குக் கம்பர் சுருக்கமாக விடைபகர்கிறார்.

இராமருக்கு முடிசூட்டுதற்கு நகரம் விழாக் கோலம் கொள்கிறது. மக்களுடைய மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. ஒவ்வொருவரும் தாம் தாமே முடிசூடப் போவதாக எண்ணிப் பெருமிதம் அடைகின்றனர். இந்தக் களியாட்டங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு தோன்றுகிறாள் கூனி.

அந்நகர் அணிவுறும் அமலை வானவர்
பொன்னகர் இயல்பெனப் பொலியும் எல்லையில்
இன்னல்செய் இராவணன் இழைத்த தீமைபோல்
துன்னரும் கொடுமனக் கூனி தோன்றினாள்

என்கிறார் கம்பர்.

இராமனுக்காக நகரமக்கள் செய்த விழாக் கோலங்களைக் காணக் கூனியின் மனம் பொறுக்கவில்லை; துடிகத் தொடங்கிவிட்டது. கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறக்கின்றது; கோபம் பொங்கி வழிகின்றது; பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு அவள் கைகேசியின் மாளிகைக்குச் செல்கின்றாள்.

இந்தப் பொறாமையுடன் பழிக்குப்பழி வாங்க வேண்டும் எனும் எண்ணமும் அவள் உள்ளத்தை ஆட்கொள்கிறது. விளையாட்டுப் பருவத்தில் இராமர் தம் சிறுவில்லி

னால் எய்த களிமண் உருண்டை கூனியின் முதுகிலுள்ள கூனிலே பட்டது. அச்செயலை இப்பொழுது அவள் நினைக்கிறாள் ; அதனால் தனக்கு இழிவு உண்டானது என்று எண்ணுகிறாள்; கோபம் கொள்கிறாள்.

தொண்டைவாய்க் கேகயன் தோகை கோயில்
மண்டினாள் வெகுளியின் மடித்த வாயினாள்
பண்டைநாள் இராமன் பாணி வில்லுமிழ்
உண்டையுன் டதனைத் தன்னுள்ளத் துள்ளுவாள்.

இவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டு கூனி கைகேசியின் மாளிகைக்குட் புகும்போது கைகேசி எந்நிலையில் இருக்கிறாள் என்பதையும் நாம் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இதை அறிந்து கொண்டாலே கூனியின் கொடுமையும் சூழ்ச்சித் திறனும் நன்கு புலப்படும்.

பாற்கடலிற் பவளவல்லி போல, அருள் பொழியும் கண்களை மூடி அணைமேல் துயில்கிறாள் கைகேசி. கவலையில்லாத நித்திரை, அன்பு நிறைந்த உள்ளம், அருள் பொழியும் கண்கள் - இவற்றையுடைய கைகேசியைக் காலிற் பிடித்துத் தட்டி எழுப்புகிறாள் அவளுடைய பணிப் பெண்ணான கூனி. எவ்வளவு துணிவு? எழுப்பியது மட்டுமா? அவள் ஏசுகிறாள்; அதட்டுகிறாள்; கூவுகிறாள்; இரங்குகிறாள்; பழிக்கிறாள்; அலறுகிறாள். கைகேசியின் மனத்தை மாற்றச் சிறிதும் தளராமல் முயல்கிறாள்; கைகேசியையும் கோசலையையும் ஒப்பிட்டு உரைக்கிறாள்; "இராமன் முடிசூடுவதால் கோசலை பெருமை அடைகிறாள், கைகேசி சிறுமை அடைகிறாள்" என்கிறாள்; 'பரதனே! உன் தந்தை மட்டுமன்றி உன் தாயும் கொடியவளானால் நீ என் செய்வாய்?' என அவனுக்கும் இரங்குகிறாள்.

எனினும் கைகேசி இன்னும் அவளுடைய சூழ்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. கூனியை நோக்கி,

பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க யாவரும்
 உராவரும் துயரைவிட்டு உறுதி காண்பரால்
 விராவரும் புவிக்கெலாம் வேத மேயன
 இராமனைப் பயந்த வெற்குஇடர் உண்டோ

என்றாள். இவ்வாறு கேட்டுவிட்டு, இராமன் முடி சூடப் போகும் செய்தியை அவள் கூறியதற்காகத் தான் அணிந்திருந்த முத்துமாலையைக் கழற்றிப் பரிசாக அவளுக்குக் கொடுக்கிறாள் கைகேசி. கூனி சிறிதும் தயங்கவில்லை; மேலும் மேலும் கைகேசியினுடைய நல்லுள்ளத்தில் நஞ்சு பாய்ச்சி அவளுடைய மனத்தை மற்ற முனைகிறாள். இதனாற் கோபம் கொண்ட கைகேசி,

எனக்கு நல்லையும் அல்லையீ என்மகன் பரதன்
 தனக்கு நல்லையும் அல்லையத் தருமமே நோக்கின்
 உனக்கு நல்லையும் அல்லையந் தூழ்வினை தூண்ட
 மனக்கு நல்லன சொல்லினை மதியிலா மனத்தோய்

என்று அவளைக் கடிந்து உரைக்கிறாள்; “உடனே இவ் விடத்தை விட்டுப்போ. சொல்லத்தகாதனவற்றைச் சொல்லிய உன் நாவை அரிய வேண்டும். அதுசெய்யாது மன்னித்துவிட்டேன். ஓடிப்போ” என்று அவளை விரட்டுகிறாள். கூனி அசைந்தாளா? அஞ்சினாளா? கைகேசியின் அடியில் வீழ்ந்து மீண்டும் முறையிடுகிறாள். கைகேசியிடத்து தனிப் பெருமை ஒன்றுண்டு. இந்தப் பெருமையைக் கூனி நன்கறிந்தவள். இப்பொழுது அந்தப் பெருமையைப் பயன்படுத்திக் கைகேசியின் மனத்தை மாற்ற முயல்கின்றாள்.

“அரசகுடும்பத்திற் பிறந்து அரசனுக்கு மனைவியாயிருக்கிறேன்” என்று எண்ணிப் பெருமை அடைபவள் கைகேசி. இந்தப் பெருமைக்கு அழிவு வந்துவிட்டது என்பதை நன்கு விளக்கிக் காட்டுகிறாள் கூனி. “இராமன்

அரசனாகி விட்டால் அரசு முழுவதும் இராமனின் தாய் கோசலைக்கே உரியதாகிவிடும். உனக்கு இப்பொழுதிருக்கும் உரிமைப் பங்கு இல்லாமற் போய்விடும். இந்நிலைமையில், இல்லை என்று வந்து இரப்பவர்க்கு நீ என் செய்வாய்? வெட்கப்படுவாயோ! இல்லை என்பாயோ! கோசலையிடம் கேட்டுப் பெற்றுக் கொடுப்பாயோ! இவற்றைச் செய்ய விரும்பாது இறந்து விடுவாயோ?"

“இந்த இழிவான நிலைமை நீ புகுந்த குடியில் மட்டுமா? நீ பிறந்த குடியின் நிலைமையும் இப்பொழுது தளர்ந்து விட்டது. சீதையின் தந்தை உன் நாயகனுக்குப் பயந்து உன் தந்தையோடு போர் புரியாதிருக்கிறார். இராமன் அரசு செய்தியின் உன் தந்தையின் நிலைமை என்னாகும்? அன்றியும் பகைவர்கள் உன் தந்தையோடு போரிட்டால் இந்த இராமன் உன் தந்தைக்கு உதவி செய்வானா? உற்றார் உதவியின்றி உன் தந்தை தோற்றுவிட்டால் உன் பிறந்த குடிப் பெருமை என்பதும்?” என்று கூனிகேட்கிறாள்.

தன்னுடைய பெருமைக்குப்—பிறந்த குடியிலும் புகுந்த குடியிலும் தானிருந்த உயர்நிலைக்குப்—பங்கம் வருவதைப் பொறுக்க முடியாமையால் கைகேசியுடைய “தூய சிந்தையும் திரிந்தது” என்கிறார் கம்பர். கொடுமனக் கூனியின் சூழ்ச்சியால் அவளுடைய தாய்மையும், அருளும், நீதியும் அவளை விட்டுப் பிரிகின்றன. உள்ளத்தில் தன்னலமும் இரக்கமீன்மையும் சூழ்ச்சியும் இடம் பெறுகின்றன. கடைசியில் தசரதனிடம் இராமன் காடேகவும் பரதன் நாடாளவும் வரம் வேண்டுகிறாள். இந்தப் பெருமாற்றத்தைக் கூனிதான் வருவித்தாள். எனினும், கம்பர் கைகேசியைக் காப்பாற்றுதற்காக இதற்குப் பிறகாரணங்களையுங் காட்டுகிறார்.

கூனி உருவத்திற் றோன்றிய தீமையானது நன்மையைத் தீண்டி அதை ஆழப் புதைத்துவிட ஒரு குழியைக் கைகேசியைக் கொண்டு வெட்டுவிக்கிறது. கைகேசி வெட்டிய குழியில் பின் தீமையே புதைக்கப்படுகிறது. கைகேசியின் செயலால் தீமையை நன்மையால் வெல்லலாம் என்பது முடிவில் நாட்டப்படுகின்றது.

அரக்கர் பாவமும் அல்லவர் இயற்றிய அறமும்
 துரக்க நல்லருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்
 இரக்க மின்மையன்றோ இன்றில் வுலகங்கள் இராமன்
 பரக்கும் தொல்புகழ் அமுதினைப் பருகின் றதன்றோ

என்று கம்பர் கூறிக் கொடுமனக் கூனியால் தூய சிந்தை திரிந்த கைகேசியை நாம் வெறுக்காத வண்ணஞ் செய்து விடுகிறார்.

கைகேசியின் மனத்தை மாற்றியவுடன் கூனியின் சூழ்ச்சி முடிந்துவிடுகிறது. அவள் பின் கதையில் ஓரிடத்தில் காட்சியளிக்கிறாள். இந்த இடத்தில் கம்பர் ஒரு சிறு நிகழ்ச்சியைக் காட்டி இராமனுடைய உயர்குணங்களில் ஒன்றான பகைவனுக்கும் அருள் செய்தலைப் புலப்படுத்துகிறார்; கூனியால் இராமனின் தம்பியர் கொண்ட கோபத்தையும் காட்டுகிறார்.

பரதன் தன் தாய்மாரும் நால்வகைப் படையுஞ் சூழ, இராமரை அழைத்து வருதற்கு காட்டுக்குப் போகின்றான். அவனோடு செல்பவர்களுடன் கூனியுஞ் செல்கிறாள். அவளைக் காண்கிறான் சத்துருக்கன். அவளைத் தூக்கி ஆகாயத்திலே எறிய முயல்கின்றான் அவன். அருகில் சென்ற பரதன் அவளைத் தடுத்து “நானே இவளை முன்னர்க் கொன்றிருப்பேன்; பழிக்குப்பழி வாங்கினால் என்னை என் தமையனாகிய இராமன் உரிமை பாராட்டாமலே நீக்கி விடுவான் என்றுதான் நான் கொல்லவில்லை”

என்று கூறுகின்றான். இதனைக் கேட்டதும் சத்துருக்கள் அவளைத் தீண்டாது விட்டுவிடுகிறான். கொடுமனக் கூனியும் தப்பிப் பிழைக்கிறாள்.

யூலியசு சீசரைக் கொன்ற புறூற்றசு, காசியசு முதலானோருக்கு எதிராகமாக்கு அந்தோனி தன் உரையால் உறோம் நகர மக்களைக் கொடுத்தெழுந்து பழிவாங்கச் செய்தான். உறோம் நகர மக்களுக்கு அவன் ஆற்றிய உரை செகப்பிரியரின் பெரும்புலமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக இன்றும் மீளிர்கிறது.

அந்தோனி ஒரு சிறந்த வீரன்; அரசியல் தலைவன்; சொல்வல்லான்; சீசரின் நண்பன். அவனால் தூண்டி விடப்பட்டவர்கள் உறோம் நகரப் பொதுமக்கள்; சீசரிடத்துத் தனி அன்பு கொண்டவர்கள்.

கைகேசி ஓர் அரசி. கூனி ஒரு பணிப்பெண். அவளால் இராமனுக்கு எதிராகத் தூண்டிவிடப்பட்டவளான கைகேசி இராமனைத் தன் மகன் எனக் கருதி அன்பு கொண்டவள்; அருள் நிறைந்த உள்ளத்தவள்.

எனவே, அந்தோனியின் பழிவாங்கும் ஆற்றலிலும் பன்மடங்கு ஆற்றல் உள்ளவரே கைகேசியைப் பழிவாங்கு மாறு தூண்டத்தக்கவர். கூனியிடமுள்ள இந்த ஆற்றலைக் கம்பர் தீட்டிக்காட்டும் திறனைச் செகப்பிரியரின் திறனுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கினால் கம்பரின் பெரும் புலமை நன்கு புலனாகும்.

பாண்டிக் கோவை*

பழந்தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் அகப்பொருள்கள் பற்றிய பல நூல் வகைகள் கூறப் பட்டுள். இந்நூல் வகைகளைத் தழுவிப் பிற்காலத்தில் பற்பல வகையான புதுநூல்கள் தமிழில் இயற்றப்பட்டன. இந்நூல்களைத் தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களாக வகுத்துள்ளார். இப்பிரபந்தங்களுக்கு இலக்கணங்கூறும் பாட்டியல் நூல்கள் பலவுள்.

இத் தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள்ளே கோவைப் பிரபந்தமும் ஒன்றாகும். அகப்பொருள் இலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக இப்பிரபந்தம் இயற்றப்படும். இது குறிஞ்சி முதலிய ஐந்திணையினையும் சிறப்புற விளக்கும்; தலைவன் தலைவியர்தம் காதல்வாழ்வினை உலக வழக்குக்கும் செய்யுள் வழக்குக்கும் இசைய எடுத்தியம்பும்; நானூற்றுக்குக் குறையாத கட்டளைக் கவித்துறைகளைக் கொண்டதாயிருக்கும். காட்சி, ஐயம், துணிவு முதலிய அகப்பொருட்டுறைகளின் கோவையாதலின் இப்பிரபந்தம் கோவை எனப் பெயர் பெற்றது. இதனை ஐந்திணைக்கோவை எனவும் அகப்பொருட் கோவை எனவும் வழங்குதலுண்டு.

* இலங்கை வானொலியில் 1946 இல் நிகழ்த்திய உரை.

கோவைப்பிரபந்தத்துக்கு இருதலைவருளர். ஒருவர் கிளவித்தலைவர் எனவும், மற்றையவர் பாட்டுடைத் தலைவர் எனவும் படுவர். கிளவித் தலைவரே காதல் வாழ்வின் தலைமகனாவார். இவருடைய இயற்பெயரைச் சுட்டிக் கூறுவதில்லை. கூறப்படாதென விதியும் உளது. பாட்டுடைத் தலைவர்கள் தெய்வங்களாகவேனும் சிறந்த பெருமக்களாகவேனும் இருப்பர். இவர்களின் பெயரும், பல்வகைச் சிறப்பும் கோவைப்பாடல்களில் இடம்பெறும்.

திருக்கோவையார், திருவெங்கைக் கோவை, திருவாவடு துறைக்கோவை முதலியன சிவபெருமான்மீது பாடப் பட்டவை. தஞ்சைவாணன் கோவை, கரவைவேலன் கோவை, பாண்டிக்கோவை முதலியன மக்கள்மீது பாடப் பட்டவை.

தமிழ்நூற்பரப்பிலே பல கோவைப் பிரபந்தங்களுள். இவற்றுள்ளே அசதிக்கோவை, அரையர்கோவை, அண்ணா மலைக்கோவை, காரிக்கோவை, தமிழ் முத்தரையர் கோவை, நந்திக் கோவை, விஞ்சைக்கோவை முதலிய பல கோவைகள் மறைந்து விட்டன. பாண்டிக்கோவை எனும் இப்பழைய கோவையிலும் சில செய்யுள்கள் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.

இக்கோவையின் செய்யுள்களில் முந்நூற்றிருபத் தொன்பது செய்யுள்கள் இறையனார் அகப்பொருளுரையில் காணப்படுகின்றன. களவியற்காரிகையிலும், கோவைக் கொத்து எனும் நூலிலும் இக்கோவைச் செய்யுள்கள் சில உள. களவியற்காரிகை எனும் நூலும் முழுதுமாகக் கிடைக்கவில்லை. பாண்டிக் கோவை எனும் பெயர் இக் களவியற் காரிகையாலேயே அறியப்படுகிறது. வச்சணந்தி மாலை உரையும் இலக்கண விளக்க உரையும் பாண்டிக் கோவையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

இக்கோவையின் காலத்தையும் ஆசிரியர், பாட்டுடைத் தலைவர் என்போரைப்பற்றிய செய்திகளையும் நன்கு அறியமுடியவில்லை.

வச்சணந்திமாலை உரையில் செய்வித்தோனாற் பெயர் பெற்ற நூலுக்கு இப்பாண்டிக் கோவை உதாரணமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, பாண்டிய மன்னனாற் செய்விக்கப்பட்டமையால் இக்கோவை பாண்டிக் கோவை எனப்பட்டதெனலாம். நெடுமாறன் எனும் பாண்டிய மன்னனுடைய பெயர் இக்கோவைப் பாடல்களிற் பயின்று வருவதால் நெடுமாறன் எனும் பாண்டியனே இக்கோவையின் பாட்டுடைத்தலைவன் என்பார்.

இந்நெடுமாறன் எக்காலத்திருந்தவன் என்பதைத் துணிந்துரைக்கப் பெருவாய்ப்பில்லை. சங்க காலத்திலும், திருஞானசம்பந்தர் காலத்திலும் பின்னரும் நெடுமாறன் எனும் பெயருடைய பாண்டியர்கள் இருந்திருக்கின்றனர்.

இப்பாண்டிக்கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய நெடுமாறனைப்பற்றிப் பல செய்திகள் இக்கோவைப் பாடல்களாற் புலப்படுகின்றன. இவனுக்குப் பராங்குசன், அரிகேசரி முதலிய பட்டப் பெயர்கள் உண்டு. இவன் சேர சோழ மன்னர்களையும் வேணாட்டரசரையும் வென்றவன் என்று போற்றப்படுகின்றான். நெல்வேலி, பாழி, செந்நிலம், சங்கை மங்கை கோட்டாறு, நறையாறு, கடையல் சேலூர், பூலந்தை, விழிஞம், குளந்தை களத்தூர், நெடுங்களத்தூர், வல்லம் ஆற்றுக்குடி, மணற்றி எனும் இடங்களில் நடந்த போர்களை இவன் வென்று புகழ் படைத்தவன் என்று பாண்டிக்கோவைச் செய்யுள்கள் இவனைப் பரக்கப் பாராட்டுகின்றன. இவனுடைய வீரச் செயல்களை விளக்கும் பாடல்கள் இவனுடைய

பேராண்மையையும், பேரருளையும் அழகுறத் தீட்டிக் காட்டுகின்றன.

இப்பாடல்கள் குறிப்பிடும் போர்க்களங்களிலே, செந்நிலம், பாழி, நெல்வேலி முதலியவற்றை வேள்விசூடி-சின்னமனூர்க் கல்வெட்டுக்களும் குறிப்பிடுகின்றன. திருஞானசம்பந்தர் காலத்திருந்த நெல்வேலி வென்ற நின்றசீர் நெடுமாறனே இந்நெடுமாறன் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். சங்க காலத்திலே கட்டளைக் கலித்துறை தோன்றவில்லை. எனவே கட்டளைக் கலித்துறையால் ஆக்கப்பட்ட இப்பாண்டிக் கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய நெடுமாறன் சங்ககாலத்துக்குப் பிற்பட்டவன் எனக்கூறல் நன்கு பொருந்தும். இவனுடைய சிவபத்தியையும் தமிழார்வத்தையும் இக்கோவைப் பாடல்கள் சிறப்புறச் செப்புகின்றனவாதலின் இவனைத் திருஞானசம்பந்தர் காலத்தவன் என்பார் கூற்று வலியுறுகின்றது.

இக்கோவையினைக் கோவைப் பிரபந்தங்களுள் முதலில் இயற்றப்பட்டதெனவும் சிலர் கருதுகின்றனர். இக்கோவையின் பாட்டுடைத்தலைவன் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் காலத்தவன் எனில் மாணிக்கவாசகருடைய திருக்கோவையாரே இக்கோவைக்கு முந்திய கோவை நூலாகும். கோவைகளின் முதலூலாகத் திருக்கோவையாரையே தமிழறிஞர்கள் கொண்டுள்ளார். எனவே, திருக்கோவையாருக்குப்பின் இயற்றப்பட்ட கோவைகளுள் காலத்தால் முந்தியதென இப்பாண்டிக்கோவையைக் கொள்ளலாம். மக்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு இயற்றப்பட்ட கோவைகளுள் முதற்கோவை இப்பாண்டிக்கோவையேயாகும். இறைமனார் அகப்பொருளுரையிலே உதாரணமாகக் காட்டப்படும் இலக்கியச் செய்யுள்களிற் பெரும்பாலான இப்பாண்டிக்கோவையி

லிருந்தே எடுக்கப்பட்டுள. இஃதும் இக்கோவையின் பழைமையினையும் முதன்மையினையும் நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

இனி, இப்பாண்டிக்கோவையின் இலக்கிய நயத்தினைச் சிறிது காண்போம்.

கோவைப்பிரபந்தங்களின் முதலாவது துறை “காட்சி” எனப்படும். காட்சியாவது தலைமகனும், தலைமகளும் தனியராய் ஒருவரை ஒருவர் காண்பது. கண்டவர் இருவரெனினும், கோவை நூல்களிற் பெரும்பாலும் தலைவன் காணும் காட்சியையே புலவர்கள் காட்டுவர்.

பூமரு கண்ணினை வண்டாப் புணர்மென்

முலையரும்பாத்

**தேமரு செவ்வாய் தளிராச் செருச்செந் நிலத்தைவென்ற
மாமரு தானையெங் கோள்வையை வார்பொழி**

லோகலந்த

காமரு பூங்கொடி கண்டே களித்தவெங்

கண்ணினையே

இப்பாடலிலே தலைவன் தலைவியைக் கண்ட காட்சி தீட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. தலைவியை ஓர் அழகிய பூங்கொடியாகத் தலைவன் காண்கிறான். தலைவியின் அழகிய கண்கள் வண்டுகளாகவும், கொங்கை அரும்பாகவும், வாய் தளிராகவும் அமைய, அவள் வையைக் கரையில் ஒரு பூங்கொடியாகக் காட்சியளிக்கிறாள். “செருச்செந்நிலத்தை வென்ற மாமருதானை எங்கோன் வையைவார்பொழில்” எனும் தொடர் பாட்டுடைத்தலைவனையும், அவனுடைய வையை ஆற்றினையும் குறிப்பிடுகிறது. நெடுமாறன் பகைவர்களை வென்ற போர்க்களங்களில் செந்நிலமும் ஒன்றாகும். “பூமருகண்ணினை” எனவும் “புணர்மென் முலை” எனவும், “தேமரு செவ்வாய்” எனவும் தலைவன் தான் கண்ட உறுப்புக்களின் சிறப்புக்களைப் பொருத்த

மான அடைகளாற் புலப்படுத்துகிறான். தன் காட்சியின் சிறப்பும் பயனுந் தோன்றக் “கண்டே களித்த எங்கண்ணிணையே” என்று பெருமிதத்துடன் கூறுகிறான்.

பொலிவுடைப் பூங்கொடியன்னாளை இவ்வாறு கண்டு களிப்படைந்த தலைவன் இத்தகைய அழகுடையவள் வானர மகளேளா, வரையர மகளேளா, சூரரமகளேளா, நீரர மகளேளா என்று ஐயங்கொள்கிறான். பின்வருஞ் செய்யுளில் அவனுடைய ஐயம் பொதியப்பட்டுளது.

உரையுறை தீந்தமிழ் வேந்த னுசிதன்தென்
 னாட்டொளிசேர்
 விரையுறை பூம்பொழின் மேலுறை தெய்வங்கொல்
 அன்றிவிண்டோய்
 வரையுறை தெய்வங்கொல் வானுறை தெய்வங்கொல்
 நீர்மணந்த
 திரையுறை தெய்வங்கொல் ஐயந் தருமித் திருநுதலே

“விரைஉறைபூம் பொழின் மேலுறை தெய்வம்” என்பது சூரரமகளையும், “விண்டோய் வரையுறை தெய்வம்” என்பது வரையர மகளையும், “வானுறை தெய்வம்” என்பது வானரமகளையும், “நீர்மணந்திரையுறை தெய்வம்” என்பது நீரரமகளையும் குறிக்கின்றன.

பாட்டுடைத் தலைவனாகிய மாறனை “உரையுறை தீந்தமிழ் வேந்தன்” என்று குறிப்பிட்டுத் தமிழுக்கும் அவனுக்குமுள்ள தொடர்பை அழகாகப் புலப்படுத்துகிறார் ஆசிரியர். “உரையுறைதீந் தமிழ்” என்பது புகழ்மிக்க இனிய தமிழ் எனும் பொருளது.

தலைமகளின் அழகினைத் தான் நயக்குமாற்றைத் தலைமகள் தலைமகளுக்கு உணர்த்தும்முறை மிகுந்த நயம் வாய்ந்தது. வண்டுக்கு உரைப்பவன் போல அவன் தன் நயப்பை எடுத்துரைக்கிறான்.

வேறு மெனரின் நிகன்மலைந் தார்விழி ருத்துவின்போ
 யேறுந் திறங்கண்ட கோன்றென் பொதியி
 விரும்பொழில்வாய்த்
 தேறுந் தகையவண் டேசொல்லு மெல்லியல்
 செந்துவர்வாய்
 நாறுந் தகைமைய வேயணி யாம்ப னறுமலரே?

இந்தப்பாட்டில் “தலைவியின் வாயினைப்போல மணக்கும் ஆம்பல் மலருண்டோ என்று வண்டே சொல்வாயாக” என்று தலைவன் கேட்கின்றான். “வேறுமெனரின்று இகன் மலைந்தார் விழிஞுத்து வின்போய் ஏறுந் திறங்கண்ட கோன் தென்பொதியிலுள்ள இரும்பொழிலின் வண்டாதலின் “தேறுந் தகைய வண்டு” என்றான். “தன்னோடு போரிட்டாரைச் சுவர்க்கம்புகச் செய்த பெருந்தன்மையுடையவனது பொதியமலைப் பொழிலின் வண்டாதலின் நீயும் பெருந்தன்மையுடையாய், ஆதலின் உன்னை நம்பலாம்; நீ உண்மையே சொல்வாய்” என்று வண்டின் இடச்சிறப்பினால் வண்டுக்குப் பெருமை அளித்துத் தலைவன் பேசுகிறான். தலைவியுடைய வாயின் வடிவும், நறுநாற்றமுந் தோன்றச் “செந்துவர் வாய்” என்றும், அவளுடைய மென்மை இயல்பு தோன்ற “மெல்லியல்” என்றும் தலைவன் குறிப்பிடுகிறான்.

வாய்திறந்து பேசாமல் இருப்பவர்களை ‘வாய்திறந்தால் முத்து உதிருமோ?’ எனக் கேட்கும் வழக்கம் உண்டு. இவ்வழக்கம் பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரும் தமிழ் நாட்டிலிருந்ததென்பதை இக்கோவைச் செய்யுள் ஒன்று நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

தலைவியுந் தோழியும் ஒருங்கு இருக்கும்பொழுது அவர்களைக் கண்டு தலைவன் அவர்களுடைய பதியும், பெயரும், பிறவும் வினாவுகிறான். தலைவனுடைய வினாக்களுக்கு விடைகூறாமல் அவர்கள் இருக்கிறார்கள், அப்

பொழுது தலைவன் கூறுவதாக அமைந்துள்ள பின்வரும் பாட்டில் வாயைத்திறந்தால் முத்து உதிருமோ எனுங்கருத்துளது.

தன்னும் புரையு மழையுரு மேறுதன் றானைமுன்னாற்
றுன்னும் கொடிமிசை யேந்திய கோன்கொல்லிச்
சூழ்பொழில்வாய்
மின்னும் கதிரொளி வாண்முகத் தீரென்
வினாவுரைத்தால்
மன்னுஞ் சுடர்மணி போந்துகு மோநுங்கள் வாயகத்தே.

இக்கோவைச் செய்யுள்கள் யாவும் இனியசொல்லும், நல்லோசையும், பன்னயங்களும் நிறைந்துள. “தலைவியின் மாற்றங்கண்டு அவளையுங் குறிப்பாகப் பார்த்து என்னை யும் பார்த்தாள் அன்னை” என்று தோழி தலைவனுக்குக் கூறுஞ்செய்யுள் ‘வண்ணம்’ எனுஞ் சொல்லைப்பல விடங்களிற் கொண்டு நல்லோசை இசைந்து படிப்போரை இன்புறுத்தும் பாங்குடையது.

நீர்வண்ணன் வெண்டிரை மேனின்ற வேந்தனெல்
வேலியொன்னார்
போர்வண்ணம் வாட்டிய பூழியன் பூந்தண் குருந்தொசித்த
கார்வண்ணன் போல்வண்ணன் காவிரி நாடன்ன
காரிகையாள்
ஏர்வண்ணம் நோக்கினிள் றென்னையு நோக்கின
ளெம்மளையே

இதுவே அச்செய்யுளாகும்.

பெரும்பாலும் கோவைப்பிரபந்தங்களில் ஒரு துறைக்கு ஒரு செய்யுளே அமைந்துளது. இக்கோவையிலே சில துறைகளுக்குத் தனித்தனி மூன்று அல்லது நான்கு பாட்டுக்களு முண்டு.

இக்கோவைச் செய்யுள்களாற் பல வரலாற்றுச் செய்திகளும், தமிழ்நாட்டின் பழக்கவழக்கங்களும் அறியப்படு

கின்றன. நெடுமாறன் எனும் இப்பாண்டிய மன்னன் இடிக் கொடியை உடையவன் என்றும், சந்திர குலத்தவன் என்றும் இந்நூல் இயம்புகிறது. இவன் அகத்தியன்பால் தமிழ் கேட்டவன் எனவும், மீனை இமயத்திற் பொறித்தவன் எனவும் கூறப்பட்டுச் செய்திகளை இவனுடைய முன்னோர்தம் செயல்களை இவனுக்குரியனவாகக் கூறப்பட்டன எனக் கொள்ளலாம். கொற்கை, தொண்டி, புகார், மாந்தை முதலிய துறைகளைப் பற்றிய குறிப்புக்களும் இக்கோவையிலுள். “தொன்னூற்புலவர் ஆயுந்தமிழ் அரிகேசரி கூடல்” என்று மதுரையிலே புலவர்கள் கூடித் தமிழாய்ந்த செய்தியையும் இந்நூல் எடுத்துரைத்துள்ளது.

இலக்கிய நயமும், வரலாற்றுச் சிறப்பும், பழமையும் வாய்ந்து இலங்கும் இந்நூலைச் சிறந்த முறையிற் பதித்து வெளியிடுதல் தமிழுக்குச் செய்யும் பெருந்தொண்டாகும் என்பதைக்கூறி எனதுரையை முடிக்கின்றேன்.

வச்சத்தொள்ளாயிரத்தில்

மிச்சம்*

தமிழ்நாடு சிறந்த பல தமிழ்நூல்களை இழந்து விட்டது என்பதை யாவரும் அறிவர். தமிழ்மொழியில் முதன்முதலாக இலக்கியம் தோன்றியகாலத்தில் எழுந்த நூல்கள் முழுதும் மறைந்து போய் விட்டன. அதன்பின்னர் இயற்றப்பட்ட அகத்தியம் முதலிய இலக்கண நூல்களிற் பெரும்பகுதியும் சங்ககாலத்தின் முற்பகுதியிலே தோன்றிய நூல்களும் தம்பெயர் நிறுத்தித் தாம் மாய்ந்தன. இம்மட்டுமா! கடைச்சங்க காலத்துக்குப் பின்—கிறித்துவுக்குப்பின்—தோன்றிய நூல்களிற்கூடச் சில மறைந்துவிட்டன. இச் சில நூல்களில் வச்சத்தொள்ளாயிரமும் ஒன்றாகும். இந்நூல் வீரசோழியம் எழுதப்பட்ட காலத்தில்—கி. பி. பதினொராம் நூற்றாண்டளவில்—நிலைத்திருந்ததென்பது வீரசோழியவுரையாற் பெறப்படுகின்றது.

நாற்பது, ஐம்பது, எழுபது, நானூறு முதலிய தொகையுள்ள செய்யுள்களைக் கொண்டனவாக நூல்களைச் செய்யும் வழக்கம் கடைச்சங்ககாலத்திலும் பின்னரும்

* செந்தமிழில் 1955 இல் வெளிவந்தது.

இருந்ததென்பதற்கு அக்கால நூல்களை சான்றுபகர் கின்றன. கார்நாற்பது, களவழி நாற்பது, ஐந்திணையைம் பது, ஐந்திணையெழுபது, நாலடிநானூறு முதலியன காண்க.

வச்சத்தொள்ளாயிரமும் இம்முறையிலேதான் இயற் றப்பட்டது. வச்சத்தொள்ளாயிரம் என்னும்பொழுது முத்தொள்ளாயிரம் எனும் நூல் நினைவுக்கு வராமல் இராது. வச்சத்தொள்ளாயிரத்தைப்பற்றிச் சிலவற்றையறி வதற்கு முத்தொள்ளாயிரமே வழிகாட்டுகிறது. முத்தொள் ளாயிரத்திலே சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் தமிழ் நாட்டு முடியுடைவேந்தர் மூவரையும் பாட்டுடைத் தலைவராகக்கொண்டு, ஒவ்வொருவர்மேலும் தொள்ளா யிரம் செய்யுள்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. இதிலுள்ள செய்யுள் களின் மொத்தம் முத்தொள்ளாயிரமாகும். பெருக்கிக்கூறின் ஈராயிரத்தெழுநூறு ஆகும்.

முத்தொள்ளாயிரமும் வச்சத்தொள்ளாயிரமும் பெய ரளவில் மாத்திரமன்றி, கருத்து நடை முதலியவற்றிலும் ஒற்றுமையுடையனவா யிருக்கின்றன. இருநூல்களும் வெண்பாவினாலேயே பாடப்பட்டுள்ளன. இக்காரணங் களினாலே இவற்றுள் ஒரு நூலை இயற்றிய ஆசிரியர் மற்ற நூலைத் தழுவினே இயற்றினார் என்பது பெறப்படு கிறது. ஆனால் முதலிலே தோன்றிய நூல் யாது? என்ப தற்கு விடைகூறுவதற்கு அகச்சான்று ஒன்றேனும் கிடைக்கவில்லை. எனினும், முத்தொள்ளாயிரமே காலத் தால் முந்தியதெனக் கொள்ளல் பொருத்தமுடைத்து.

புறத்திரட்டு என்னும் தொகை நூலிலே முத்தொள்ளா யிரச் செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றனவேயன்றி வச்சத் தொள்ளாயிரச் செய்யுள் ஒன்றும் அதில் இல்லை. மேலும்,

தமிழ்நூல்களின் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக முற்காலத்தில் விளங்கியவர்கள் முடியுடை மூவேந்தர்கள், வள்ளல்கள் முதலிய தமிழ்நாட்டுப் பெரியோர்களேயாவர். இடைக்காலத்திலேதான் சீவகன், உதயணன் முதலிய சமணசமயச் சார்பான வீரர்களைத் தலைவர்களாகக் கொண்டு நூல்களை இயற்றத்தொடங்கினர். முத்தொள்ளாயிரம் மூவேந்தர்களைப் பற்றிக் கூறுவதால், உதயணனைப்பற்றிக் கூறும் வச்சத் தொள்ளாயிரம் என்னும் நூலின்முன்புதான் அஃது இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

வச்சத்தொள்ளாயிரம் எனும் நூலினைப்பற்றி நாம் விரிவாக அறிந்துகொள்ள முடியாதிருக்கிறது. இதிலுள்ள தொள்ளாயிரம் வெண்பாக்களில் இப்பொழுது மூன்று செய்யுள்களே கிடைக்கின்றன. வச்சன் என்பது உதயணனுடைய பெயர்களுள் ஒன்று. அவனுடைய நாட்டிலிருந்தே இப்பெயர் அவனுக்கு உண்டானது. இது வத்தன், வத்தவன் எனவும் வழங்கும். வச்சத்தொள்ளாயிரம் எனும் நூலுக்குப் பாட்டுடைத்தலைவன் உதயணனோ? அல்லது வச்சன் எனும் பெயரையுடைய வேறொரு அரசனோ என்பது அறியமுடியவில்லை என உ. வே. சாமிநாதையர் கூறியுள்ளார். ஆனால் உதயணனே பாட்டுடைத் தலைவனாயிருக்கவேண்டும் எனக்கூறுவதற்குப் பல காரணங்களிருக்கின்றன. முதலாவது காரணம் உதயணனைப் பற்றிக்கூறும் பெருங்கதையின் சிறப்பேயென்க.

உதயணன் தமிழ்நாட்டுத் தொடர்பற்றவன் எனினும், கொங்கு வேளிர் எனும் பெரும்புலவர் தமது பெருங்கதையிலே தமிழ்நாட்டவரும் போற்றும்படி அவனைத் தீட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். கொங்கு வேண்மாக்கதையிலே காணப்படும் உதயணனிடத்தில் யார்தான் உள்ளத்தைப் பறிகொடுக்கமாட்டார்?

இளமையும் வளப்பும் இல்லொடு வரவும்
வளமையும் தறுகணும் வரம்பில் கல்வியும்
தேசத் தமைதியும் மாசில் சூழ்ச்சியொடு
எண்வகை நிறைந்த

நன்மகனாக அவன் விளங்குகிறான். பெருங்கதையின்
அருமையும் பெருமையும் அறிந்து அதனை அறிஞர்பலர்
போற்றிக் கற்று வந்தனர் என்பதற்கு,

திருத்தகு மாமுனிசிந் தாமணி கம்பன்
விருத்தக் கவிவளமும் வேண்டேம்—திருக்குறளோ
கொங்குவேண் மாக்கதையோ கொள்ளேம் குவலயத்தில்
எங்கெழிலென் ஞாயி றெமக்கு

என்னும் வெண்பாச் சான்று பகர்கின்றது.

அன்றியும், உரையாசிரியர்கள் பெருங்கதையிலிருந்து
பல மேற்கோள்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்கள்.
உதயணனைப் பற்றிய சில குறிப்புக்களை மணிமேகலை
யாசிரியரும் திருமங்கையாழ்வாரும் தங்கள் நூல்களில்
எடுத்தாண்டுள்ளனர். இவற்றால் உதயணன் ஒரு சிறந்த
தலைவனாக மீளிரந்தான் என்பதும், புலவர்கள் அவ
னுடைய பெருமையிலீடுபட்டு அவனைப் பாட்டுடைத்
தலைவனாகக் கொண்டு பாடினார்கள் என்பதும் பெறப்படு
கின்றன. உதயணகுமார காவியம் என்பதும் உதயணன்
சரிதங்கூறும் நூலாகும். இதைப்போலவே வச்சத்
தொள்ளாயிரமும் உதயணனையே பாட்டுடைத் தலைவ
னாகக்கொண்டு பாடப்பட்ட நூலெனல் ஏற்புடைத்து.

இனி வச்சத்தொள்ளாயிரத்தில் மிச்சமாக இப்பொழுது
கிடைக்கும் செய்யுள்களைப் பார்ப்போம்.

வாடை குளிர மருந்தறிவா ரில்லையோ
கூடல் இனியொருகாற் கூடாதோ—ஓடை

**மதவா ரணத்துதயன் வத்தவர்கோ னாட்டிற்
கதவான தோதமியேன் கன்**

என்று தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி புலம்புகிறாள். வாடைக்காற்று மிகுந்த குளிருடையது; அதன் குளிர்நக் காற்றாது மக்கள் வருந்துவர். ஆனால் பிரிவால் வருந்துந் தலைவியை அதனால் குளிர்ச்செய்ய முடியவில்லை. பிரிவின் வெப்பமிகுதியால் அந்தக் குளிர்ந்த வாடை கூட அவளுக்குச் சூடுடையதாகவே தோற்றுகிறது. சூட்டைத் தாங்கமுடியாது, அந்த வாடையைக் குளிர்ச்செய்ய அவள் மருந்து தேடுகிறாள். இது, “சின் பிரிவினுஞ்சுடுமோ பெருங்காடு” எனச் சிதை கூறியதன் உண்மையை நன்கு விளக்குகிறது.

“கூடலினியொருகாற் கூடாதோ” என்னுங்கூற்றுக் கேட்போருடைய மனத்தை உருக்குகிறது. கூடல் என்ப தற்குச் சேர்தல் என்பதன்றிக் கூடலிழைத்தல் எனவும் கூறலாம். கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் அவரை விரைவீற் கூடுதல் கிட்டுமோ என்பதையறியக் கூடலிழைத்தல் மரபு. அம்மகளிர் கண்ணைமுடிக்கொண்டு மணலிலே கைவிரலால் வட்டமிடுவர். இந்த வட்டத்தின் கடைசிப்பகுதி முன் தொடங்கிய இடத்தில் வந்து பொருந்தினால் சினைத்த காரியங் கைகூடும்; பொருந்தாவிடின் அக்காரியம் பிழைத்து விடும் என்பது அவர் கொள்கை.

**கூடற் பெருமானைக் கூடலார் கோமானைக்
கூடப் பெறுவேனேற் கூடென்று—கூடல்
இழைப்பாள்போற் காட்டி இழையா திருக்கும்
பிழைப்பிற் பிழைபாக் கறிந்து**

எனும் முத்தொள்ளாயிரச்செய்யுளையும் காண்க.

பிரிவினாற் கூடப்பட்டுத் தலைவனை சினைந்துவாடும் மகளிர் சித்திரை கொள்வ தெங்ஙனம்? இவாகள் சிறிதும் கா—7

தூங்காது இரவுக்குத் துணையாக இருப்பார்கள் என்பதைப் பின்வரும் திருக்குறள்களிரண்டும் மிகச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றன.

காமக் கடும்புனல் நீந்திக் கரைகானேன்
யாமத்தும் யானே யுளேன்.

மன்னுயி ரெல்லாந் துயிற்றி யளித்திரா
என்னல்ல தில்லைத் துணை.

சிறிதேனும் கண்முடாது இராப்பொழுதைக் கழிக்
கிறாள் என்பதையே 'வத்தவர்கோன் நாட்டிற் கதவா
னதோ தமிழேன்கண்' என்பது குறிப்பிடுகிறது.

அவளுடைய கண் ஏன் கதவாயிற்று? என்பது,

கோதை சுயம்வரநான் கொற்றவனுக் குற்றரைப்ப
ஏதமிலாக் காட்சியர்வந் தெய்தினார்—போதிற்
பெடையோடு வண்டுறங்கும் பேரொலிநீர் நாடன்
அடையாத வாயி லகம்

என்னும் நளவெண்பாச் செய்யுளால் விளங்கும். விருந்தயர்
தல் இரப்போர்க்கீதல் முதலிய அறச்செயல்களை இடைய
றாது செய்தற்காக வத்தவர்கோன் நாட்டுக் கதவு ஒரு
பொழுதும் மூடப்படவில்லை.

ஃ ஃ ஃ

உன்னுயிரும் என்னுயிரும் ஒன்றென்ப தின்றறிந்தேன்
மன்னுபுகழ் வச்சத்தார் மன்னவா—உன்னுடைய
பொன்னாகத் தெங்கையர்தம் பொற்கைநகச்

சின்னங்கண்

டென்னாகத் தேயெரிகை யால்

என்பது இரண்டாவது பாடல்.

தலைவனுடைய மார்பில் பரத்தையருடைய நகக்குறி
கள் பல இருக்கின்றன. அவற்றைத் தலைவி காண்கிறாள்.
அவனுடைய மார்பிலுள்ள குறிகளைத் தன்னுடைய மார்பி

லுள்ளனவாகக் கொண்டு அவற்றால் அவனுடைய மார்பு அடையும் வருத்தத்தைத் தனது மார்பும் அடைவதாகவும், அதனால் தனது உயிரும் அவனுயிரும் ஒன்றென்பதைத் தெளிவாக அறிவதாகவும் கூறுகிறாள். எப்படி அவள் மறைத்துக் கூறீனும், அவளது உள்ளக்கருத்து வெளிப்படையாகத் தோன்றாமல் விடவில்லை.

ஃ

ஃ

ஃ

தலைவியானவள் தலைவனை நன்கு காதலிக்கிறாள். ஆனாலும், அவன் பரத்தையரின்பத்தையே விரும்பிச் செல்கின்றான்; தலைவனுடைய இந்தச் செயலுக்கு அவள் தன்னைத்தான் குறை சொல்லுகிறாள். ஏன்? அவனை இன்புறுத்த அவளால் முடியவில்லையாம்.

வேட்டொழிவ தல்லால், வினைஞர் வினைவயலுள்
தோட்ட கடைஞர் சுடுநந்து—மோட்டாமை
வன்புறத்து மீதுடைக்கும் வச்சத் திளங்கோவை
இன்புறுத்த வல்லமோ யாம்.

தலைவனுடைய நாட்டிலேயுள்ள மள்ளர்கள் சிறிய நத்தையைச் சுட்டுப் பெரிய ஆமையின் முதுகோட்டிலே உடைத்து உண்பர் எனுஞ் செய்தியினால், தலைவன் சிறந்தவளாகிய தலைவி வீட்டிலேயிருக்க, அவளைப் பொருட்படுத்தாது சிறப்பில்லாத பொதுமகளிரிடத்துச் சென்று இன்பம் நுகரும் இயல்புடையான் எனும் உள்ளுறைப் பொருள் நன்கு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

வச்சத் தொள்ளாயிரம் சொற்பொருணயங்களும் ஓசையின்பமும் நிறைந்த ஒரு சிறந்த நூல் என்பதைச் சுவையூற்றுக்களாக விளங்கும் இந்த மூன்று வெண்பாக்களுமே எடுத்துரைக்கின்றன.

பிரபந்தங்கள் *

தமிழிலே உள்ள பிரபந்தங்களைத் தொண்ணூற்றாறாக வகுத்திருக்கிறார்கள். அவையாவன சாதகம், பிள்ளைக்கவி, பரணி, கலம்பகம், அகப்பொருட்கோவை, ஐந்திணைச் செய்யுள், வருக்கக்கோவை, மும்மணிக்கோவை, அங்கமாலை, அட்டமங்கலம், அனுராகமாலை, இரட்டைமணிமாலை, இணை மணிமாலை, நவமணிமாலை, நான்மணிமாலை, நாமமாலை, பல்சந்தமாலை, பன்மணிமாலை, மணிமாலை, புகழ்ச்சிமாலை, பெருமகிழ்ச்சிமாலை, வருக்கமாலை, மெய்க்கீர்த்திமாலை, காப்புமாலை, வேனின்மாலை, வசந்தமாலை, தாரகைமாலை, உற்பவமாலை, தானைமாலை, மும்மணிமாலை, தண்டகமாலை, வீரவெட்சிமாலை, வெற்றிக் கரந்தைமஞ்சரி, போர்க்கெழு வஞ்சி, வரலாற்றுவஞ்சி, செருக்களவஞ்சி, காஞ்சிமாலை, நொச்சிமாலை, உழிஞைமாலை, தும்பைமாலை, வாகைமாலை, ஆதோரணமஞ்சரி, எண்ணெய்யுள், தொகைநிலைச்செய்யுள், ஒலியலந்தாதி, பதிற்றந்தாதி, நூற்றந்தாதி, உலா, உலாமடல், வளமடல், ஒருபாவொருபஃது, இருபாவிருபஃது, ஆற்றுப்படை, கண்படைநிலை, துயிலெடைநிலை; பெயரின்னிசை, ஊரின்னிசை, பெயர்

* இலங்கை வானொலியில் 6-10-1947இல் நிகழ்த்திய உரை.

நேரிசை, ஊர் நேரிசை, ஊர்வெண்பா, விளக்குநிலை, புறநிலை, கடைநிலை, கையறுநிலை, தசாங்கப்பத்து, தசாங்கத்தியல், அரசன்விருத்தம், நயனப்பத்து, பயோதரப்பத்து,, பாதாதிசேசம், கேசாதி பாதம், அலங்காரபஞ்சகம், கைக்கிளை, மங்கலவெள்ளை, தூது, நாற்பது, குழமகன், தாண்டகம், பதிகம், சதகம், செவியறிவுறாஉ, வாயுறைவாழ்த்து, புறநிலைவாழ்த்து, பவனிக்காதல், குறத்திப்பாட்டு, உழத்திப்பாட்டு, ஊசல், எழுகூற்றிருக்கை, கடிகைவெண்பா, சின்னப்பூ, விருத்தவிலக்கணம், முதுகாஞ்சி, இயன்மொழி வாழ்த்து, பெருமங்கலம், சிறுகாப்பியம் என்பனவாம்.

இவற்றின் இலக்கணங்கள் வச்சணந்திமாலை எனபடும் வெண்பாப் பாட்டியல், நவரீதப்பாட்டியல், சிதம்பரப் பாட்டியல், இலக்கணவிளக்கம் முதலிய நூல்களிலே விளக்கக் கூறப்பட்டுள்ளன. இன்று சிறந்த சில பிரபந்தங்களைப்பற்றிச் சுருக்கமாகச் சிலவற்றை அறிவோம்.

பிரபந்தங்கள் பல காரணங்களாற் பெயர்பெற்றுள்ளன. பத்துச் செய்யுள்களைக் கொண்டது பதிகம் எனவும், நூறு செய்யுள்களைக் கொண்டது சதகம் எனவும், இருவகைப்பாவானியன்ற இருபது செய்யுள்களைக் கொண்டது இரட்டைமணிமாலை எனவும், மூன்றுவகைப்பாவானியன்ற முப்பது செய்யுள்களைக் கொண்டது மும்மணிமாலை எனவும், நால்வகைப் பாக்களாலாகிய நாற்பது செய்யுள்களைக் கொண்டது நான்மணிமாலை எனவும் வழங்கப்படுகின்றன.

முதற்பாட்டின் அந்தத்திலுள்ள எழுத்து, அசை, சீர், அடி முதலியவற்றுள் ஒன்று அடுத்தபாட்டின் ஆதியில் அப்படியேவர அமைத்துப் பாடுவதை அந்தாதி என்பர். அந்தம் ஆதி அந்தாதி என்றாகியது. பத்துச் செய்யுள்களை

யுடையது பதிறந்தாதி எனவும், நூறு செய்யுள்களை யுடையது நூற்றந்தாதி எனவுட்படும். தமிழிலே அந்தாதி நூல்கள் பலஉள. தமிழ்ப் பயிற்சியினை நன்கு பெற முயல்பவர்கள் தொடக்கத்தில் அந்தாதி நூல்களைக் கற்பது முன்னர்ப் பெருவழக்காயிருந்தது. யமகம், மடக்கு, சிலேடை முதலியன அந்தாதிச் செய்யுள்களிலே அமைந்திருப்பதால் செய்யுள்களின் பொருளையிலகுவில் அறிய முடியாமலிருக்கும். சொல்லாட்சியும் இலக்கணப் பயிற்சியு முள்ளவர்களுக்குத்தான் இவற்றின் கருத்து இலகுவில் புலனாகும். சுந்தரந்தாதியிலுள்ள ஒரு செய்யுளைப் பாருங்கள்.

தித்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தத்திதா
தித்தத்தத் தித்த திதித்தித்த தேதுத்து தித்தத்ததா
தித்தத்தத் தித்தத்தை தாததி தேதுதை தாதத்தது
தித்தத்தத் தித்தித்தி தீதீ திதிதுதி தீதொத்ததே.

இதனைப் பாடியவர் அருணகிரிநாதர்.

பாரதமெனும் பெருநூலைப்பாடிய வில்லிபுத்தூ ராழ்வாரே இதன் கருத்தை அறியமுடியாது மயங்கினார் என்பர். ஆதலின் ரீங்கள் இதனோடு தலையை உடைக்க வேண்டியதில்லை. அந்தாதிகளிலுள்ள செய்யுள்கள் பல இப்படிக்க கருங்கற் பாதைகளாக இருப்பதில்லை. பால் போன்ற இனிய பாடல்களும் உள. பின்வரும் பாட்டைப் பாருங்கள். இது கம்பர் பாடியதெனக் கூறப்படும் சரசுவதி அந்தாதியிலுள்ளது.

மயிலே! மடப்பியே! கொடியே! இளமாள் பிணையே!
குயிலே! பகங்கினியே! அன்னமே! மனக்கூர் இருட்கோர்
வெயிலே! நிலவெழும் மேனிமின்னே! இனிவேறுதவம்
பயிலேன் மகிழ்ந்து பணிவேன் உனது பொற்பாதங்களே,

பிள்ளைத்தமிழ் என்பது இன்னொரு வகையான பிரபந்தம். இது பிள்ளைக்கவி எனவும் படும். கடவுளர்களை யேனும், பெரியவர்களையேனும் குழந்தைகளாகப் பாவித்துப் பாடப்படுவது. இனிய சொற்களும் அரிய கருத்துக்களும் சிறந்த சந்தங்களும் நிறைந்த விருத்தங்களால் புலவர்கள் இதனை இயற்றுவார்கள். இஃது ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ், பெண்பாற்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் என இருபாற்படும். ஒவ்வொரு பிள்ளைத்தமிழிலும் பத்துப்பருவங்கள் உள. காப்பு, தால், செங்கீரை, சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி, சிறுபறை, சிற்றில், சிறுதேர் எனும் பத்துப் பருவங்களும் ஆண்பாற்பிள்ளைத்தமிழுக்குரியன. பெண்பாற்பிள்ளைத்தமிழ், முற்கூறிய வற்றில் முதலேழு பருவங்களுடன் கழங்கு, அம்மாணை, ஊசல் எனும் மூன்றும் சேர்த்துப் பாடப்படும். சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ், திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழ், முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத்தமிழ் முதலியன ஆண்பாற்பிள்ளைத்தமிழ்கள்; அமுகாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் முதலியன பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ்கள். குமரகுருபார் பாடிய மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழில் வருகைப்பருவத்திலுள்ள ஒரு செய்யுளைப் படித்துவிட்டு மேற்செல்வோம்.

தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற்
 றொடையின் பயனே! நறைபழுத்த
 துறைத்தீர் தமிழி னொழுஞ்ஞறுஞ்
 சுவையே! அகந்தைக் கிழங்கையகழ்ந்
 தெடுக்கும் தொழும்பர் உளக்கோயிற்
 கேற்றும் விளக்கே! வளர்சிமய
 இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்
 இளமென் பிடியே! எறிதரங்கம்
 உடுக்கும் புவனங் கடந்துநின்ற
 ஒருவன் திருவுள் ளத்திலழகு

ஒருக எழுதிப் பார்த்துவக்கும்
 உயிரோ வியமே! மதுகரம்வாய்
 மடுக்குங் குழற்கா டேந்துமிள
 வஞ்சிக் கொடியே! வருகவே
 மலயத் துவசன் பெற்றபெரு
 வாழ்வே வருக! வருகவே!!

இனிப் பரணிப் பிரபந்தத்தைப் பற்றி ஆராய்வோம். வரலாற்றுச் செய்திகளைப் பரணி நூல்களால் அறிய முடியும். போர்க்களத்தில் ஆயிரம் யானைகளைக்கொண்டு வெற்றியீட்டிய வீரன்மேல் இப்பிரபந்தம் பாடப்படும். இதற்குப் பரணி என்று பெயர் வந்ததற்குப் பல காரணங்கள் கூறுவர். பரணி நட்சத்திரத்திற் பாடப்படுவதாற் பரணி என்றும், பரணிலிருந்து புலவர்கள் பாடுவதால் பரணி யென்றும், இன்னும் பலவாறுங் கூறுகின்றனர். பரணியில் கடவுள் வாழ்த்து, கடைத்திறப்பு முதலிய பதின்மூன்று உறுப்புக்கள் உண்டு. பாலை நில வருணனை, பேய்களின் தோற்றமும் ஆடலும் ஆரவாரமும், கூழ் அட்டுக் குடித்தல், அரசபரம்பரை, போர்களின் வருணனை முதலியன படிப்பவர்களுக்கு எழுச்சியையும் மகிழ்ச்சியையும் அளிக்கத்தக்கன.

கலிங்கத்துப் பரணி என்னும் நூல் பரணிகளுக்குட் சிறந்ததாகப் போற்றப்படுகிறது. இதைப் பாடிய சயங்கொண்டாரைப் 'பரணிக்கோர் சயங்கொண்டார்' என அறிஞர்கள் கொண்டாடுகின்றனர். வடகலிங்க மன்னனுக்கும் சோழ மன்னனாகிய விசயதரனுடைய படைத்தலைவன் கருணாகரத்தொண்டைமானுக்கும் நடந்த போரையும், தொண்டைமானுடைய வெற்றியையும் இந்நூல் சிறப்பாகக் கூறுகிறது. இப்பரணியில் ஓசையின்பமும் உயர்ந்த கருத்துக்களும் சிறந்த வருணனைகளும் நிறைந்துள்ள,

எடும்எடும் எடுமென எடுத்ததோர்
 இகலொலி கடலொலி இகக்கவே,
 விடுவிடுவிடு பரி கரிக்குழாம்
 விடும்விடு மெனும்ஒலி மிகைக்கவே.

விளைகனல் விழிகளில் முளைக்கவே,
 மினலொளி களலிடை பிறக்கவே
 வளைசிலை உருமென இடிக்கவே
 வடிகணை நெடுமழை சிறக்கவே,

இவற்றின் ஓசையே கலிங்கத்துப்போரின் உக்கிரத்தை
 உரைக்கிறது. பொருத்தமான சந்தத்துடன் திரும்பத்
 திரும்பப் படித்துப் பாருங்கள்.

பேய்கள் என்ன செய்கின்றன என்பதை நூலின்
 முடிவில் பின்வரும் கண்ணி கூறுகிறது.

பொன்னித் துறைவனை வாழ்த்தினவே பொருளைக்
 கரையனை வாழ்த்தினவே
 கன்னிக் கொழுநனை வாழ்த்தினவே கங்கை மனாளனை
 வாழ்த்தினவே.

பிரிவினால் துன்புற்ற காதலர்கள் தம்முடைய
 வருத்தத்தைத் தெரிவிக்குமாறு உயிருள்ளவற்றையேனும்
 உயிரில்லாதவற்றையேனும் தூதாக விடுவது வழக்கம். வட
 மொழியில் காளிதாசர் இயற்றிய மேகதூதத்தை அறிஞர்
 யாவரும் போற்றுவர். தமிழிலும் பல தூதுப்பிரபந்தங்கள்
 சிறந்த புலவர்களால் இயற்றப்பட்டுள்ளன. தூதாக
 அனுப்புதற்குரியன இவையென்பதை இரத்தினச் சுருக்கச்
 செய்யுள் ஒன்றினால் நாம் அறிகிறோம். அன்னம், கிளி,
 மயில், மேகம், நாகணவாய், தென்றல், வண்டு, குயில்,
 நெஞ்சம், தோழி முதலியன அதிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
 இவைகளையன்றி நெல், துகில், பொன், குவளை, அன்றில்
 முதலியவற்றையும் தூதாக விடலாம். பிற்காலப்புலவர்

ஒருவர் புகையிலையையே தூதாக விட்டுப் புகையிலை விடுதாது என்றொரு நூல் பாடினார்.

தூதுப் பிரபந்தங்கள் கவி வெண்பாவினாலே பாடப் படும். இவை பாட்டுடைத் தலைவர்களுடைய வரலாறுகளையும், தூதிற்குரிய பொருள்களின் பெருமையையும் பல வகையாகப் பாராட்டிச் சொல்லணி பொருளணிகளையுடையனவாய்ப் படிப்போர் மனத்தை ஈர்த்து இன்புறுத்துந் தகையன. உதாரணமாகத் தமிழ் விடுதாது எனும் நூலிலிருந்து சில அடிகளைப் படித்துப் பார்ப்போம். மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுள்பாற் காதல் கொண்ட ஒருதலைவி காதலாற்றுன்புற்றுத் தமிழை அவரிடம் தூது விடுகிறாள்.

இருந்தமிழே உன்னா லிருந்தேன் இமையோர்
விருந்தமிழ்த மென்றாலும் வேண்டேன்—

வருந்தினன்மால்

வெல்லானை தின்ற விளங்கனியானேன் விரகக்
கல்லானை தின்ற கரும்பானேன்—நல்லவரைத்
தேடுநிழற் சிந்தனையிற் றேம்பினேன் வெம்பனியால்
வாடிய செந்தாமரை யொத்தேன்—ஒடமிசைக்
கொள்ளம்பூ தூர்வெள்ளக் கொள்ளைகடந் தாயென்மால்
வெள்ளங் கடந்திட வேண்டாமோ

என்று தன் பரிதாப நிலைமையை விளக்கியபின்,

அந்தரலோ கத்தின்மே லானதிரு வாலவாயார்
சுந்தர மீனவனின் சொற்படியே—வந்து
துறவாதே சேர்ந்து சுகானந்த நல்க
மறவாதே தூதுசொல்லிவா

என்று கூற்றாடிக்கிறாள்.

குறவர்கள், குறத்திகள் உழவர்கள், உழத்திகள் முதலியோருடைய வாழ்க்கையைச் சுவைபட வரைந்து காட்டும்

பிரபந்தங்கள் முறையே குறத்திப்பாட்டு அல்லது குறவஞ்சி எனவும், உழத்திப்பாட்டு அல்லது பள்ளு எனவும் வழங்கப் படுகின்றன. சாதாரணமான சொற்களால் தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கையைக் கூறும் முறை யாவரையும் இன்பக் கடலில் ஆழ்த்துந் தகையது. குற்றாலக் குறவஞ்சி என்னும் நூலில் வரும் குறத்தி திருக்குற்றால மலையின் சிறப்பைக் கூறுகிறாள்.

வானரங்கள் கனிகொடுத்து மந்தியொடு கொஞ்சம்
மந்திசிந்து கனிகளுக்கு வான்கவிகள் கெஞ்சும்
கானவர்கள் விழியெறிந்து வானவரை அழைப்பார்
கவனசித்தர் வந்துவந்து காயசித்தி வினைப்பார்
தேனருவித் திரையெழும்பி வானின்வழி ஒழுக்கும்
செங்கதிரோன் பரிக்காலும் தேர்க்காலும் வழக்கும்
கூனலிளம் பிறைமுடித்த வேணியலங் காரர்
குற்றாலத் திரிகூட மலையெங்கள் மலையே.

பள்ளரும் பள்ளியர்களும் வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள். அவர்கள் மழைபொழியுங் கார்மேகத்தைக் காணும்பொழுது ஆடிப்பாடிக் களிப்பார்கள். வானத்தில் மழைக் குறிகளைக் கண்டவுடன் ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகுமென்று அறிந்து பள்ளர்கள் துள்ளுவதைப் பின் வரும் முக்கூடற் பள்ளுச் செய்யுள் தீட்டிக் காட்டுகிறது.

ஆற்று வெள்ளம் நாளை வரத்
தோற்றுதே குறி—மலை
யாள மின்னல் ஈழ மின்னல்
குழ மின்னுதே
நேற்று மின்றும் கொம்பு சுற்றிக்
காற்றடிக்குதே—கேணி
நீர்ப்படு சொறித் தவளை
கூப்பிடு குதே

சேற்று நண்டு சேற்றில் வளை
 ஏற்றடைக் குதே—மழை
 தேடி யொரு கோடி வானம்
 பாடி யாடுதே
 போற்று திரு மாலழகர்க்
 கேற்றமாம் பண்ணைச்—சேரிப்
 புள்ளிப் பள்ளர் ஆடிப் பாடித்
 துள்ளிக் கொள்வோமே.

அகப்பொருண்மேல் நானூறு கலித்துறைகளைக் கொண்ட நூல் கோவை எனப்படும். இது பெரும்பாலும் பாட்டுடைத்தலைவன் பெயரால் வழங்கப்படும். தஞ்சை வாணன்மேற் பாடப்பட்டது “தஞ்சைவாணன் கோவை” எனவும், திருவெங்கையீசன்மேற் பாடப்பட்டது “திருவெங்கைக் கோவை” எனவும் வழங்கப்படுதல் காண்க. கோவைப்பிரபந்தங்களுள் மிகச் சிறந்ததும் காலத்தால் முந்தியதும் மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருக்கோவையா ராகும். இதனைப் பலரும் பலவாறு போற்றிப் படித்துச் சுவைப்பார்கள்.

காசிக்கலம்பகம், வெங்கைக் கலம்பகம், அருணைக் கலம்பகம் என்பன “கலம்பகம்” எனும் பிரபந்தவகையைக் சேர்ந்தன. பலவகைப்பாட்டும், பலவகைப்பொருளும் கலந்துவருவதால் இது இப்பெயர் பெற்றது. இதில் புய வகுப்பு, மறம், தவம் முதலிய பதினெட்டு உறுப்புக்கள் உண்டு. திருவரங்கக் கலம்பகத்திலுள்ள ஒரு செய்யுளைப் பார்ப்போம்.

அரவில் நடித்தானும் உரலில் ஓடித்தானும்
 அடவி கடந்தானும் புடவி யிடந்தானும்
 குரவை பிணைத்தானும் பரவை அணைத்தானும்
 கோசலை பெற்றானும் வீசலை யுற்றானும்

முரளை அறுத்தானும் கரளை ஒறுத்தானும்
முத்தி அளித்தானும் அத்தி விளித்தானும்
பரம பதத்தானும் சரம விதத்தானும்
பாயல் வடத்தானும் கோயிலிடத்தானே

நடித்தானும், ஒடித்தானும், கடந்தானும், இடந்தானும்
என அடிகள் தோறும் மடக்குவருவதால் படிக்கப் படிக்க
இப்பாடல் கிளர்ச்சி ஊட்டுகின்றதன்றோ!

பல பிரபந்தங்களைப் பாடிய புலவர்களின் படைப்புக்
களைத் தொகுத்துப் பிரபந்தத்திரட்டுக்கள் எனும் பெயர்
ருடன் பல நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள்ளே
குமரகுருபர சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டு, சிவப்பிரகாச
சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டு, சிவஞானசுவாமிகள்
பிரபந்தத்திரட்டு, மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை பிரபந்தத்
திரட்டு, செங்குந்தர் பிரபந்தத்திரட்டு, திருச்செந்தூர்ப்
பிரபந்தத்திரட்டு, மருதமலைப்பிரபந்தத்திரட்டு, சிவசம்புப்
புலவர் பிரபந்தத்திரட்டு முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன.

அரைச் செய்யுள்கள்*

அமிழ்தினுமினிய நந்தம் செந்தமிழ் அன்னையின் தவப் பயனாகத் தோன்றிய புலவர்கள் பலராவர். அவர்களின் செயற்கருஞ் செயல்களைத் தமிழர்கள் எடுத்தோதிப் பெருமிதம் அடைகின்றார்கள்; அவர்களுடைய நூல்களைப் பொன்னே போற்போற்றுகிறார்கள்; அந்நூல்களின் சொற்பொருணயங்களைக் கண்டு வியக்கின்றார்கள்; அவர்களை “நாநலஞ் சான்றவர்கள்”, “தெய்வப்புலமையாளர்கள்”, “புலனழக் கற்றவர்கள்”, “நுண்மானுழைபுலமுடையவர்கள்” எனப்பலவகையாகப் புகழ்கின்றார்கள். இவற்றையெல்லாம் கேட்டுத் தமிழன்னை அவர்களை ஈன்ற ஞானநிலும் பெரிதுவக்கின்றாள். அப்புலவர்களின் புகழ் வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றது; அஃது ஒருகாலும் குறையாது; அழியாது. அவர்களின் புகழ் ஓங்குவதற்குரிய காரணம்தான் என்னை?

கற்றவர்களே உலகத்திற்குக் கண்ணாவார். உலகத்தை அறிந்தவர்கள் அவர்களே. அவர்களுடைய கல்விக்கண்ணுக்குத் தோற்றாத பொருள்—உருமாறித் தோற்றும் பொருள்—உலகிலில்லை. ஒவ்வொரு பொருளின் தன்மையையும் உற்றுணர்ந்தவர்கள் அவர்களே. நல்லதன் நலனை

* 1935இல் எழுதப்பட்டது

யும், தீயதன் தீதையும், இன்பத்தில் துன்பத்தையும், துன்பத்தில் இன்பத்தையும் உணர்ந்தவர்களும் அவர்களே. தலையிலிருந்து விழும் மயிரிலும் ஓர் உண்மையை அவர்கள் காண்பர். அவர்கள் இறந்தகாலத்தைக் கொண்டு நிகழ் காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் அறியும் ஆற்றல் மிக்கவர்கள்; ஒவ்வொருவருடைய மனத்தையும் அளக்கும் வல்லுநர்; தம் அறிவின் மாட்சியாலும் சொல்லாட்சியாலும் எத்தகையருடைய ஒழுக்கத்தையும் திருத்தும் பெரும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள்; கயவரை வள்ளல்களாகவும் கொடுங்கோல் அரசரைச் செங்கோலரசராகவும், தீயோரை நல்லோராகவும் மாற்றுபவர்கள். மக்கள் ஒழுகலாற்றைக் கேட்டார்ப் பிணிக்கும் இனிய சொற்களால் எல்லோருள்ளத்திலும் பதியத்தக்கதாக எடுத்துச் சொல்லி உலகத்தை நல்வழியில் நடத்துபவர்களும் அவர்களே. அவர்களுக்கு உலகம் எஞ்ஞான்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

அவர்கள் செய்த செயற்கருஞ் செயல்களுள் எஞ்ஞான்றும் உலகப் போக்கிற்கியைந்தனவாக மிளிரும் அரிய நூல்களை இயற்றினமையே சிறந்ததென்க. அந் நூல்கள் அவர்களின் நினைவுக்குறிகள்; அவர்களின் இசையை அறையும் பறைகள்; அவர்களின் நல்விசைப் புலமையைத் தெள்ளிதிற் காட்டும் பளிங்குக் கற்கள்; தமிழன்னை அணிந்து மகிழும் அணிகள்; தமிழ் மக்களுக்கு நல்லமீர்தமளிக்கும் பாற்கடல்கள். அவர்கள் பாடிய பல தனிச் செய்யுள்களும் யாவரும் போற்றும் ஏற்றமுடையன. இத்தனிச் செய்யுள்களுள் ஒருவர் பாதியும் வேறொருவர் பாதியுமாகப் பாடிய சில செய்யுள்களும் காணப்படுகின்றன. இச்செய்யுள்கள் சொன்னயம் பொருணயங்கள் செறிந்தன; பாடிய புலவர்களின் ஆசகவித்திறனை நன்கு வெளிப்படுத்துவன; யாவர்க்கும் எளிதில் விளங்கும் தன்மையன; சென்று செவியளக்கும் செம்மையன; சிந்தை

யுள் நின்று அளவிலின்பம் நிறைப்பன. இவற்றுளே சில செய்யுள்களையும் அவை பாடப்பட்ட சூழ்நிலைகளையும் நோக்குவோம்.

ஒட்டக்கூத்தரும் புகழேந்தியாரும்

பொன்னி நாடாண்ட புரவலனாம் குலோத்துங்க சோழனுக்குப் பெண்கேட்கும்படி அவன்றன் ஆசிரியரும் அவைப்புலவருமான ஒட்டக்கூத்தர் அக்காலத்துப் பாண்டிநாட்டை யாண்ட பாண்டியனிடம் சென்றார். சென்றவர் தம் அரசனுடைய சிறப்புக்களைக் கூறும் பொழுது சோழர் பாண்டியரிலும் சிறந்தவர்கள் என எடுத்துரைத்தார். பாண்டியனுடைய அவைப்புலவராகி, புகழேந்தியாருக்குக் கூத்தர் சோழனைப் புகழ்ந்ததும் பாண்டியனைக் குறைத்ததும் பிடிக்கவில்லை. அதனால் அவர்களுக்கிடையில் செய்யுட்போர் உண்டாயிற்று. கூத்தர் தம்மரையனைப் புகழ்வதற்கு,

வென்றி வளவன் விறல்வேந்தர் தம்பிரான்
என்றும் முதுகிற் கிடான்கவசம்—துன்றும்

என்று கூறிச் சிறிது காலந் தாழ்த்தினார். உடனே புகழேந்தியார்,

வெறியார் தொடைகமழும் மீனவர்கோன் கைவேல்
எறியான் புறங்கொடுக்கி னென்று

என எஞ்சிய அடிகளைப் பாடி முடித்தார். சோழனைப் புகழவும் பாண்டியனை இகழவும் எண்ணிக் கூத்தர் தொடங்கிய செய்யுளைப் பாண்டியனைப் புகழத் தக்கதாகி முடித்த புகழேந்தியார்தம் புலமை புகழ் ஏந்துந் தன்மையதன்றோ!

கூத்தரும் குலோத்துங்க சோழனும்

ஒருநாள் சோழ அரசனும் அவன் ஆசிரியராகிய ஒட்டக் கூத்தரும் உலாவந்தார்கள். வந்தகாலை கூத்தர் சோழனைப் புகழ்ந்து பாடக்கருதி,

ஆடுங் கடைமணி நாவசை யாமல் அகிலமெல்லாம்
நீடுங் குடையிற் றரித்த பிரான் இந்த நீணிலத்தில்

எனும் இரண்டடிகளையும் பாடினார். மாணவனாகிய தன்னைத் தன்னுடைய ஆசிரியர் புகழ்ந்து பாடுதலை அவன் பொறுப்பானா? இரண்டடிகளும் பாடப்பட்டவுடனே,

பாடும் புலவர் புகழொட்டக் கூத்தன் பதாம்புயத்தைச்
குடுங் குலோத்துங்க சோழனென்றே யென்னைச்
சொல்லுவரே

என ஈற்றடி இரண்டையும் சாற்றித் தன்னாசிரியராகிய கூத்தரைப் புகழ்ந்தான். அரையன் புலமையும் ஆசிரியரிடத்துக் கொண்ட மதிப்பும் என்னே!

கம்பரும் ஓளவையாரும்

அம்பர் என்னும் ஊரில் சிலம்பி எனும் ஒரு தாசி இருந்தான். அவள் கவியரசராகிய கம்பராற் பாடப் பெற்றால் அளவில் செல்வம் கிடைக்குமென்றெண்ணி அவரைப் பார்த்தற்கு நெடுநாள் ஆவலுடனிருந்தாள். இருக்கும் நாளில் ஒருநாள் கம்பர் அவள் வீட்டுப்பக்கமாகச் சென்றார். அவரைக் கண்ட சிலம்பி ஓடிச் சென்று அவரை வணங்கினாள்; தன்நெடு நாளைய எண்ணம் நிறைவேற்றிற் றென்று மகிழ்ந்தாள்; தன்நிலையை எடுத்துரைத்தாள்; தன்னைப்பாடும்படி வேண்டினாள். கம்பர் “ஆயிரம் பொன் கொடுப்பின் ஒருபாட்டுப் பாடலாம்” என்றார். அவளிடம்

ஐஞ்ஞாறு பொன் மட்டுமே இருந்தது. அயலில் ஐம்பது பொனதானும் பெறமுடியாது. அவள்தான் என்செய்வாள்? பாவம்! தன்னிடமிருந்த ஐஞ்ஞாறு பொன்னையும் அவரிடம் கொடுத்து ஒரு செய்யுள் பாடும்படி வேண்டினாள். அவற்றைப் பெற்ற கம்பர் “ஐஞ்ஞாறு பொன்னுக்கு அரைச் செய்யுளே” என்றுரைத்து,

**தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவதுஞ் சோழ மண்டலமே—**

எனும் ஈரடிகளையும் பாடி அவற்றை அவள் வீட்டுச் சுவரின் புறப்பக்கத்தில் எழுதிவிட்டுச் சென்றார். சிலம்பியோ பெரும் பொருள் பெற எண்ணிக் கைப் பொருளையு மிழந்து தன்கருத்தும் நிறைவறாமல் மிக மனம் வருந்தித் துக்கக் கடலில ஐளைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒருநாள் ஔவையார் வெயிலால் உலர்ந்து பசியால்வாடி அவளகம் புக்கார். அருந்தமிழன்னையின் பசியைக் கண்ட தாசி அவருக்குக் கூழ்கொடுத்துண்ணும்படி வேண்டினாள். அக் கூழை அன்புடன் அருந்தி அகம் மிக மகிழ்ந்த அன்னையார் அவளைப் புகழ்ந்தார். அவரை ஔவையாரென அறிந்த சிலம்பி தன் வறுமைக் காரணத்தையும் துக்க நிலைமையையும் அவருக்கு எடுத்துரைத்தாள். அவர் அவள்மேலிரங்கி,

—பெண்ணாவாள்

**அம்பாச் சிலம்பி அரவிந்தத் தாளணியும்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு**

எனப் பாடிக் கம்பரின் செய்யுளை முடித்தார்.

ஔவையாரும் கம்பரும்

ஒருநாள் குலோத்துங்க சோழனும் ஔவையாரும் கம்பரும் காட்டகத்துச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அக்காட்டில்

காவிய மணம்

அரைச் செய்யுள்கள், 123

நெல்லிமரங்கள் பல னிறைத்திருந்தன. அவை இலை உதிர்ந்திக் கண்டார் மனத்தைக் கவரும் விகாரக் காட்சியுடன் நின்றன. இயற்கை அன்னையை நுண்ணிதில் ஆராய்ந்தறியும் செந்தமிழன்னையார் அம்மரங்களைக் கண்டார்.

கல்வி யுடையீர்! கருங்கா ளகத்திடையே
நெல்லி விலையுதிர்ந்து நிற்பதெவன்?

என ஒரு வினாவைக் கிளப்பினார். அவர் வினாவைக் கேட்ட கம்பர்,

—வல்லாய் கேள்

வெல்லா வழக்கை விலைவாங்கி வெல்விக்கும்
வல்லாளன் சுற்றம்போல் மாண்டு

என்று பாடி அவருக்கு விடையிறுக்குமுகத்தான் அவ் வெண்பாவையும் முடித்தார். நீதிவழியில் வெல்ல முடியாத வழக்கை விலைக்கு வாங்கி வெல்விக்கும் ஒருவனுடைய சுற்றம் முழுவதும் மாண்டுபோகும் என்றால் அவன் நிலை தான் அறையத் தக்கதொன்றோ?

இரட்டைப்புலவர்கள்

இணையற்ற புகழும் புலமையும் மிக்க இரட்டைப் புலவர்களை யாவருமறிவர். இவர்களுள் ஒருவர் குருடர். மற்றையவர் முடவர். முடவரைக் குருடர் தம் தோளில் தூக்கிச் செல்வர். குருடரின் தோளிலிருந்து முடவர் வழிகாட்டுவார். இவ்வரும் சேர்ந்தே செய்யுள்களையும் நூல்களையும் செய்வார்களாம். ஒருவர் அரையும் மற்றையவர் அரையுமாக இருவரும் பாடிய ஒவ்வொரு செய்யுளும் சொற்பொருளியைபில் ஒருவர் பாடிய செய்யுள்போலவே இருக்கும். இவர்கள் அரை அரையாகப் பாடிய பல

செய்யுள்களில் இரண்டினைக் காண்போம். இவர்கள் ஒரு செல்வனைப் புகழ்ந்து பாட அவன் அப்பாடலைக் கவனியாது மரம்போல் நின்றான். அவன் நிலையைக் கண்ட முடவர்

முடர்முள்ளே பாடல் மொழிந்தால் அறிவாரோ
ஆடெடுத்த தென்புலியூர் அம்பலவா

என்று தொடுக்கக் குருடர்

—ஆடகப்பொற்

செந்திருவைப் போலணங்கைச் சிங்காரித் தென்னபயன்,
அந்தகனே நாயகன் ஆனால்?

என அதனை முடித்தார். குருட்டு மணமகன் மணமகளின் கட்டழகை எவ்வாறு காண்பான்?

இரட்டைப்புலவர்கள் பல இடங்களுக்குள் சென்று பாடிப் பரிசில் பெறுவது வழக்கம். இவ்வாறு நடந்து திரிந்து அலைந்து சலித்து இந்தத் தொல்லை எப்பொழுது எமக்கு முடியும் என்று ஒருவர் வினாவினார். இதற்கு மற்றையவர் ஒன்றும் கொடுக்காதவனைக் காமதேனுவே, கற்பகதருவே என்று புகழ்ந்தால் இந்தத் துன்பம் நமக்கு உண்டாகாதா? என்று விடைபகர்ந்தார்.

குன்றுங் குழியுங் குறுகி வழிநடப்பது
என்று விடியுமெமக்கு எங்கோவே—ஒன்றும்
கொடாதானைக் கோவென்றுங் காவென்றுங் கூறில்
இடாதோ நமக்கிவ் விடி?

பரிசில் பெறவேண்டிப் பொய் உரைக்கும் எமக்கு
“இடிவிழாதோ” என்று கூறித் தம் ஏமாற்றத்தையும்
உள்ளக்குமுறலையும் அவர்கள் புலப்படுத்தினார்கள்.

இரட்டையரும் காளமேகப்புலவரும்

இரட்டையர்கள் திருவாரூர் சென்று சிவபெருமானை வணங்கியபின் அத்தலத்தின் மண்டபத்தில் இருந்தனர். அப்பொழுது சிவபெருமான் மீது ஒரு பாடல் பாட எண்ணி,

**நானென்றால் நஞ்சிருக்கும் நற்சாபம் கற்சாபம்
பாணந்தான்**

என்று ஒருவர் பாடினார். இந்த வெண்பாவை மற்றையவர் முடிக்க முயன்றார். எனினும் முடிக்க முடியவில்லை. இப்பாடற் பகுதியை மண்டபத்தின் சுவரில் எழுதிவைத்து வீட்டுப் புறப்பட்டனர். அம்மண்டபத்துக்கு வந்த காளமேகப் புலவர் இந்தப் பாடற் பகுதியைப் படித்து மிகுதியைத் தாமே எழுதி முடித்தார். அப்பாட்டைக் கீழே காண்க.

**(நானென்றால் நஞ்சிருக்கும் நற்சாபம் கற்சாபம்
பாணந்தான்) மண்டின்ற பாணமே—தானுவே
சீராநூர் மேவுஞ் சிவனேநீ எப்படியோ
நேரார் புரமெரித்த நிலை?**

சிவபெருமாள் முப்புரமெரித்த வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வெண்பா பாடப்பட்டுள்ளது. மேருமலையை வில்லாகவும், வாசகி எனும் பாம்பை நாணாகவும், திருமாலை அம்பாகவும் கொண்டு சிவபெருமான் முப்புரத்தை எரித்தார் என்பது புராணக்கதை. நானே நைந்திருக்கும், முறுக்கேற்ற முடியாது. வில்லோ வளைக்கமுடியாத கல். பாணமோ மண் தின்று உக்கின பாணம். இவற்றைக் கொண்டு சிவனே எப்படி நீ திரி புரத்தை எரித்தாய் என்று சிவனைக் கேட்பதாக அமைந்துள்ளது இந்த வெண்பா,

இதில் “மண்தின்ற பாணம்” என்பது நன்னயம் மிக்க தொடராகும். புலமை நலம் கனிந்த பெரும் புலவராலேயே கற்பனை செய்யத்தக்கது. திருமால் பூமியை உண்டார் என்பது புராணக்கதை. இச்செயலைத் திருமால் மண்தின்றார் எனக் கற்பனை செய்து திருமாலாகிய அம்பை “மண்தின்ற பாணம்” எனக் காளமேகப்புலவர் பாடினார். மண்தின்ற பாணம் என்பதை மட்டுமே காளமேகப் புலவர் பாடினார் என்பாருமுள்.

இப்பாட்டை நிரப்பினவர் காளமேகப்புலவர் என்பதை அறிந்து இரட்டையர்கள் பெருமகிழ்வெய்தினர். “மண்தின்ற பாணம்” எனும் சொற்றொடர் அவர்களுடைய உள்ளத்தை ஈர்த்து ஈர்த்து இன்புறுத்தியது. இதனைக் காளமேகப் புலவரின் உடல் எரிக்கப்பட்ட பொழுது அவர்கள் பாடிய பாடல் நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

ஆசு கவியால் அகில உலகெங்கும்
 வீசு புகழ்க்காள மேகமே—பூசுரா
 விண்கொண்ட செந்தழலில் வேகுதே ஐயையோ
 மண்டின்ற பாணமென்ற வாய்

என்பதே அப்பாடலாகும். “மண்டின்ற பாணம் என்ற வாய்வேகுதே! ஐயையோ!” என அவர்கள் அரற்றினர்.

ஒட்டக்கூத்தரும் குயவனும்

கூத்தர் குலோத்துங்க சோழனுக்கு ஆசிரியராதலானும், அவன் அவைக்களத்துப் புலவராதலானும் அவனவைக்களத்தும் சோழநாட்டிலும் அவருக்கு அளவில்லாத மதிப்பு இருந்தது. முற்காலத்தில் அரசர்களிடம் தம்புலமையைக்காட்டிப் பரிசில் பெறப் புலவர்கள் செல்வது வழக்கம். அவ்வழக்கப்படி, சோழன்பாற்

செல்லும் புலவர்களிடம் ஒட்டக்கூத்தர் பல வினாக்களைக் கடாவுவார். விடையிறுக்கத் தவறீனோரைச் சிறைச் சாலையில் அடைப்பித்து வருத்தி ஒவ்வோர் யாண்டும் நவராத்திரி காலத்தில் அவர்களை வருவித்து அவர்களிடம் சில வினாக்களைத் தொடுத்து, விடைகொடுக்காதவர்களை இவ்விருவராகக் குடுமியோடு குடுமி முடிந்து, அவர்கள் குடுமிகளை மயிர் வினைஞனால் களைவிப்பர்; சிரச்சேதஞ் செய்விப்பர் எனவுங் கூறுவாரு முளர். ஓர் அரசனால் மதிக்கப்பட்டு அவனவைக்களத்துத் தலைமைப் புலவராக விளங்கிய ஒரு செந்தமிழ்ப் புலவர் சிறீதும் இரக்கமின்றிப் பரிசில் வேண்டி வந்தவர்களைக் கொலை செய்விப்பர் எனக் கூறுதல் அறிஞர்களால் அருவருத்து ஒதுக்கக்கக்க தொன்றன்றோ? “இரண்டொன்றா முடிந்துதலை இறங்கப் போட்டு வெட்டுதற்கோகவி யொட்டக் கூத்தனில்லை” எனுமடியைத் தமிழறிஞர்கள் ஊன்றி உணர்ந்து உண்மையைக் கடைப்பிடிப்பார்களாக.

கூத்தரால், புகழேந்திப் புலவரும் சிறைப்பட்டார் என்பர். புகழேந்திப்புலவர் சிறைக்குச் சென்ற காலத்தில் அச்சிறைச் சாலையில் பல புலவர்கள் இருந்தார்கள்.

அப்புலவர்களின் சிறைக்காரணத்தை உசாவி அறிந்த புகழேந்தியார் அவர்களை உய்விக்கவும், கூத்தரின் கூத்தை அடக்கவும் உன்னி, அவர்களுள் சிறந்த நுழைபுலமுடைய ரான குயவன், அம்பட்டன், கொல்லன், வேளாளன், தச்சன், தட்டான் முதலிய சிலரைத் தெரிந்தெடுத்துக் கற்பித்து அவர்களைப் பெரும்புலமை கைவரப்பெற்றவர்களாகச் செய்தார்.

நவராத்திரி காலம் வரக் கூத்தர் வழக்கம் போலச் சிறையிலிருந்த புலவர்களை அழைப்பித்தார். முதலாவ

தாகக் குயவன் கூத்தர் முன்சென்று கும்பீடீன்றி நின்றான்.
அவன் நிலையைக் கண்ட கூத்தர்,

மோனை முத்தமிழ் மும்மத மும்பொழி
யானை முன்வந் தெதிர்த்தவன் ஆரடா?

என வினாவ, உடனே அக்குயப்புலவன்,

கூனையுங் குடமுங் குண்டு சட்டியும்
பானையுஞ் செய்யும் அங்குசப் பையல்யான்

என்று பாடிக் கூத்தர் கொடுத்த செய்யுளை முடித்து விடை
கொடுத்தான். அங்குசத்தைக் கொண்ட ஒருவனன்றோ
யானையை எதிர்க்கவேண்டும்! கூத்தர் குயப்புலவனின்
விடையின் நுட்பத்தைக் கண்டு வெட்கி அவனை விடுத்து
அடுத்தவனை அழைத்தார்.

கூத்தரும் அம்பட்டனும்

அடுத்து, ஒருகண் பொட்டையான அம்பட்டன்
செருக்குடன் வந்து நின்றான். அவனை,

விண்பட்ட கொக்கு வல்லூறு கண்டென்ன விலவிலக்கப்
புண்பட்ட நெஞ்சொடும் அங்கு நின்றாய்
பொட்டையாய் புகலாய்

எனலும் சிறிதும் அஞ்சாத அவ்வம்பட்டப்புலவன்,

கண்பொட்டை யாயினும் அம்பட்டன் நான்கனி வாணர்
முன்னே
பண்பட்ட செந்தமிழ் நீயுந் திடுக்கிடப் பாடுவனே

என்று பாடினான். புறக் கண்ணொன்று பொட்டையாயினும்
அகக்கண் பொட்டையில்லா நானிதன் கூத்தருக்கு அஞ்சு
வானா?

மீனாட்சி சுந்தரனாரும் சாமிநாதையரும்

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை முனைவர் உ. வே. சாமிநாதையருடைய ஆசிரியராவார். பிள்ளை அவர்கள் சிலேடை வெண்பா ஒன்றின் முதலிரண்டு அடிகளைப் பாடினார். அப்பாடலை முடிவு செய்தற்குப் பின் இரண்டு அடிகளையும் ஐயர் பாடினார்.

வெள்ளைநிறத் தாற்செயற்கை மேவியே வேறுநிறம்
கொள்ளுகையால் தோயக்குறி*யினால்—உள்ளவன்பின்
தாய்நேர்ந்த ஆறுமுகத் தாளாளா நீமொழிந்த
ஆய்நூலும் நீரும் நிகராம்

என்பதே அப்பாடல்.

வெள்ளை நிறத்தாற் செயற்கை மேவியே வேறுநிறம்
கொள்ளுகையாற் தோயக் குறியினால்

எனும் பகுதி பிள்ளையின் வாக்காகும். இது நூலுக்கும் நீருக்கும் சிலேடையாக அமைந்துள்ளது.

நூல் வெள்ளை நிறத்தினை உடையது; செயற்கையினால் வெவ்வேறு நிறத்தைப் பெறுவது; சாயத்தில் தோய்கின்ற இயல்பு உடையது. நீரும் இயல்பாக வெண்மை நிறமுடையது; செயற்கையால் பல நிறங்களைப் பெறுவது; தோயம் எனும் பெயரை உடையது.

—உள்ள அன்பின்

தாய் நேர்ந்த ஆறுமுகத் தாளாளா நீமொழிந்த
ஆய்நூலும் நீரும் நிகராம்

* தோயக்குறி என்பதை தோய் + அக்குறி எனவும் தோயம் + குறி எனவும் பிரித்துப் பொருள் கொள்க, தோயம்—நீர்.

என்பது ஐயரின் பாடற் பகுதியாகும். “உள்ளவன்பின் தாய் நேர்ந்த ஆறுமுகத் தாளாளா!” என்பது ஆறு முகத்தா பிள்ளை என்பவரை விளிக்கும் தொடராகும். நூலுக்கும் நீருக்கும் சிலையாக ஒரு வெண்பாப் பாடுமாறு அவர் கேட்டதற்செயவே இப்பாடல் பாடப் பட்டது. .

(இஃதோர் ஆய்வரையன்று. வழிவழிக் கதைகளையும் தமிழ் நாவலர் சரிதை, தனிப் பாடற்றிரட்டு முதலிய நூல்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது.)

நாராய் ! நாராய் !!

நாராய்! நாராய்! செங்கால் நாராய்!
 பழம்படு பனைநின் கிழங்கு பிளந்தன்ன
 பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்!
 நீயுநின் பெடையும்
 தென்திசைக் குமரி ஆடி வடதிசைக்
 காவிரி ஆட ஏகுவி ராயின்
 சத்தி முற்றத்து வாயியுள் தங்கி
 நனைசுவர்க் கூரைக் கனைகுரற் பல்லிப்
 பாடுபார்த் திருக்கு மென் மனைவியைக்கண்டு
 எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில்
 ஆடை இன்றி வாடையின் மெலிந்து
 கையது கொண்டு மேலது தழீஇப்
 பேழையுள் இருக்கும் பாம்பென உயிர்க்கும்
 ஏழையாளனைக் கண்டனம் எனுமே.

இது சத்திமுற்றப்புலவர் பாடிய பாட்டாகும். இந்தப்
 பாட்டில் பிரதிபேதங்கள் பலவுள. பன்னயங்கள் மிளிரும்
 இப்பாடலின் நயங்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

வறுமையால் வாடிய புலவர் பாண்டிய மன்னனிடம்
 பொருள் பெற மதுரைக்குச் சென்றார். அரசனுடைய
 அரண்மனைக்குட் செல்ல முடியவில்லை. சென்று தங்கு
 தற்கு வேறு இடமுங் கிடைக்கவில்லை. பாழ் மண்டபம்

ஒன்றிலிருந்து வருந்துகிறார். மக்களை நடுங்கச் செய்யும் குளிர் காலத்தில் வாடைக்கூற்று வீசுகிறது. குளிர் தாக்காமல் போர்த்துக் கொள்வதற்கு ஆடையும் இல்லை. இந்நிலையில் வருந்திக்கொண்டு இருக்கும் அவர் தம் மனைவியை எண்ணுகிறார். தம் மனைவிக்குத் தம் நிலையை அறிவிக்க விரும்புகிறார். அவளிடஞ்சென்று அறிவிப்பதற்கு யார் இருக்கிறார்கள். எங்கும் பார்க்கிறார் புலவர். இரு நாரைகளைக் கண்டார். அந்த நாரைகளில் ஆண் நாரையை அழைத்துக் கூறுகிறார். “நீ என் ஊர்ப் பக்கம் போனால் என் நிலைமையை என் மனைவியிடம் சொல்வாயாக” என்று பாடுகிறார்.

முதலில் நாரையை நோக்கி “நாராய்! நாராய்! செங்கால் நாராய்! பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன பவளக்கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்” என்று புகழ்ந்து கூறுகிறார். நாரையிடம் ஒரு உதவி பெற விரும்புகிறாராதலின் முதலில் நாரையைப் புகழ்கின்றார். நாரையின் காலைச் சிவந்த கால் எனவும், அதனுடைய வாயைப் பவளம் போன்ற சிவந்த கூரிய வாய் எனவும் கூறுகின்றார். பனங்கிழங்கைப் பிளந்தால் எப்படியிருக்குமோ அது போலக் கூரிய அழகான வாய் என்றுரைக்கின்றார். உவமையின் புதுமையும் பொருத்தமும் புலவரின் புலமைச் சிறப்பை நன்கு விளக்குகின்றன. மனைவியிடம் நாரையைச் செல்லும்படி அனுப்புகிறாராகையால் அவர் முதலில் அதன் காலைப் புகழ்கின்றார்; “செங்கால்” என்று இருமுறை அழுத்திக் கூறுகிறார்; பின்னர் தமது செய்தியைத் தம் மனைவிக்குச் சொல்லும் அதன் வாயைப் புகழ்கின்றார்.

எனக்காகச் செல்ல வேண்டாம். குமரி எனும் தீர்த்தத்தில் ஆடிப் பின் காவிரியில் ஆடுதற்கு வடக்கே செல்வீர்களாயின், வழியில் சத்திமுற்றம் எனும் ஊர் உள்ளது.

அங்கே நீங்கள் தங்குதற்கு வாவியும் உண்டு. ஆதலின் நீங்கள் அந்த வாவியில் இலகுவாகத் தங்கலாம். இவ்வளவையும் “நீயும் நின் மனைவியும் தென்திசைக் குமரியாடி வடதிசைக் காவிரி ஆட ஏகுவிராயின் சத்திமுற்ற வாவியுள் தங்கி” எனும் அடிகளில் பொதிந்துளார் புலவர். “நீயும் நின் பெடையும்” என்று சொல்லும் பொழுது என்னைப்போல மனைவியைப் பிரிந்து நீ வருந்த வேண்டிய தில்லை, இருவரும் ஒன்றாகச் செல்லுங்கள் என்பதும் தொனிக்கிறது.

தம்மனைவிக்குத் தம் நிலையை அறிவிக்குமாறு கூற விருப்பிய புலவருடைய உள்ளத்திலே அவருடைய மனைவியைப் பற்றிய எண்ணங்கள் தோன்றின. மதுரையில் ஆதரிப்பாரினரீத் தனித்துத் தாம் வருந்தினாலும், தம் மனைவியாகுதல் நலமாக இருந்தால் அவருக்குச் சிறிதுஆறுதல் உண்டாகும். ஆனால், அவள் குடியிருக்கும் குடிசையின் கூரை பழையகூரை. மழைபெய்தவுடன் ஒழுகும். அந்த ஒழுக்கினால் சுவர்கள் நனைகின்றன. இத்தகைய வறுமையின் கொடுமையால் வாடுபவள் தன் நாயகன் பிரிவையும் எண்ணி எண்ணி வருந்துகிறாள்; அவர் எப்பொழுது வருவார் என்று ஏங்கிக் கிடக்கிறாள்; பல்லி சொன்னவுடன் அதன் பலனை ஆராய்கிறாள். இவ்வளவு செய்திகளையும் “நனைசுவர்க் கூரைக்கனை குரற் பல்லிப் பாடு பார்த்திருக்கும் என் மனைவி” எனும் அடிகள் நமக்கு உரைக்கின்றன.

பல்லியின் குரலைக் “கனைகுரல்” என்கிறார் புலவர். எவ்வளவு பொருத்தமான அடை. பல்லி சிறிய உருவுடையதாயினும் எங்கும் கேட்கத்தக்கதாகச் சொல்லும் ஆற்றல் உடையதென்பதை இந்தக் “கனை குரல்” என்பது நன்கு புலப்படுத்துகிறது. இன்னும் நாரைகள் ஊருக்குப் புதியன. அவை அவருடைய மனைவி வாழும் வீட்டை அறிய வேண்டும். இதற்கும் அவர்

அடையாளங் கூறுகிறார். அந்த ஊரிலே இவர் வீடுதான் வறுமையின் சின்னமாக இருக்கிறது.

அரசனைக் கண்டு பொருள் பெறச் சென்ற புலவர் அரசனைக் காணமுடியாது தடுக்கப் பட்டார் என்றாலும் புலவருக்கு அரசன்மேல் கோபம் உண்டாகவில்லை என்பதை “எங்கோன் மாறன் “என்று அவர் கூறுவது புலப்படுத்துகிறது.

வாடைக்காற்று வாட்டுகிறது. உடம்பு முழுவதையும் போர்த்துக்கொள்ளப் புலவரிடம் ஆடையில்லை. அரையில் ஒரு கந்தையைக் கட்டி இருக்கிறார். இதைவிட மேலுடை அவரிடம் இல்லை. இந்நிலையில் குளிரினின்றும் தம்மைக் காப்பாற்றும் முறையை அவர் அழகாக வருணிக்கிறார். அந்த வருணனையைப் படிக்கும் பொழுதே நமக்கு அவரிடத்துப் பரிவு உண்டாகிறது. கையினால் உடம்பை மறைக்கிறார்; காலை மடித்துக் குந்திக் கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய பரிதாபமான நிலைமையை “ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக் காலது கொண்டு மேலது தழீஇ” எனும் அடிகள் நமக்கு நன்கு காட்டுகின்றன.

இத்தகைய வருத்தத்தை அவர் எங்கு அனுபவிக்கிறார்? “எங்கோன் மாறன் வழிநி கூடலில்” என்று கூறும்பொழுது பாண்டிய மன்னனுடைய மதுரையில் இவ்வாறு நடக்கலாமா? இது யார் செய்த பாவம்! எனுங்கருத்தும் தொனிக்கிறது. இந்தப் புலவர் இப்படி ஏன் வருந்தவேண்டும்? வேறெங்கேனும் போகப் படாதா? யாரிடமேனும் உதவி நாடப்படாதா? என்று கேட்போமன்றோ! இதற்குப் புலவர் ஓர் உபமானத்தால் விடை கூறுகிறார். “பேழையுள் இருக்கும் பாம்பு என ஊயிர்க்கும்” எனும் உபமானத்தால் வேறிடஞ் செல்ல

முடியாது அடங்கி ஒடுங்கிப் பெட்டிக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் பாம்பைப் போலத் தாமுங்கிடப்பதாக விளக்குகிறார். இவ்வாறு ஆடையின்றியும், ஒதுக்கிடமின்றியும், உதவி செய்வாரின்றியும் வருந்தித் தவிக்கும் ஒருவரை எவ்வாறு அழைக்கலாம். இதற்கு “ஏழை” என்பது எவ்வளவு பொருத்தமான சொல். இதனாற்றான் புலவரும் தம்மை “ஏழையாளன்” என்கிறார்.

முதலிலே புலவர் ஆண் நாரையை அழைத்தார், அதனுடனேயே உரையாடினார், இறுதியில் “கண்டேன்” என்று கூறாது “கண்டனம்” என்று கூறுங்கள் என்று முடித்தார். ஒன்றாகவரும் இருவரில் ஒருவர் மட்டும் “கண்டேன்” என்று கூறினால் அந்தக் காட்சியைப்பற்றி ஐயம் உண்டாகலாம். இருவருங்கண்டோம் எனில் ஐயத்துக்கே இடமில்லை; கேட்பவரும் நன்கு நம்பமுடியும். நாராய்! நாராய்! என்று மூன்றடிகளில் புலவர் நான்கு முறை நாரையைக் கூப்பிடுகிறார். தூரத்திலே செல்லும் நாரைக்குக் கேளாது என்று கருதினமையால் இவ்வாறு பலமுறை கூப்பிட்டார். இவற்றை உள்ளத்திருத்திப் பாட்டை மீள்படிப்போம். பாட்டு ஒரு சித்திரமாக உள்ளத்தில் படிவதை உணரலாம்.

இந்தத் தீந்தமிழ்ப் பாட்டின் ஆசிரியரான சத்திமுற்றப் புலவர் இந்தப் பாட்டினாலேயே இன்னும் எங்களுடன் வாழ்கின்றார். இவருடைய இந்த ஒரு பாடல் மட்டுமே இப்பொழுது கிடைக்கிறது. இவ்வாறு ஒரு பாடலினால் மட்டுமே புகழும்பு பெற்ற தமிழ்ப்புலவர்கள் சிலர் உளர். தேய்புரி பழங்கயிற்றனார், தொடித்தலை விழுத்தண்டினார் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

சொல்லடியே !

புலவர்களின் கற்பனைகள் பலவகைப்படும். பழுத்த புலமைப் பசும் பாவலர்களின் படைப்புக்களில் தனித் தன்மைவாய்ந்த கற்பனை வண்ணமும் நடை வண்ணமும் சொல் வண்ணமும் காட்சியளிக்கும். பேசாதவற்றோடும் அவர்கள் பேசுவார்கள். மரம், மலர், பொய்கை, சோலை, கிளி, நாரை, அன்னம், குயில், கடல், மலை முதலியவற்றோடு உறவாடி உரையாடுவார்கள்.

கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை சூரிய காந்தியுடன் பேசுகிறார். எப்படி என்று பார்ப்போம். சூரியகாந்தியினை ஒரு பெண்ணாக்கி அப்பெண்ணை விளித்துப் பாடுகிறார் அவர்.

ஆகாய வீதி உலாவி வருமிந்த
ஆதித்தனோ உனது அன்பளடி
வேகாமல் வெந்து வெயிலில் உலர்ந்துநீ
விண்ணிலே கண்ணாக நிற்பதேனோ?

சூரியகாந்திப் பூவின் அழகு, சூரியனை நோக்கி அது நிற்கும் நிலை முதலியவற்றை அவர் நமக்கு அழகாக உணர்த்துகிறார். சூரியனை ஒரு உலாவினை மேற்கொள்ளச் செய்து அவன் உலாவும் வீதியாக ஆகாயத்தைக் காட்டுகிறார்; 'ஆகாய வீதி உலாவி வரும் இந்த

ஆதித்தனோ உனதன்பன்' என்று சூரியகாந்தியைக் கேட்கிறார். "இந்த ஆதித்தன்" என்ற சொல்லினால் எத்தனையோ கோடிக்கணக்கான மைல் தூரத்திலுள்ள சூரியனை நமக்குக் கிட்டக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி விட்டார் புலவர். தாம் நாள்தோறும் கண்டு பழகிய இவன் தானா-இந்தச் சூரியன்தானா-உனதன்பன் என்பதையும் "இந்த ஆதித்தன்" என்ற தொடருள் அவர் பொதிந்து வைத்திருக்கிறார். சூரியனையே நோக்கிக் கொண்டு அவன் செல்லும் பக்கமெலாம் சாய்ந்து சாய்ந்து பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் இயல்புடையது சூரியகாந்தி. இந்த இயற்கையை மறைத்துக்கொண்டு நீ ஆகாயத்திலே கண் வைத்துக் கொண்டிருப்பதன் காரணம் யாது? என்று அவர் வினாவுகிறார் "விண்ணிலே கண்ணாக நிற்பதேனோ?" எனும் தொடரில். வேறொன்றையுஞ் சிறிதும் பாராமல் விண்ணையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய் என்பதையும் இத்தொடர் புலப்படுத்துகிறது. இப்படி விண்ணிலே கண்ணாக நிற்பது இலகுவான நிலையா? வெயிலில் காய்ந்து வெந்து நீ நிற்கிறாயே! இப்படி நீ வருந்தி நிற்பது எதற்கு? ஒகோ இந்தச் சூரியன்-ஆகாய வீதியில் உலாவிவரும் சூரியன்-உன்னுடைய அன்பன் போலும்! "வேகாமல் வெந்து" எனும் தொடர் காரண மில்லாமல் விணாக நீ வேகின்றாயே என்று ஓர் இரக்கக் குறிப்பையும் உணர்த்துகிறது.

இனி அடுத்த செய்யுள்,

பொன்னிற முண்டு பொலிவுண்டு கண்டுளைப்

போற்ற இனிய வடிவுமுண்டு

என்ன அரிய வசம்பெற இன்னும்நீ

இத்தவம் செய்வது பூமகளே

என்பது.

கா.—9

முன்னைய செய்யுளிலே சூரியன் உனதன்பன் ஆகையாற்றான் நீ இப்படி வெய்யிலிலே உவந்து உலர்ந்து அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாயோ என்று கேட்ட புலவர் இந்தப் பாட்டிலே வேறொரு கருத்தை வெளியிடுகிறார். சூரியன் உனது அன்பன் இல்லை என்று நீ சொல்லலாம் பூமகளே. அப்படியானால் நீ இப்படி வாடி வதங்கி நின்று எதற்காகத் தவஞ் செய்கிறாய்? என்னவரம் உனக்கு வேண்டும்? உலகத்திலே குறையுடையவர்கள் வரம் பெறத் தவஞ் செய்வார்கள். உனக்கோ ஒருகுறையும் இல்லையே! பூக்களுக்கு இருக்க வேண்டியன நல்ல நிறம், சிறந்த தோற்றம், இனியவடிவு என்பனவேயாகும். இவற்றிலே நீ ஒரு குறையும் அற்றவளாய் இருக்கிறாயே! உனக்கு நல்ல நிறமுண்டு, அழகுமுண்டு, பாக்கிறவர்கள் யாவரும் புகழ்த்தக்க வடிவுமுண்டு என்பதைப் “பொன்னிறமுண்டு பொலிவுண்டு கண்டுனைப்போற்ற இனிய வடிவுமுண்டு” எனுந்தொடரால் புலவர் குறிப்பிடுகிறார்.

பார்ப்பவர் கண்களைப் பறித்து அவர்களுடைய புகழ் மாலையையும் சூட்டத்தக்க அழகு உனக்கு உண்டு என்பதைக் “கண்டுனைப் போற்ற இனிய வடிவு முண்டு” என்று கூறிப் புலப்படவைத்த அருமை நினைத்து நினைத்து மகிழ்த்தக்கது. இந்த அருமையான இயல்புகளை எல்லாம் நீ தவஞ் செய்துதான் பெற்றிருக்கவேண்டும். முன்னரே பாடுபட்டுப் பெருமை பெற்ற நீ இனி ஏன் தவஞ் செய்ய வேண்டும் என்பதை “இன்னும் நீ இத்தவம் செய்வது” என்ற சொற்கள் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன. பூமகள் செய்யும் தவம் மிகப்பெரிதாயிருக்கிறது என்பதைப் புலவர் கூறிய “அரிய வரம்” எனுஞ் சொல் கூறாமற்கூறுகிறது. பூக்களுக்கு நிறத்தையும் பொலிவையும் கொடுத்தற்குச் சூரியனினி இன்றியமையாதது. ஆகவே, பூக்கள் வரம்பெற வேண்டிய கடவுள் சூரியனே. இந்த உண்மையையும்

பொருத்தமாகப் புலவர் வெளியிட்டுள்ளார். இனிப் பாட்டைப் படித்து மகிழ்வோம்.

பொன்னிற முண்டு பொலிவுண்டு கண்டுணைப்
போற்ற இனிய வடிவு முண்டு
என்ன அரிய வரம்பெற இன்னும்
இத்தவம் செய்வது பூமகனே.

முன்றாவது பாட்டு,

காயும் கதிரவன் மேளியை நோக்கவுள்
கண்களும் கூசிக் கலங்காவோ
நேயம் மிகுந்தவர் காய வருத்தம்
நினைப்பதும் இல்லையோ சொல்லடியே

என்பது.

“சூரியன் எனது அன்பனும் அல்லன். நான் தவமும் செய்யவில்லை” என்று பூமகனே நீ கூறலாம். அவனுடைய அழகைத்தான் பார்க்கிறேன் என்றும் சொல்லித்தப்பலாம். ஆனால் இதுவும் பொருத்தமாயிராதே. சூரியனோ காயும் கதிரவன். சூரியனைக் குறிப்பிடுதற்குப் பல சொற்களுண் டெனினும் புலவர் இங்கே கதிரவன் என்று கூறுகிறார். கதிரவன் என்றால் கிரணங்களை—கதிர்களை உடையவன் என்பது பொருள். இந்தக் கதிர்களோ காயும்—எரிக்கும் கதிர்கள். எரிக்கும் கதிர்களையுடைய சூரியனை எப்படிப் பார்க்கலாம்? பார்த்து மகிழ்வதெவ்வாறு? நாம் பார்த்த வுடன் எம்முடைய கண்கள் கூசுகின்றனவே; கூச்சத்தை யும் பொருட்படுத்தாமல் பார்த்தவுடன் கலங்குகின் றனவே. உண்மை இவ்வாறிருக்கிறது. ஆகவே உண் னுடைய கண்களும் இந்நிலையை அடையாவா? “உன் கண் களும் கூசிக் கலங்காவோ” என்று கேட்டு உண்மையை உரை என்கிறார் புலவர். “உன்கண்களும்” என்று கூறியு

தாலேயே எம்முடைய கண்கள் கலங்கும் என்பது புலப் படுகிறது. இவ்வாறு வினாவிய புலவருக்கு உலகத்திலே உள்ள ஓர் உண்மை நினைவுக்கு வருகிறது. ஒருவரிடத்து அன்புள்ளவர்கள் அவரால் தாமடையும் துன்பத்தைப் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள் என்பதுதான் அது. நீயும் இந்நிலையில் நிற்கிறாயா? இது உண்மையா? சொல்லடி! சொல்லடியே! என்கிறார் புலவர்.

“நேயம் மிகுந்தவர் காயவருத்தம் நினைப்பதும் இல்லையோ சொல்லடியே” எனும் தொடரில் உள்ள ஓசையையும் கருதத்தக்கது. இல்லையோ சொல்லடியே என்பவற்றிலுள்ள ஓ, ஏ என்பவற்றின் பொருளும், வினாவி விட்டு விடைகூறு என்று கேட்பதும் “நீ அகப்பட்டு விட்டாய்” உண்மையைச் சொல் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. சொல், சொல்வாயே என்றெல்லாங்கூறாது “சொல்லடியே” என்று கேட்பது பூமகளிடத்துப் புலவர் கொண்ட அன்பைக் காட்டுகிறது; நமக்குமுன்னே அந்தப் பூமகளைக் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிடுகிறது. இனிச் செய்யுளை முழுதுமாகப் படிப்போம்.

காயும் கதிரவன் மேளியை நோக்கவுள்
கண்களும் கூசிக் கலங்காவோ
நேயம் மிகுந்தவர் காய வருத்தம்
நினைப்பதும் இல்லையோ சொல்லடியே.

அடுத்ததாகக் கடைசிச் செய்யுள்,

காலை நிலேகதிர் வீசி வரநிதம்
கண்டு களித்து மகிழ்ந்திடும்நீ
மாலையி லேழுகம் வாடித் தளாந்திட
வந்த வருத்தமும் ஏதடியே?

என்பதாகும்.

சூரியகாந்தி, சூரியன் உதிக்கும் காலைப்பொழுதிலே சூரியனைக் கண்டு பொலிந்து மலரும்; மாலையிலே சூரியன் மறைய வாட்டம் அடையும். இந்த உண்மையை வைத்துக்கொண்டு பூமகளை வினாவுகிறார் புலவர். காலையிலே சூரியனைக் கண்டு மகிழும் நீ மாலையிலே வாடிப்போகின்றாயே உனக்கு இடையிலே என்ன வருத்தம் வந்தது? சொல் என்கிறார். சூரிய உதயத்தைக் “கதிர்வீசிவர” என்று கூறியது காலைப் பொழுதிலே சூரியகிரணங்கள் எங்கும் பரக்கும் காட்சியை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. இனிச் செய்யுள்களைத் தொடர்பாகப் படிப்போம்.

ஆகாய வீதி உலாவி வருமிந்த
ஆதித்தனோ உனது அன்பளட
வேகாமல் வெந்து வெயிலில் உலர்ந்துநீ
விண்ணிலே கண்ணாக நிற்பதேனோ

பொன்னிற முண்டு பொலிவுண்டு கண்டுனைப்
போற்ற இனிய வடிவுமுண்டு
என்ன அரிய வரம்பெற இன்னும்நீ
இத்தவம் செய்வது பூமகளே

காயும் கதிர்வன் மேனியை நோக்கவுள்
கண்களும் கூசிக் கலங்காவோ
நேயம் மிகுந்தவர் காய வருத்தம்
நினைப்பதும் இல்லையோ சொல்லடியே

காலை யிலேகதிர் வீசிவர நிதம்
கண்டு களித்து மகிழ்ந்திடும்நீ
மாலையி லேமுகம் வாடித் தளர்ந்திட
வந்த வருத்தமும் ஏதடியே?

கதிரைச் சிலேடை வெண்பா*

பல்லாயிரக்கணக்கான பைந்தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடிப் புகழீட்டிய கம்பர் பெருமானுக்குப் பின்னர், சென்ற நூற்றாண்டிலே பதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட செழுந்தமிழ்ப்பாடல்களைப்பாடித் தமிழை வளம்படுத்திய புலவர் பெருந்தகை மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையாவார். அவருக்குப் பின்னர் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிற் செழுந்தமிழ்ப்பாக்களைப் பல்லாயிரக்கணக்கிற் பொழிந்தவர் ஈழத்துப் புலவர்மாமணி சோமசுந்தரப்புலவர் என்பதைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம் நன்கறியும்.

“செஞ்சொற் கவியின்பம்” என்னுந் தொடர் வாயி லாகக் கம்பர் புலப்படுத்திய சொன்னயப் பண்பினையுங் கருதாது, “உணர்வின் வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்” என்பதையும் பொருட்படுத்தாது கொச்சைத் தமிழிலே கன்னா பின்னா என்று பாடுவார் மலிந்த இந்த நூற்றாண்டிலே, மரபு தவறாது பழைமையும் புதுமையும் இசைந்து பொலிந்து இலங்கச் செந்தமிழ்ப்பாடல்களைப் பாடித் தமிழைப் பண்டுபோல வளப்படுத்திய பெருமை நவாலியூர்ப் புலவர் அவர்களுக்கேயுரியது.

* கதிரைச் சிலேடை வெண்பாவுக்கு 1955இல் எழுதிய அணிந்துரையைத் தழுவியது,

சுப்பிரமணிய பாரதியாரைப் பின்பற்றுகிறோம் என்று கூறிக்கொண்டு, புதுமை, எளிமை என்னும் போர்வைக்குட் புகுந்து, தமிழ் வரம்பழிக்கும் பலர், பாரதியார் போற்றிய திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், இராமாயணம் முதலிய நூல்களை முறையாகக் கற்பதுமில்லை; தமிழ் மரபைத் தழுவிப் பாரதமாதா, நவரத்தினமாலை, பாரத தேவியின் திருத்தசாங்கம், மகாத்மகாந்தி பஞ்சகம், விநாயகர் நான்மணிமாலை முதலிய பிரபந்தங்களைப் பாரதியார் இயற்றிய அருமைப்பாட்டை அறிந்து கொள்வதுமில்லை. இதனால் இப்பொழுது பாடப்படும் பாடல்களிலே பிழைகள் இல்லாத பாடல்களைக் காணுதல் அரிதாகி விட்டது. தமிழ்மொழிப் பயிற்சியும் ஆட்சியுமின்றிப் புலமை நலமுங் கனியாது பாடுவோர் தம் பாடல்கள் தமிழை வளப்படுத்துமா? காலங் கடந்துவாழுமா? அறியாமையுங் கட்சிச் சார்பும் உடையனவாய், வியாபார விருத்தியையே கருதும் பத்திரிகைகளும் இப்பாடல்களை வானளாவப் புகழ்ந்து போற்றுதலை நாம் காண்கிறோம்; போற்றிய சில ஆண்டுகளுள்ளே இவை மங்கி மறைந்து போதலையும் பார்க்கிறோம்.

புற்றீசல்கள்போலத் தோன்றிமடியும் இப்பாடல்களைப்போல் அழிந்து விடாமல் என்றும் நின்று நிலவும் பெருமை வாய்ந்தன புலவர் அவர்களைப் போன்ற பழுத்த புலமைப் பசும்பாவலர்தம் பாடல்களேயாகும். இவை தோன்றிய காலத்திலும் பார்க்கப் பிற்காலத்திலே பெருஞ்சிறப்பெய்துகின்றன; புலவர் பெருமக்களாற் பாராட்டப் படுகின்றன; போற்றப்படுகின்றன. இப்பொழுது எமக்குக் கிடைத்துள்ள இலக்கியச் செல்வங்கள் யாவும் இவ்வாறு போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டனவே.

சோமசுந்தரப்புலவர் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பேரா இயற்கைப் பெரும்பேறெய்தி விட்டார், இப்

பொழுது அவருடைய பாடல்கள் தமிழ் மக்களுடைய உள்ளங்களை ஆட்சிசெய்கின்றன. நாமகள் புகழ்மாலை, மருதன் அஞ்சல் ஓட்டம், இலங்கைவளம், தாலவிலாசம், சிறுவர் செந்தமிழ் முதலிய நூல்கள் வெளிவந்து விட்டன. சிறுவர் செந்தமிழுஞ் சாவித்திரிகதையும் சூழநாட்டிலுள்ள பாடசாலைகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன; பாட நூல்களாகவுங் கற்பிக்கப்படுகின்றன. கதிரைச் சிலேடை வெண்பா என்னும் இந்நூல் இப்பொழுது விருத்தியுரையுடன் வெளியிடப்படுகின்றது.

புலவரவர்கள் முருகப்பெருமான்மேல் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். நல்லை முருகன் திருப்புகழ், நல்லையந்தாதி, நல்லைப்பதிகம், கந்தவனக் கடவை நான்மணிமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி என்பன முன்னரே அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன. அட்டகிரீக் கலம்பகம், அட்டகிரீவெண்பா, அட்டகிரீப்பதிகம் முதலியன இன்னும் அச்சிடப்படாதிருக்கின்றன. கதிரை முருகன் மேல் இச்சிலேடை வெண்பாவை மாத்திரமன்றிக் கதிர்காம வேலவர் பதிகம், கதிர்காம யாத்திரை என்னும் நூல்களையும் புலவரவர்கள் பாடியுள்ளார்.

இக்கதிரைச் சிலேடை வெண்பாவின் சிறப்பியல்புகளைப் பற்றிக் கூறுதற்கு முன்பு, சிலேடை வெண்பாவின் தோற்றம், அமைப்பு முதலியன பற்றிச் சில கூறல் இன்றியமையாதது. தமிழிலுள்ள தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களில் ஊரைச் சிறப்பித்துப் பாடும் ஊர் வெண்பாவும் ஒன்றாகும். இது பத்து வெண்பாக்களைக் கொண்டது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிற்காலப் புலவர்கள் நூறு வெண்பாக்கள் கொண்ட சிலேடை வெண்பாக்களை இயற்றினார்கள். சிலேடை என்பது சொற்றொடர் ஒன்றே பல பொருள் தருவது.

“ஒருவகைச் சொற்றொடர் பலபொருட் பெற்றீதெளி
தர வருவது சிலேடையாகும்” என்பது தண்டியலங்காரச்
சூத்திரம்.

திருத்தலங்களைப் புகழ்ந்து பாடும் முறையில் சிலேடை
வெண்பாக்கள் பாடப்படும். ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும்
தலங்களின் பெயரை இரண்டாமடி மூன்றாஞ்சீரில்
வைத்தும், முதலிரண்டடிகளிற் சிலேடையையும் பின்
இரண்டடிகளில் மடக்கையேனும் திரிபையேனும் அமைத்
தும், இந்நூல்கள் பாடப்படும். முதலிரண்டடிகளிலும்
திருத்தலத்தின் சிறப்பும் கடைசி இரண்டடிகளிலும்
அத்தலத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் கடவுளின் பெருமையுங்
கூறப்படும். இரு பொருட்சிலேடை, மூப்பொருட்சிலேடை,
நாற்பொருட்சிலேடை, செம்மொழிச் சிலேடை,
பிரிமொழிச் சிலேடை முதலிய சிலேடை விகற்பங்களையும்
இந்நூலிலுள்ள வெண்பாக்களிலே காணலாம்.

முதலிரண்டடிகளில் சிலேடையணியும் கடைசி
இரண்டடிகளில் மடக்கணியும் அமைந்து விளங்கும் வெண்
பாக்களைக் கொண்ட இப்பிரபந்தத்தைப் பாடுதற்குப்
பன்னூற்பயிற்சியும், சொல்லாட்சியும், நுண்மானுழை
புலமும் இன்றியமையாதன.

இப்பொழுது உலகில் வழங்கும் மொழிகளில் வேறு
எந்த மொழியிலும் இத்தகைய பாடல்களை இயற்றல்
முடியாது. சொற்புணர்ச்சியும், ஒருசொல் பல பொருள்
குறித்தலும், பல்வகை யாப்பு விகற்பங்களும் போன்ற
தனிச் சிறப்புக்கள் யாவும் அம்மொழிகளிலில்லை.

தமிழ் நாட்டுப் புலலர்களும் ஈழநாட்டுப்புலவர்களும்
பாடிய சிலேடை வெண்பாக்கள் பலவுள். தொட்டிக்கலைச்
சுப்பிரமணிய முனிவர் இயற்றிய கலைசைச் சிலேடை

வெண்பா ஏனையவற்றுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்குகிற தென்பர்.

அன்னநடை யார்மொழியும் ஆடவர்க டிண்டோளுங்
கன்னலம்போ லாருங் கலைசையே—சென்னியிடை
வாசும் படைத்தார் வளர்சிதம்ப ரேசருமை
வாசும் படைத்தார் மனை.

இது கலைசைச் சிலேடை வெண்பாவிலுள்ள ஒரு பாட்டா கும். கலைசை எனும் திருத்தலத்தின் பெயர் இரண்டாமடியின் மூன்றாஞ்சீராக அமைந்திருப்பதை நோக்குக.

சிந்நயச் செட்டியார் அருணைச் சிலேடை வெண்பாவையும், நமச்சிவாயக்கவிராயர் சிங்கைச் சிலேடை வெண்பாவையும், மகாவித்துவான் சபாபதி முதலியார் திருக்கழக்குன்றச் சிலேடை வெண்பாவையும் பாடியுள்ளார். முருகே. பண்டிதருடைய மயிலணிச் சிலேடை வெண்பாவும், பேரம்பலப் புலவருடைய வண்ணைச் சிலேடை வெண்பாவும் ஈழ நாட்டிலே தோன்றியவை.

சோமசுந்தரப்புலவர் பாடிய கதிரைச் சிலேடை வெண்பா என்னும் இந்நூல், கதிர்காமத்தையும் அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் முருகக் கடவுளையும் பற்றிப் பாடப்பட்டது. கதிர்காமம் கதிரையெனவும் வழங்கப்படும். புலவருடைய இளைய தம்பியார் திருவாளர் சரவணமுத்து அவர்களுக்குக் கண்ணில் நோய் உண்டாகி ஓராண்டு வரையும் மாறாதிருந்தமை கண்ட புலவர் கதிர்காம வேலவர் பதிகத்தைப் பாடி நாற்பதுநாள் அதனைப் படித்துப் பூசை செய்தார். செய்யவே தம்பியாருடைய பிணியீங்கிற்று. ஆனால் ஓராண்டிற்குள் புலவருடைய கண்ணிலும் நோய் தோன்றியது. அதனை நீக்குதற்காகவே கதிரை முருகன்மேல் இச்சிலேடை வெண்பாவினைப் பாடினார்,

முருகனுடைய அருளாலே தம்முடைய கண்ணோய் தீர்ந்த
செயலை,

விண்ணுறை சோலை வியன்மலரும் வேண்டினரும்
கண்ணறை போக்குங் கதிரையே—கண்ணருளி
வாகா முருகா அரிமருகா பன்னிரண்டு
வாகா வெனவருவான் வைப்பு

என்னும் வெண்பாவீற் புலவரவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்நூலிலுள்ள வெண்பாக்களின் முதலிரண்டடிகள்
கதிர்காமத்தின் பெருமையினையும் கடைசி இரண்டடிகள்
முருகப்பெருமானுடைய சிறப்பியல்புகளையும் கூறுகின்
றன. கடைசி இரண்டடிகளும் பல வெண்பாக்களில் மடக்கா
கவும் ஏனையவற்றிலே திரிபாகவும் அமைந்துள்ளன.
மூன்று செய்யுள்களில் முப்பொருட் சிலேடையும் ஏனைய
வற்றில் இருபொருட்சிலேடையும் அமைந்திருக்கின்றன.

பாவலரும் கண்டும் பணிமொழியா ருஞ்சுரும்புங்
காவலரைக் கூடும் கதிரையே—தேவ
னுருக்குளத்து வந்தா னொருமுருகா காவென்
றுருக்குளத்து வந்தா னுறை.

இச்செய்யுளில் முப்பொருட்சிலேடையுளது. பாவலர்—
புலவர்; கண்டும் பணிமொழியார்—கற்கண்டும் பணியும்
இனிய சொற்களைப் பேசும் மகளிர்; சுரும்பு—வண்டு.
“காவலரைக் கூடும்” எனும் தொடர் மூன்று பொருளைத்
தந்து பாவலருடனும் மகளிருடனும் வண்டுடனும் இசை
கின்றது. அரசர், தலைவர், சோலையில் மலர்ந்த மலர்
என்பனவே அம்மூன்று பொருளுமாகும். புலவர்கள்
காவலரை—அரசரைக் கூடும் கதிரை எனவும், மகளிர் தம்
தலைவர்களைக் கூடும் கதிரை எனவும், வண்டுகள்
(கா—அலரை) சோலையில் மலர்ந்த மலர்களைக் கூடும்
கதிரை எனவும் இசையும்,

முன்றாம் அடியின் முதலில் வரும் “உருக்குளத்து வந்தான்” என்னும் தொடர் நான்காம் அடியிலும் “உருக்குளத்து வந்தான்” என மடங்கி வருவது மடக்கு எனப் படும். முதலாவது உருக்குளத்து வந்தான் என்பதை உருக்குளத்து+வந்தான் எனப்பிரித்து அச்சந்தரும் நெற்றிக்கண்ணில் தோன்றியவன் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். இரண்டாவது உருக்குளத்து வந்தான் என்பதை உருக்கும்+உளத்து எனப்பிரித்து (தம்மை) உருக்கும் அடியவர் உள்ளத்தில் எனப்பொருள் கொள்ளலாம்.

புலவர் அரசரையும், மகளிர் தலைவரையும், வண்டு சோலைமலரையும் கூடும் கதிரைப்பதியே சிவனது அச்சந்தரும் நெற்றிக்கண்ணில் தோன்றியவனும், ஒப்பற்ற முருகனே என்று வணங்கி உருகும் அடியவர் உள்ளத்தில் எழுந்தருளுபவனுமாகிய முருகனுடைய உறைவிடம் என்பது இந்த வெண்பாவின் பொருளாகும்.

**உண்ணைய மிக்கோரு மோங்குமிளங் காவும்லர்க்
கண்ணீர் சொரியுங் கதிரையே—எண்ணுமறை
பன்னிருகை யாரின்பம் பாவமறுத் தீயுமருட்
பன்னிருகை யாரின்பதி.**

இந்த வெண்பாவில் இருபொருட் சிலேடையுள்ளது. “உள்ளேயம் மிக்கோர் மலர்க்கண்ணீர் சொரியும் கதிரை” என்பது ஒரு பொருள். “ஒங்கும் இளங்கா மலர்கள் நீர் சொரியும் கதிரை” என்பது மற்றைய பொருள். கண்ணீர் என்பது கண்ணீரையும், தேன் நீர் என்பதையும் குறித்து நின்றலை நோக்குக.

“மான்” எனும் ஈரெழுத்துச் சொல் ஒன்றினை இரு பொருட் சிலேடையாக அளமத்துத் திட்டப்பட்ட சொற் சித்திரத்தையும் பார்த்துவிட்டு மேலே செல்வோம்,

தண்டைக்கால் கண்டவருந் தானேர்ந்து கொண்டவரும்
கண்ட மறுக்குங் கதிரையே—பண்டொருநாள்
மானிடமா னார்க்கு மறைமொழிந்து மானுக்காய்
மானிட மானார் வரை

கதிர்காமத்தைப் பற்றிய அருஞ்செய்திகள் பலவற்றை
யும் முருகனுடைய பேரருட்டிற்றையும் இந்நூல் நன்கு
விளக்குகின்றது,

நேசமுடன் பாவடியிற் சிந்தினாற் பாடவருள்வோன்'

என்றும்,

கண்டபடி பாவையான் பாடப் பரிந்துகேட்டின்பருளும்
மாவையான்

என்றும்,

செய்யதமிழ் முன்பாட்டுங் கேட்டான் முதிர்வினைகள்
மாற்றவுவந் தென்பாட்டுங் கேட்டான்

என்றும் தம்மைப் பாடப் பணித்த முருகனைப் புலவர்
அவர்கள் போற்றுகிறார்கள். அவனது அழகிய திருக்
கோலத்தைக் "கண்டடக்கும் கோலம்" என்றும், கருணை
நோக்கினைக் "கண்தூது" என்றும் அவர் பாராட்டி மகிழ்
கிறார். முருகனுடைய அருட்டிற்றனை வியந்து வியந்து
உள்ளமுருகிப் புலவர் இந்நூலைப் பாடியிருக்கிறார்.

இச்சிலேடை வெண்பாப்போன்ற நூல்களைப் பயிலு
தல் மொழித்திறத்தின் முட்டறத்தற்கு மிக வாய்ப்பானது.
இக்காலத்திலே இந்நூல் போன்ற சிலவற்றிலாகுதல்
பயிற்சி இன்மையாலேயே தமிழறிஞரென்று கூறிக் கொள்
வோரும் பத்திரிகையாளர் பலரும் கொழும்புவில்,
பால்க்கடல், இன்னாள் போன்ற பிழைகள் மலிய எழுது
கிறார்கள்.

பூமணக்கும்...*

பூமணக்கும் பொழில்மணக்கும்
 புனிதநல்லூர் தான்மணக்கப்
 பாமணக்க உரைமணக்கப்
 பகர்சைவ நெறிமணக்கத்
 தேமணக்குந் தமிழன்னை
 செய்தபெருந் தவப்பயனால்
 நாமணக்க அவதரித்த
 நாவலர்தாள் இறைஞ்சுதுமே

“புனிதநல்லூர்”

நல்லூர் யாழ்ப்பாணப்பட்டினத்திலிருந்து இரண்டு மைல் தூரத்திலுள்ளது; முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழவைப்பவனும் கலியுக வரதனுமாகிய முருகன் கோயில் கொண்டமையாற் புனிதமுடையது. மேலும், யாழ்ப்பாணத் தமிழரசர்களின் தலைநகரமாகவும் பல்லாண்டுகள் விளங்கியது.

யாழ்ப்பாணச் சிரத்திற்கு,
 அணிபெறக் கவிக்கு மணிமுடி நிகர்க்கும்
 பன்னூ லுணர்ந்த நன்னா வலர்கள்

* 1938 இல் வெளியிடப்பட்ட நாவலர் நினைவு மலரில் இடம் கொண்ட ஆசிரியரின் பாடல்.

நாடொறுங் கூடி நவிலுத லுற்ற
 வீடுயர்ந் தோங்கு பெருவள னெல்லாந்
 துன்னுதன் பெயராந் தொகைநிலைத் தொடர்சொலின்
 மன்னுமுன் மொழியின் வயங்கு பொருளாக்கி
 இன்னும் பற்பல ரிசைப்ப விடங்கொடுக்குஞ்
 செல்லூ ரெயில்கூழ் நல்லூ ரென்ப

என இதன் பெருமையைத் தியாகராசச் செட்டியார்
 பாராட்டினார்.

“பொழில் மணக்கும்” (நல்லூர்)

நல்லூர் சோலைகள் மிக நிறைந்து இயற்கை
 வனத்திற் சிறந்து விளங்குவது; புலவர்கள் பலருடைய
 படைப்புக்களிலும் இடம்பெற்று எங்கும் போற்றப்படும்
 சிறப்புப் பெற்றது; நல்லைநகர் எனவும் புலவர் பாடும்
 புகழ் பெற்றது.

உற்றபல வளனுக்கு உறையிட னாகிச்
 சொல்லூர் கழனி சூழ்தரக் கொண்டு
 செல்லூர் பொழிலாற் சேணுல களந்து
 வில்லூர் மாட மிகக்கொடு பொலியும்
 நல்லூர்

என்று மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை
 பாடியுள்ளார்.

“பூமணக்கும்” (நல்லூர்)

மேலே கூறப்பட்ட பெருமைகளால் நல்லூர் உலகம்
 எங்கும் புகழ்பரப்பி விளங்குகிறது.

பூமாது வாழ்வு செய்யும் பொன்நகர
 மென்னு நல்லை

என்று பாடினார் குமாரசாமிப்புலவர்.

நிலமகன் முகமெனக் குலவும்யாழ்ப் பாணத்து
அதிவளஞ் செறிந்து பொதிதலிற் பலகலை
வல்லோர் புகழு நல்லூர்

என்ற வியந்துளர் சுப்பராயச் செட்டியார்.

“(நல்லூர்) தான்மணக்க”

இவ்வாறு பழம் பெருமையும் புனிதமும் புகழுமுடைய
நல்லூரானது ஆறுமுகநாவலர் அவதரித்த இடமாயமைந்த
தால் மேலும் பெருஞ்சிறப்படைந்தது; யாழ்ப்பாணத்து
நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரென்றும், நல்லைநகர் ஆறுமுக
நாவலர் என்றும் நாவலருடைய பெயரினால் புகழ்
பெற்றது.

மாறுதீரிறை மாசிலை யாவுற வளையும்
ஏறுபல்லுயிர்க் காசையே மிகவிளைத் தெழுநல்
ஆறுகாட்டுநா வலரையும் தாங்குமிய் வழகால்
நாறுபூம்புகழ் மேருவே என்னலா நல்லூர்

எனச் சேற்றூர் அருணாசலக்கவிராயர் பாடியிருப்பதும்
காண்க.

“பாமணக்க”

நாவலர் பெருமான் செல்லினாலும் பிறவற்றினாலும்
அழிக்கப்பட்டுச் சிதைந்து கிடந்த தமிழ் நூல்களைச்
செப்பஞ் செய்து பிழையொன்றுமின்றிப் பதிப்பித்துத்
தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் எங்கும் பரப்பினார். திருமுரு
காற்றுப்படை, கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, ஏரெழுபது,
மறைசையந்தாதி, கோயிற்புராணம், திருக்கருவைப்
பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, சிதம்பர மும்மணிக்கோவை, திருச்
செந்தூரகவல், திருக்குறள், திருக்கோவையார், கந்த
புராணம், நால்வலர் நான்மணிமாலை, பதினோராந்

திருமுறை, இலக்கணக்கொத்து, தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையருரை, இரத்தினச் சுருக்கம், பிரயோகவிவேகம் முதலியன இவர் பதிப்பித்த நூல்களாகும். மேலும் பல செய்யுள்களைப் பாடித் தமிழ்ப்பாக்களை மணம்வீசச் செய்தார்.

“இலக்கண இலக்கியப் பிழைகளும் அச்சுப்பிழைகளும் இல்லாமல் உயர்ந்த தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களையுஞ் சைவசமய நூல்களையும் பதிப்பிட்டுதவுவார் அரியரான எமது இளமைக் காலத்தில் ஆறுமுகநாவலரவர்களே அந்நூல்களைப் பிழையறப் பதிப்பித்து உதவினவர்கள்.” இவ்வாறு மறைமலை அடிகள் கூறினார்.

“உரை மணக்க”

தமிழ் உரைநடைக்கு வழிகாட்டியாக—தலைவராக—நாவலர் விளங்கினார். இவர்தம் உரையின் நறுமணத்தை நுகர்ந்த பேரறிஞர்கள் “வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்” எனவும் “தமிழுரைநடைகளின் தாதையர்” எனவும் போற்றினர். பெரியபுராண வசனம், திருவிளையாடற்புராண வசனம், பாலபாடங்கள், சைவதூடண பரிகாரம், சைவ வினா விடைகள், கந்தபுராண வசனம், அநுட்டானவிதி; யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை, பெரியபுராணகுசனம், இலக்கணவினாவிடை, இலக்கணச் சுருக்கம், இலங்கைப் பூமி சாத்திரம் முதலியன இவர் எழுதிய உரைநடை நூல்கள். சிறப்பாகப் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்திய நூல்களும் பலவுள. அன்றியும், பல செய்யுளுல்களுக்கு எழுத்தின் திறனும் இன்சொற் பொருளின் அழுத்தமும் நன்கு புலப்பட உரைகள் எழுதியுதவினார்.

நன்னூற்காண்டிகையுரை, செளந்தரிய லகரியுரை, மருதூரந்தாதியுரை, கோயிற்புராணவுரை, சைவசமய நெறியுரை, சிவ தருமோத்தரஉரை முதலியன இவர்கள் எழுதிய உரைகளாகும்.

பேராசிரியர் முனைவர் சோமசுந்தரபாரதியார் பின் வருமாறு எழுதியுள்ளார் :

“உரைநடையில் தமிழ்க்கட்டுரைகளெழுதும் புலமை நலன் தொல்காப்பியரால் பண்டைத்தமிழுலகில் நிலவிய தெனக் குறிக்கப்படுவதல்லால், அறவே ஆட்சியற்றிருந்த தமிழகத்தில் அத்துறையை, உவப்பும்—வியப்பும் ஒருங்கு தவழ, தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் பரந்த பயன் விளைய, நாவலரவர்கள் தாமே வழிகாட்டியாயும் தீர்க்கதரிசியாயும் துவக்கி, தமிழுரை நடைக்கு இறவாப் பெருவாழ்வு நல்கினார்கள்.”

செய்ய தமிழ் மூன்றும் திறனழிந்து போகாமல்
வையமிசை விளக்கும் வாய்மையுறு நாவலர்

என்பது திருநெல்வேலித் தண்டபாணி சுவாமிகளின் பாராட்டாகும்.

“பகர்சைவநெறிமணக்க”

சைவசமயம் சிறந்தோங்குவதற்காக தம் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் நாவலர் நல்கினார்; அக் காலத்துச் சைவ மக்களை “வலிந்திழுத்துத்” தம்மதத்திற் சேர்த்த கிறித்தவப் பாநிரிமார்களையும் அவர்களுடைய சமயத்தையும் கண்டித்தார்; சைவப்பாடசாலைகளைத் தாபித்தும், சைவவினாவிடைகள், பாலபாடங்கள் முதலிய இலகுவான சிறுநூல்களை எழுதியும், சமயப்பிரசங்கங்கள் செய்தும் சைவசமயத்தை எங்கும் மணக்கச் செய்தார்.

“உத்தியோகம் வலிய வாய்த்த பொழுதும் அதையும் நான் விரும்பவில்லை. நான் இல்வாழ்க்கையிலே புக வில்லை. இவைகளெல்லாவற்றிற்குங் காரணம் சைவ சமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்னும் பேராசையேயாம்” என்று நாவலரே கூறியிருக்கின்றார்.

மன்னுசிவ புராணங்கள் பலதெரிந்தோன் சிவாகமநூற்
பரவை மூழ்கி
புன்னுமநு பூதியெனும் விலைவரம்பி லாமணிகை
யுறக்கொண் டுள்ளான்
இன்னுநய குணத்தினனாய்ச் சைவமெனும் பயிர்
வளர்க்கு மெழிலி போல்வான்

என்பது மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையின் பாராட்டாகும்.

“ஈழமுதல் தென்னாடு இருண்மூழ்கிப் போகாமல் வாழவைத்த சைவ மருந்தாய் நாவலன்” என்று பேரற்றி னார் திருநெல்வேலித் தண்டபாணி சுவாமிகள்.

நல்லைநக ராறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேற்
சொல்லுதமி மெய்கே சுருதியெங்கே—யெல்லவரும்
ஏத்துபுரா ணாகமங்க ளெங்கேப்ர சங்கமெங்கே
ஆத்தனறிவு எங்கே அறை

என்று சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை கேட்டார். இக்கேள்வி இன்றும் என்றும் பொருத்தமானதன்றோ!

“தேமணக்குந் தமிழன்னை”

தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தமிழ்த்தாய்; இனிமை பெருக்கும் தாயுமாம். உலகத்திலுள்ள மொழிகளில் தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த—ஊனையும் உயிரையும் உருக்கும்.

—மொழிக்கு மொழி தித்திக்கும் பல பாடல்கள் தமிழ் மொழியிலே உள. இது வேறெம்மொழிக்குமில்லாத சிறப்பாகும்.

“செய்தபெருந் தவப்பயனால்”

“இத்தமிழ்த் தாய் என்னதவம் செய்தாள் கொல்” என்று கண்டோர் கேட்டோர் யாவரும் வியப்படையத் தக்கதாகச் செயற்கருஞ் செயல்களைச் செய்து நாவலர் பெருமான் தமிழகத்து ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி விளங்கினர். இப்படிப்பட்டவர்கள் தவப்பயனாலேயே தோன்றுவரன்றோ!

அருந்தமிழ்க் கலைம கள்கை யாமெழுநும்

யாழ்ப்பாணத்தின்

பெருந்தவப் பயனே, தென்னாடிலகிடப் பிறங்குஞ் சைவ விருந்தளி மணியே

எனச் சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியாரும்,

தேடுபுக முருவமைந்த கந்தவே டவத்துதித்த

செல்வன் யாரும்

பாடுபுக ழாறுமுக நாவலன்

என மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையும் பாடியுளர்.

“இப்பெருமகனார் தமிழுக்காக ஆற்றின தொண்டினை நினைக்குந்தோறும் தமிழன்னையின் தவப்புதல்வர் என்றும், சமயத்துக்காக உழைத்த உழைப்பினை உன்னுந்தோறும் சமயகுரு என்றும் கொண்டாடுதல் கூடும்” என்பது மயிலை சே.சோ. சகதீச சுந்தரம்பிள்ளை கூற்று.

“நாமணக்க”

“நலங்களுட் சிறந்தது நாநலம். சொல்லவலன் சோர் ளிலன், அஞ்சான்; அவனை வெல்லல் அரிது. கேட்டார்ப்

பிணிக்கவும் கேளாதார் வேட்பவும் கூறுக' என வள்ளுவர் கூறிய பொன்மொழிகளுக்கு இலக்காக இத்தமிழ் நாட்டில் விளங்கும் தனிப்பெருமை நாவலருக்கேயுரியது என்பதையார்தான் அறியார்? "சபாப்டிரசங்க சிங்க" மெனப் புகழ் மாலை சூடி, நாவன்மையால் மடாதிபதிகள் முதலியோரையும் திகைக்கச் செய்து, 'நாவலர்' எனும் பட்டத்தை தனியுரிமையாக்கிய பெரியாரின் நாமணம் இன்றும் வீசுகின்ற தன்றோ!

இவரின் நாவன்மை பற்றி அறிஞர்பலர் கூறியிருப்பன வற்றில் சிலவற்றை சுண்டு நோக்குவோம்.

தமிழ்நாடெங்கும் சைவப்பிரசங்க
அமிழ்தமாமழை ஆறெழுந்தோட

என்பது சி. சதாசிவக்குருக்களின் பாடல்.

"எடுத்துக்கொண்ட ஒரு பொருள்பற்றித் தொடுத்துப் பலமணினேரம் ஆடாமல் அசையாமல் இருந்து பிரசங்கிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவர் இவர்" என்று பேராசிரியர் அ. சிதரம்பரநாதச் செட்டியார் எழுதியுள்ளார்.

"கற்றோர் மற்றவர்க்கு எளிதில் அரியபல செய்திகளை அறுவுறுத்தும் மேல்நாட்டுப் பேச்சு முறையைத் தமிழிலுங்கையாளலாமென்று முதலிற் காட்டிய பெருமை இவர்களுக்கே உரிமையாகும்." இது பேராசிரியர் சோமசுந்தர பாரதியார் கூற்று.

"சொல்வன்மையிலும் நாவலரவர்கள் அக்காலத்தில் தமக்கு நிகராவார் எவருமின்றித் திகழ்ந்த வரலாறு எம்மாசிரியர் சிறீலசிறீ சோமசுந்தர நாயகரவர்கள் எமக்கு நேரே சொல்லக் கேட்டோம்." இது மறைமலையடிகள் வாக்கு.

“அவருடைய பிரசங்கசக்தி அவருக்குப் பெரும் புகழை உண்டாக்கிற்று” எனத் தமிழ்த்தாத்தா உ.வே. சாமிநாதையர் உரைத்துள்ளார்.

**“கேட்டார்ப் பிணிக்குத் தகையவாய்க் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்**

என்ற பொய்யாமொழியைப் பொய்யாமொழியாகச் செய்துள்ளார்” என்பது மயிலைச் சகதீச சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் கருத்து.

**தேக்குமதிச் செஞ்சடிலத் தேவுருவு கொண்டாலும்
வாக்கவனைப் போல வரா**

என இரங்கினார் கும்பகோணம் பூ. முருகேசபிள்ளை.

திருவண்ணாமலை ஆதினத்தில் “அவர் பேச்சைக் கேட்டாரனைவரும் கலைச்சுவையருந்தி மெய்ம்மறந்தனர். சிலர் எழுந்து மகிழ்ச்சியால் துள்ளி வந்து, திருவடிக்கண் வீழ்ந்து வணங்கினர். அவர் பேசி முடிந்து செல்லும்போது அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு பார்த்தனர்..... திருவண்ணாமலையாதீனத்தலைவர் நாவலரின் நாவன்மையையும், புலமைத்திறத்தையும், சிவப்பற்றையும் கண்டு சிவிகையிலமரச்செய்து திருவீதிவலம் வரச் செய்தனர்.” இவ்வாறு வித்துவான் மாயாண்டி பாரதி தமது நாவலர் பெருமான் எனும் நூலில் கூறுகிறார்.

“புண்காதலித்து அருந்தும் பூரியரெல்லா நடுங்க வண்கார்முகிலெனவே வாய்திறக்கு நாவலன்” எனத் திருநெல்வேலித் தண்டபாணி சுவாமிகள் பகர்ந்துள்ளார்.

“வாக்கு வன்மையோடு பிரசங்கஞ் செய்வதிலும் இந்நாவலருக்கு நிகரானவர் எவருமில்லை. இவரைப்போல்

இதற்குமுன்னர் உபந்நியாசம் செய்தாரை யாம்கேட்ட தில்லை” என்று நாவலர் காலத்தில் சென்னையில் வெளியான “நாட்டுப் பொதுக்கருத்து” எனும் ஆங்கில ஏட்டில் வெளியான கட்டுரையினைத் தமிழில் வெளியிட்ட ‘இலங்காபிமானி’ எனும் ஏட்டின் ஆயிரத்தெண்ணூற்று எழுபத்திரண்டாமாண்டு யூன் திங்கள் எட்டாந்திகதி இதழ் கூறுகின்றது.

‘அவதரித்த’

“யாழ்ப்பாண நல்லூர் ஆறுமுகநாவலரவர்கள் ஒரு அவதார புருடர். இடையிருட் கடைக்காலத்தில் விடியமுன் விசும்பில் விளங்கும் வெள்ளிபோல தமிழகத்தில் தளரும் சைவமும் தமிழும் தழைய, அவ்விரண்டிற்கும் புத்துயிர் வழங்கப் பிறந்த வள்ளலாவார். முன்னே பல காலங்களிலும் தமிழகத்திலிருந்து தான் பெற்ற சிலசிறு நன்மைகளை வட்டியுடன் பெருக்கி, ஒருகாலத்து ஒருமுகமாகப் பழங்கடனைத்தீர்த்து என்றுந் தீர்க்கொணாவாறு தமிழகத்தை ஈழநாட்டுக்குக் கடமைப்படுத்திய பேருபகாரி நாவலரென்றால், அது மிகையாகாது” என்று உரைத்தவர் பேராசிரியர் சோமசுந்தரபாரதியார்.

**கந்தவே டவத்திற் கருதான் பான்முன்
வந்தவே ளென்ன வந்தவ தரித்தோன்.**

இது மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையின் வாக்கு.

தமிழரசுபோய்ப் பறங்கியரசும் ஒல்லாந்தரசும் நடந்த காலத்தில் ஈழநாட்டை மூடியிருந்த மாயவிருளைச் சீத்து ஞானப்பிரகாசம் காலுமாறு ஞானப்பிரகாசர் மரபிலே நல்லூரிலே ஆறுமுகநாவலர் அவதரித்தனர்” என்கின்றார் ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.

“இத்தகைய சமயத்தில் ஒருவர் திருவருளால் அவதாரஞ் செய்யவேண்டியது அவசியமாயிருந்தது. அவ்வாறே ஆறுமுகநாவலர் அவதரிக்கலாயினர்.” இவ்வாறு எழுதியவர் முதலியார் செ. இராசநாயகம்.

“பாரெல்லாம் பரவும்பால ரொருவரைப் பெற்றார் யாண்டுமுயர்தவம் போலொன்றுண்டோ” என்பது “ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம்” எனும் நூலிலுள்ள முப்பத்திரண்டாஞ் செய்யுளின் ஒருபகுதி. முன்னூற்றுப்பதினொரு செய்யுள்களைக்கொண்ட இந்நூலைச் சேற்றூர் அருணாசலக்கவிராயர் இயற்றினார். இந்நூலிற் பல செய்யுள்களில் நாவலரை அவதாரபுருடராக ஆசிரியர் போற்றுகிறார்.

நாவலர் பெருமானை அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர் எனும் நான்கு சமயகுரவர்களுடன் சேர்த்து ஐந்தாங் குரவர் எனச் சைவநன்மக்கள் போற்றுகின்றனர். நாவலருடைய காலத்திலேயே அவரை ஐந்தாம் சமய குரவராக அவதரித்தவர் என்று மக்கள் போற்றினர்; அவரைப் பயபத்தியுடன் பல்லக்கிலேற்றி ஊர்வலம் நடத்தி வாழ்த்தி வணங்கினர்.

ஆயிரத்தெண்ணூற்று எழுபதாம் ஆண்டு பெப்பிருவரித் திங்கள் இருபத்து நாலாம் நாள் வெளிவந்த ‘இலங்காபிமானி’ ஏட்டின் இதழில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது.

“நாவலரவர்கள் அங்கிருந்து தம்முடைய வாசத்தானத்திற்குச் சகல வரிசைகளுடனும் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் ஒரு யாழ்ப்பாணப் பெரியாரை இதற்கு முந்தி இப்படியாக உபசரித்துப் பாராட்டியதில்லை எனலாம்.”

சைவமே நிறுத்துஞ் சைவா சாரியர் நால்வ ரோடுங்
கைவரு மெந்தநூலுங் கண்டுரை கற்றோர்க் கின்பஞ்
செய்வகை யெழுத வல்லா சிரியர் கணால் வரோடு
மைவராமென்ன யார்க்கு மதிசய மதிக மாக

என்பது சேற்றூர் அருணாசலக் கவிராயர் கூற்று.

“ஆறுமுக நாவலனை ஐந்தாங்குரவனருட் பேறு
கண்டு துள்ளாமுன்” எனத் தண்டபாணி சுவாமிகள்
தாம் பாடிய பதிகத்தில் பகர்ந்தார்.

“நாவலர்”

தமிழுலகிலே நாவலர்கள் பலரிருந்தார்கள், இருக்
கிறார்கள். எனினும் “நாவலர்” எனும் பட்டப் பெயர்
தனித்துநின்று யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக
நாவலரையே குறிக்கின்றது. அன்றும் இன்றும் மட்டுமன்றி
என்றும் அவரையே நாவலர் எனும் பெயர் குறிக்கும்.
அவருடைய இயற்பெயர் மங்கிச் சிறப்புப் பெயர் நிலைத்து
நிற்பதற்கு அவரின் நாநலமே காரணமாகும். இந்த
நாநலமே அவருடைய அஞ்சாமைக்கும் வெற்றிக்கும்
காரணமாயிற்றெனலாம்.

சொல்லவல்லன் சோர்வில னஞ்சா னவனை
யிகல்வெல்லல் யார்க்கு மரிது

என்பதற்கு ஒப்புயர்வில்லாத உதாரணமாக விளங்கிய
தனிப்பெருமை நாவலர் பெருமானுக்கே உரியது.

“தொன்று தொட்டு என்றும் கணக்காயர் எண்ணிற்
தோர் பிறந்து சிறந்த தமிழ்நாட்டில் “கணக்காய”
ரென்பது சிறப்பாக நக்கீரர் தந்தையையே சுட்டுமாப்
போல “நாவலர்” என்ற பேர்க்குத் தனியுரிமை பெற்றெ

பெருந்தகையார் இப்புலவர் பெருமான் ஒருவரே என்பது யாவருமறிந்த செய்தி” என்று பேராசிரியர் நாவலர் சோம சுந்தர பாரதியார் கூறுவதை நோக்குக.

சேற்றூர் அருணாசலக் கவிராயர் நாவலரின் இத் தனிச் சிறப்பை,

நிலவுலகில் ஒருமதிய நிலினியதென் றேநிகழ்த்த
பலகலையு நிரம்பியயாழ்ப் பாணமெனும் பாற்கடலில்
இலகியெழீஇ நாவலரென் றியம்புபெய ரெவர்பெறினும்
குலவுதமை யேகுறிக்கக் கொண்டபெருங் குலப்புழார்

என்று பாராட்டினார். மகாமகோபத்தியாயர் முதமுனைவர் உ. வே. சாமிநாதையர் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“தமிழ்நாட்டில் எவ்வளவோ நாவலர்கள் இருப் பினும் நாவலரென்று கூறிய மாத்திரத்தில் அச்சொல் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் சிறீலசிறீ ஆறுமுகநாவலரையே குறிக்கும். இதற்குக் காரணம் அவர் நாவலர்களுக்குள் சிறந்தவராக விளங்கியமை.”

நாவலர் எனும் இப்பெரும் பெயருடன் சேர்ந்து அவர் செய்த செயற்கரிய தொண்டுகளும் பெயர்பெற்று விளங்கு கின்றன.

நாவலர் வசனநடை, நாவலர் பால பாடம், நாவலர் பதிப்பு, நாவலர் மாணாக்கர், நாவலர் பாடசாலை முதலியன காண்க.

“(நாவலர்) தாளிறைஞ்சுதுமே”

‘ஐந்தாஞ் சமய குரவர்’ எனவும் ‘நாவலர் பெருமான்’ எனவும், ‘குருமணி’ எனவும், ‘சற்குரு’ எனவும்,

‘சற்குருநாத சுவாமிகள்’ எனவும், ‘உத்தமோத்தமன் எனவும் பயபத்தியுடன் மக்கள் நாவலரைப் போற்றி அவர் தானை வணங்குகிறார்கள். “வியன்றமிழ் வியாசன் என்றோம் உச்சிமேல் வைக்கத்தக்க நாவலன்” எனச் சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் பாடுகின்றார். அவர் சிவபதமடைந்தது கார்த்திகைமாத மகநட்சத்திரத்திலாகும். இந்தநாளைச் சைவப்பெருமக்கள் அவருடைய திருநாளாக எங்கும் கொண்டாடுகிறார்கள். ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் அவருடைய குருபூசை சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது.

“அவர்கள் உருவப் படத்தையான் பூசை செய்வதோடு அவர்கள் குருபூசைத் தினத்தையும் யான் இத்தேசத்தவனாயிருந்தும் கொண்டாடுவது வழக்கமாயிற்று,” எனத் திருமயிலைச் சம்புலிங்கம்பிள்ளை அவர்கள் நாவலரையாளனுங் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஆறுமுகநாவலனை அர்ச்சித்து அடிபணியின் பாறும் பவநாய் பறிந்து” என உருகிப் பாடினார் வித்துவ சிரோன்மணி பொன்னம்பலபிள்ளை.

“இங்ஙனம் மக்களுக்குப் பேருதவி புரிந்து உலகுள்ளளவும் அழியாப்புகழை நிறுத்திச் சென்ற பெரியாரைப் போற்றுதல் பின்புள்ளார் இன்றியமையாத கடமையாகும். இதுவே நன்றியறிதல். இறைவன் அருளைப் பெறுதற்கும் இஃதோர் திறவுகோலாகும்” எனப் பகர்ந்தார் பண்டிதை கிருட்டிணவேணி அம்மாள்.

“செந்தமிழ்நாவலவனுயர் செம்பொற் பாதம் ஏற்றலுற வாழ்த்தெடுத்தல் நமரங்காள் முறைமையென விறைஞ்சு கிற்பாம்.” பண்டிதர் நெ. வை. செல்லையாதாம் இயற்றிய நாவலர் பதிகத்தில் இவ்வாறு அறிவுரை கூறுகின்றார்,

“இங்ஙனமாகத் தமிழ் மக்களின் நன்மையின் பொருட்டுத் தம் உடல் பொருளாவி மூன்றையும் அர்ப்பணஞ் செய்த பெரியாரை நாம் அடிக்கடி ஞாபகத்தில் வைத்துப் போற்றுதல் நமது முதற் கடமையாகும்” என்பது தமிழ் ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் வையாபுரிப்பிள்ளை கூற்றாகும்.

“எத்தனையோவகையால் தமிழுக்குஞ் சைவசமயத்துக்கும் விழுமிய தொண்டாற்றிய ஆறுமுக நாவலரவர்களைத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் எஞ்ஞான்றும் நினைந்து வாழ்த்துதல் அவர்கட்கு இன்றியமையாப் பெருங்கடமையாகும்” என மலைமலையடிகள் வற்புறுத்துகிறார். எனவே, நாவலரை எல்லோரும் இறைஞ்சி வாழ்வோம்.

அரும்பத உரை

பக்கம் 9

மட்டாரும்—தேன்நிறைந்த, நளிநம்—நயம்

பக்கம் 13

கமலம்—தர்மரை, காப்பு அவிழ்ந்த—விரிந்த, தொடை—மாலை, அளி—வண்டு, பார்—பூமி.

பக்கம் 14

நித்திலம்—முத்து, காலும்—விசும், விசம்பு—ஆகாயம், வயங்குப—விளங்குவன, பூந்துகள்—பூந்தாது, விசம்பு அணவு—வானத்தைத்தொடும், குடும்—உச்சி, இமம்—பனி, வேதிக்க—மாற்ற.

பக்கம் 17

சேலுண்ட—சேல்மீனைப் போன்ற, ஒண்கண்ணார்—ஒள்ளிய கண்ணையுடையார், நளிநப்பள்ளி—தாமரைப் படுக்கை, மாலுண்ட—பெருமையுடைய, மேதி—எருமை, உள்ளி—நினைத்து, கார்—மேகம்.

பக்கம் 19

புள்—பறவை, முன்றலில்—முற்றத்தில் (முன்றலில் எனத்திருத்திப் படிக்குக), இலெளகிக—உலக.

பக்கம் 20

தெறாஉம்—சூடும், யாண்டு—எங்கு, கொழுநன்—
கணவன், அரமகளிர்—தேவமகளிர், காண்மின்—
காணுங்கள்.

பக்கம் 21

கிளையவாய்—கிளைகளை உடையனவாய், இகந்து
—கடந்து செய்து, வெம்ப—வாட, தெறுதல்—சுடுதல்,
அலவுற்று—வருந்தி, குடி—குடிமக்கள், வினைவரால்—
அரச அலுவலர், உலறிய—சிதைந்த (பாழான), வெஞ்
சுரம்—கொடியகாடு, வறங்கூர—வறுமைமிக, நாஞ்
சில்—கலப்பை, பைதறு—பசுமையற்ற, சேக்கல்லா—
சென்று சேராத, புள்ள—பறவையினம், உள்ளில்—
உள்ளே நீரில்லாத, கோட்ட—கரையையுடையன.

பக்கம் 22

என்றாழ்—வெப்பம் மிக்க, ஏம வைகறை—இன்பம்
மிகுந்த விடியற்காலம், அரவம்—பாம்பு, இற்று—
முறிந்து, உருவிப்போச்சோ—கழன்றுபோனதோ,
இரவி—சூரியன்.

பக்கம் 23

விசும்பில்—வானில், நீத்திலம்—முத்து, மாலையாம்
துணைவி—மாலைப்பொழுதாகிய துணைவி, வீங்கு
—மிக்க, வதுவை யாற்றுவான்—திருமணஞ் செய்
தற்கு, வயங்கும்—விளங்கும், கானெலாம்—காடெல்
லாம், ககனம்—ஆகாயம், வேனிலான்—மன்மதன், தூ
—தூய்மை, குணதிசை—கிழக்குத்திசை.

பக்கம் 24

மறுவில்—குற்றமில்லாத, இறு மருங்குலார்—முறியும்
இடையுடையார், கங்குல்—இரவு, முகிழ்த்தது—
உதித்தது, நெடுமால்—உயர்ந்த பெரிய திருமால்,
வரை—(மந்தர) மலை, பிணித்த—கட்டப்பட்ட,
மணித்தாம்பு—முறுக்கு நடைய கடைகயிறு, திவலை—
நீர்த்துளிகள், ஆழி—கடல், விசம்பு—ஆகாயம், மீனின்
—நட்சத்திரங்களின், பொற்கலசம்—பொற்குடம்,
கழகச்சேறு — கருஞ்சேறு, புத்தேள் — தெய்வம்,
நல்லாள்—மகளிர், மாழை—பசலை.

பக்கம் 27

முட்டா — குறைவுபடாத, வயங்கிழை — விளங்கும்
அணிகளையுடையாள், தெவ்வர்க்கு—பகைவர்க்கு,
ஓக்கிய — அறுதியிட்டுவைத்த, வெய்ய—கொடிய.

பக்கம் 30

வெண்மீன்—வெள்ளி, தளி—துளி; புயல்—மேகம்.

பக்கம் 31

பரி—செலவினையுடைய, மலைத்தலைய — மலை
யினிடத்தே தலையை உடைய, புரவி—குதிரை,
காலின்வந்த—காற்றால் வந்த, கறி—மிளகு, வடமலை
—மேருமலை, குடமலை—பொதியில்மலை, குணகடல்
—கீழ்த்திசைக்கடல், துகிர்—பவளம், வாரி—பொருள்,
ஈழம்—இலங்கை, கூழகம்—கடாரம் (பர்மா).

பக்கம் 32

வடு—குற்றம், பழி, வாய்மொழிந்து—மெய்கூறி, நாடி
—ஆராய்ந்து, பகர்ந்து விசம்—இலாபத்தைச் சொல்லிக்
கொடுக்கும்.

பக்கம் 33

வடவர்—வடநாட்டவர், குடவர்—மேற்கு நாட்டவர்,
கூம்ப—வாட, கதுவும்—அழிக்கும், மதனுடை—வலியு
டைய, நோன்றாள்—வலியகால், மாத்தானை—பெரிய
சேனை, மொய்ப்பு—வலி, செயிர்த்து—கோபித்து.

பக்கம் 34

பொன்ற—அழிய, மருங்குசாய—முழுதும் அழிய.

பக்கம் 36

புரப்பது—காப்பது, நயக்கும்—கொடுக்கும்.

பக்கம் 37

இடர்தான்—துன்பந்தான், பட்டாலும்—அடைந்
தாலும், ஊறல்—ஊற்று, செப்பு—கூறு, கானமஞ்ஞை
—காட்டுமயில், கவிங்கம்—ஆடை, நல்கிய—கொடுத்த,
பெருங்கல்—பெரிய மலை, நாடன்—நாட்டையுடைய
வன், ஆவியர்—ஆவியர் (குடி), நறுவீ—நறுமணப்பூ,
உறைக்கும்—துளிக்கும், கறங்குமணி—ஒலிக்கும்மணி,
வாலுளை—வெள்ளைப் பிடரிமயிர், புரவி—குதிரை,
சாவம்—வில், வையகம்—உலகம், அமர்ந்தனன்—
உவந்து, அழல்—தீ, கவினிய—அழகிய.

பக்கம் 38

உரவுச் சினம்—வலிய சினம், கனலும்—எரியும்,
அரவக்கடல்—ஆரவாரத்தையுடைய கடல், நடைப்
பரிகாரம்—இல்லறம் நடத்தப் பொருள்கள், முனை
விளங்கு—பகைப்புலம், வளி—காற்று, கோடு—
சிகரம், நனிசினை—செறிந்தகிளை, போது—பூ,

கருவிய—நெருங்கின, நாகுமுதிர்—இளமை முதிர்ந்த, நாகம்—புன்னை, குறும்பொறை—குறிய மலைகள், சோடியர்—கூத்தாடுவோர், மலைந்த—அணிந்த, ஒருசார்—ஒருபக்கம், மண்டை—பாத்திரம், வாக்க உக்க—வடிக்கச் சிந்திய, தேக்கட்டேறல்—இனிய கள்ளாகிய தேறல், கல்அலைத்து—கல்லை உருட்டி.

பக்கம் 39

பல்கி—பெருகி, புன்புலத்தது—புல்லிய நிலத்தினை யுடையது, சேறின்—சென்றால், உறுபடையான்—பெரிய படையை உடையவன்.

பக்கம் 40

அளிதோ—இரங்கத்தக்கது, நளிகொள்—பெருமையைக் கொண்ட, களிற்று—யானை, புலந்தொறும்—இடந் தொறும், தாளிற் கொள்ளலிர்—முயற்சியால் கொள்ளமாட்டிர், எந்தை—எம் தந்தை.

பக்கம் 41

இம்மை—இப்பிறப்பு, உம்மை—அடுத்தபிறப்பு, பால்—விதி, தறுகண்—வீரம்.

பக்கம் 42

புரப்பது—காப்பது

பக்கம் 45

அணி இழை—அழகிய ஆபரணங்களை உடையவள்.

பக்கம் 46

தெறாஉம்—சடும், தண் எனும்—குளிரும், யாண்டு—எவ்விடத்து

பக்கம் 51

வெவ்வாய்—கொடியவாய், ஓரி—நரி, விளிந்தார்—இறந்தார், ஈமம்—சடுகாட்டுநெருப்பு, நுடங்கி—அசைந்து.

கா—11

பக்கம் 52

எவ்வாய் — எவ்விடத்தும், கூகை — பேர் ஆந்தை,
பாயல்—படுக்கையிடம், தூங்கு இருள் — மிகுந்த
இருள், ஞாலம்—ஏமாங்கதநாடு, எற்றேற—எத்
தன்மைத்து, ஏகாதே—போகாமல், அகலம்—பரப்பு,
சிலையினது அகலம், வில்வீரம், மலையினின்—
மலை போன்ற, அகலிய—அகன்ற.

பக்கம் 53

மாண்ட — மாட்சிமைப்பட்ட, நெற்றி — உச்சி,
தொடை—தாறு, வருக்கை—பலா,

பக்கம் 54

கோலம்—அழகு, பீலி மஞ்ஞை—ஆண்மயில், பேடை—
பெண்மயில், ஆலி—கூவி, புல்லி—தழுவி.

பக்கம் 56

உரைசால்—புகழமைந்த, உருத்து—வெளிப்பட்டு,
ஊட்டும்—நுகர்விக்கும்.

பக்கம் 57

கரந்து—மறைத்து, புலம்பெயர்—இடம் பெயர்ந்து
வந்த, புதுவன்—புதியவன், கரந்தனன்—மறைத்து.

பக்கம் 58

கொங்கு—நறுமணம், தார்—மாலை, சென்னி—
சோழன், திகிரி—ஆக்கினா சக்கரம் (ஆழி), பொன்
கோட்டு—பொற்சிகரத்தையுடைய, நாம நீர்வேலி—
அச்சந்தரும் கடல்குழி, அளி—கருணை, சுரத்தல்—
பெய்தல்.

பக்கம் 59

பூம்புகார்—அழகிய புகார் (காவிரிப்பூம்பட்டினம்),
வீங்கு ஓதம்—ஒலிமிக்க அலை, போது—மலர், வட
மீன்—அருந்ததி, திறம்—(கற்பின்) பெருமை, வயங்
கிய—விளங்கிய, மண்தேய்த்த—பூமி சிறிதாகும்படி,
கிழமையான்—உரிமையான்.

பக்கம் 60

மாசறு—குற்றமற்ற, காசறு விரையே—குற்றமற்ற மணம் உடையாள், ஆர் உயிர் மருந்து—அரிய உயிருக்கு அமுதம், அலையிடை—கடலில், தாழ் இருங் கூந்தல்—நீண்ட கரிய கூந்தல், தையால்—பெண்ணே, குடிமுதல் சுற்றம்—குடியில் முதல் உறவினரான (பெற்றோர்), குற்றினையோர்—குற்றேவல் மகளிர், அடியோர் பாங்கு—அடியோர் பகுதி, போந்து—வந்து, துயர்—துன்பம், களைந்த—நீக்கிய.

பக்கம் 61

நாணின் பாவாய்—நாணிணையுடைய பாவை போன்ற வளே, (நாணின் எனத் திருத்திப் படிக்குக), பொற்பு—அழகு, சீறடி—சிற்படி, மாறீ வருவன்—விலைமாறீ (விற்ப்பு) வருவேன், கொங்கச் செல்வி—கொங்கு நாட்டினை ஆளுஞ் செல்வி, குட மலையாட்டி—குட மலை நாட்டை ஆளுஞ் செல்வி, தென்தமிழ்ப் பாவை—தென்றமிழ் நாட்டினை ஆளும் பாவை; சென்னி—சோழன், புலத்தல்—ஊடல்.

பக்கம் 62

மருங்கு—பக்கத்தில், ஆர்ப்ப—ஒலிக்க, மணி—அழகிய, ஒல்கி—அசைந்து, குணில்—குறுந்தடி, மாயவன்—திருமால்.

பக்கம் 63

காரிகை—பெண், குள்—சபதம், மீன் கணம்—நட்சத்திரக் கூட்டம், வளை—சங்கு, பொதி அவிழ்க் கும்—மலரும், தீங்கதிர்—இனிய கதிர் (திங்கள்), மணி முறுவல்—அழகிய பற்கள், மால் மகன்—காமன் (மாலின்மகன்).

பக்கம் 64

விங்கோதம்—ஒலிக்க கடல் அலை, விரை குழ்—மணம் பொருந்திய, விலைஞர்—விற்பவர். இடர் எரியகம் மூழ்க—இடர் செய்யும் தீயிடத்து மூழ்க, மன்பதை—மக்கட் கூட்டம், அவலம்—அழகை,

அழிவலோ — அழிவேனோ, தென்னவன் —
பாண்டியன், வம்—வாருங்கள்.

பக்கம் 66

மாரன்—தீச்செயல்களை மனத்திற் புகுத்தும் தேவன்,
கடிந்தோய்—துறந்தோய், அறமுயலும்—(அறம் +
முயலும்) தர்மம் செய்ய முயலும், துறக்கம்—சவர்க்கம்,
எண் பிறக்கொழிய—எண்ணங்கள் பின்னே நிற்க,
இறந்தோய்—கடந்தவன், வாய்மொழி—சத்தியம்,
உரகர்—நாகர், புனைவன்—அணியப்படுவன், புலால்
—உடம்பு, விளி—இறப்பு, அரவு—பாம்பு, செற்றச்
சேக்கை—சினத்தின் தங்குமிடம்.

பக்கம் 67

அவலம்—துன்பம், கையறு—செயலற்ற, அழுங்கல்—
நீங்காத வருத்தம், தவலா—நீங்காத, புறமறிப்பாராய்
—உள்பக்கம் புறப்பக்கமாகப் புரட்டிப் பார்ப்பாய்;
பொருள் விலையாட்டி — பொருளுக்குத் தன்னை
விற்பவன், நயந்தனன்—விரும்பினன், பின்றை—
பின்னர், திறம்—வலிமை.

பக்கம் 69

புக்கில்—தங்கிடம், ஆய்தொடி—ஆராய்ந்த வளையல்
களை அணிந்தவனே.

பக்கம் 71

இகலும்—மாறுபடும், காய்ந்து—கோபித்து, பூகம்
—கமுகு, புதைக்கும்—மறைக்கும், மேதிகள்—எருமை
கள், சுரும்பு—வண்டு, மிகை—மிகுதி, யோனிகள்—
பிறப்புக்கள், உழலும்—வருந்தும்.

பக்கம் 74

உழந்தான் — முயன்றான், சரண் — அடைக்கலம்
(புகல்), பாளை—குழவிப்பருவம்.

பக்கம் 78

அள்ளல்—சேறு, பழனம்—நீர்ப்பொய்கை, அரக்கு—
சிவப்பு, வெரீஜி—பயந்து, பார்ப்பு—குஞ்சு, கவ்வை—
ஆரவாரம், கோதை—சேரன்.

பக்கம் 80

வளையவாய்—காப்புக்களை உடையவாய், வாட்கண்—
கூரியகண், தளைஅவிழ்தார்—அரும்பு மலர்ந்த
மாலை, மாறன்—பாண்டியன்.

பக்கம் 83

ஆ—பசு, மந்தரம்—மந்தரமலை, களிற்று—யானை,
கிள்ளி—சோழன்.

பக்கம் 86

அமலை—ஓசை, பொன்னகர்—அமராவதி, இன்னல்—
துன்பம், துன்னரும்—ஒப்பில்லாத (மனத்தையுடைய).

பக்கம் 87

தொண்டைவாய்—தொண்டைக்கனி போன்ற வாய்,
மண்டினாள்—அடைந்தாள், பாணி—கை, உள்ளூ
வாள்—நினைப்பாள்.

பக்கம் 88

பராவரும்—பரவுதற்கு அரிய, உராவரும்—வருந்
துன்பம், மனக்கு—மனத்துக்கு.

பக்கம் 90

தூமொழி—தூயமொழி, மடமான்—இளையமான்
போன்றவர், அல்லவர்—தேவர் முதலானோர், தூர்க்க
—ஏவ.

பக்கம் 96

தேவரு—இனிமை சேர்ந்த, எங்கோன்—எங்கள்
அரசன், ஏர்—அழகு.

பக்கம் 99

உருமேறு—இடி, பூழியன்—பாண்டியன், கார்வண்ணன்
—திருமால்

பக்கம் 104

வனப்பு—அழகு, இல்—குடி, தறுகண்—வீரம், ஓடை
—முகபடாம்,

பக்கம் 106

துயிற்றி—துயிலச் செய்வாய், கோதை—மாலையை
அணிந்த தமயந்தி, பொன்னாகம்—அழகிய மார்பு.

பக்கம் 107

வேட்டு—விரும்பி, மோட்டாமை—பெரிய ஆமை

பக்கம் 110

தித்தத் தத்தித்த—எனும் இத்தாளத்தால் நடிக்கும்,
திதி—நடனத்தார் காக்கின்ற, தாதை—தகப்பனாகிய
சிவபெருமானும், தாத—பிரமனும், துத்தி—படப்
பொறியினையுடைய, தத்தி—பாம்பினுடைய, தா—
இடத்தையும், தித—நிலைபெற்று, தத்து—ததும்பு
கின்ற, அத்தி—சமுத்திரத்தைப் பாயலாகக் கொண்டு,
ததி—தயிரானது, தித்தித்ததே—தித்திக்கிறதென்று,
து—உண்ட கண்ணனும், துதித்து—துதி செய்து,
இத்தது—பேரின்ப உருவான, ஆதி—முதல்வனே, தத்
தத்து—தந்தத்தையுடைய, அத்தி—யானையால் வளர்க்
கப்பட்ட, தத்தை—கிளிபோல் தெய்வயானைக்கு,
தாததி—நாயகனே, தாது—சப்த தாதுக்களால் நிறைந்
தும், அதத்து—மரணத்தோடும், உதி—பிறப்போடும்,
தத்து—தத்துக்களோடும். அத்து—இசைவுற்றதுமான,
அத்தி—எலும்புகளை மூடிய, தித்தி—பையாகிய
இவ்வுடல், தி—அக்கினியால், தி—எரிக்கப்படும், திதி
—அந்நாளில், துதி—உன்னைத் துதிக்கும், தி
—புத்தி, தொத்தது—உனக்கே அடிமையாக வேண்டும்,
பிணையே—பெண்மானே, பயிலேன்—செய்யேன்.

பக்கம் 111

துறைத்தீந்தமிழ் — அகத்துறை புறத்துறைகளை
யுடைய இனிய தமிழ், கடவுட் பழம்பாடல்—வேதம்,
நறைபழுத்த—தேன் நிரம்பிய, அகழ்ந்து—தோண்டி,
தொழும்பர்—அடியார், வளர்சிமய—வளர்கின்ற
சிகரம், பொருப்பு—மலை, எறிதரங்கம்—வீசும் அலை,
புவனம்—உலகம்.

பக்கம் 112

மதுகரம்—வண்டு, வாய்மடுக்கும்—குடிக்கும், குழல்—
கூந்தல், மலயத்துவசன்—பாண்டிய அரசனின் பெயர்.

பக்கம் 113

இகல்ஒலி—மாறுபட்ட ஒலி, இகக்க—மிகுதியாக, பரி—
குதிரை, கரி—யானை, குழாம்—கூட்டம், கனல்—
நெருப்பு, உரும்—இடி, வடி—கூரான, பொன்னி—
காவேரி.

பக்கம் 114

இமையோர்—தேவர், அந்தரலோகம்—சுவர்க்கலோகம்.

பக்கம் 115

வானரம்—குரங்கு, கானவர்—வேடர், கவிகள்—
குரங்குகள், கவன சித்தர்—ஆகாயத்தில் நடக்கும்
சித்தர், பரிக்கால்—குதிரைக்கால், வேணி—சடை.

பக்கம் 116

வளை—புற்று, அரவு—பாம்பு, உரவில்—வலியவில்,
அடவி—காடு, புடவி—பூமி, பரவை—கடல், வீசவை
—(பாற்)கடல்.

பக்கம் 117

கரன் முரன் என்போர் அரக்கர்கள். அத்தி—யானை,
பாயல் வடத்தான்—ஆல்இலையைப் படுக்கையாக
வுடையவன், கோயில்—திருவரங்கம்.

பக்கம் 120

வளவன்—சோழன், விறல்வேந்தர்—வெற்றியுடைய
அரசர், துன்றும்—மிகுந்த, வெறியார்—தேன்
நிறைந்த, தொடை—மாலை, கமழும்—வீசும், மீனவர்
கோன்—பாண்டியன்.

பக்கம் 121

கடைமணி—வாயிற்கதவிலுள்ள மணி, அகிலம்—
உலகம், பதாப்புயம்—பாத கமலம், அரவிந்தத்தாள்—
தாமரை போன்ற பாதம்.

பக்கம் 124

ஆடுடுத்த—கூத்தாடலைக் கொண்ட, ஆடகப்
பொன்—உயர்ந்தவகைப் பொன், செந்திரூ—இலக்குமி,
அந்தகன்—குருடன், சிங்காரித்து — அவங்கரித்து,
கோ—காமதேனு, கா—கற்பகச் சோலை.

பக்கம் 125

நாண்—விற்கயிறு, பாணம்—அம்பு, கற்சாபம்—
கல்வில், மண் தின்ற—மண்ணுலகத்தை விழுங்கிய.

பக்கம் 126

ஆசுகவி—நினைத்தவுடன் பாடும் கவி, பூசரா—
பிராமணா.

பக்கம் 128

கூனை—வளைந்த பாண்டம், குண்டுசட்டி—
ஆழமான சட்டி, அங்குசம்—(ஒருபொருள்) 1. அழகிய
குசவ குலத்து 2. அங்குசம்—யானையை அடக்கும்
கருவி. பொட்டை—குருடு.

பக்கம் 130

பெடை—பெண் நாரை, கனைகுரல்—கனைக்கும்
குரல், எங்கோன்—எங்கள் அரசன், மாறன்—
பாண்டியன். தழீஇ—தழுவி, பேழை—பெட்டி.

பக்கம் 146

கன்னல்+அம் எனவும், கல்+நலம் எனவும் பிரித்து
முறையே கரும்பின் நீர் எனவும் மலையின் நலம்
எனவும் பொருள் கொள்க. வார்+அம்பு—ஒழுக்குின்ற
நீரை; அடைத்தார்—சேர்த்தார், வாரம்+படைத்தார்
—அன்பைப்பெற்றுக் கொண்டவர்.

பக்கம் 147

கண்ணறை—1. கள் நறை, 2. கண் அறை (கண்
நோய்)

பக்கம் 149

கண்டம்—கேடு (உயிராபத்து), பண்டு—முன், மான்
இடமானார்க்கு—உமாதேவியை இடப்பக்கத்தில்

கொண்டவர்க்கு, மாணுக்காய்—வள்ளி நாயகிக்காக
மானிடம்—மனிதர், வாகா—தோளை உடையவனே.

பக்கம் 150

கவிக்கும்—சூட்டும்.

பக்கம் 151

தொகைநிலைத் தொடர்சொல் — பண்புத்தொகை
(நன்மை+ஊர்=நல்லூர்), மன்னும்—பொருந்தும்,
செல்—மேகம், எயில்—மதில், சேணுக்கு—மேலுக்கு,
கழனி—வயல்.

பக்கம் 151

நிலமகள்—பூமி, மாசு—குற்றம். ஆறு—வழி, (நால்
வலர் என்பதை நால்வர் என்று திருத்திக் கொள்க)

பக்கம் 155

பரவை—கடல், எழிலீ—மேகம், சுருதி—வேதம்,
அறை—சூறு.

பக்கம் 158

பிணிக்கும் — கவரும், தகைய — தன்மையுடைய,
வேட்ப—விரும்ப, மதி—சந்திரன், சடிலம்—சடை.

பாட்டு அகரவரிசை

(மூன்றும் மூன்றுக்கு மேற்பட்ட அடிகளையுமுடைய பாட்டுப் பகுதிகளும் சேர்க்கப் பட்டுள.)

	பக்கம்		
		இருநோக்	44
அ		இவளோ	61
அணி பெற	150	இளமை	104
அந்தணர்	83	இன்புறு	64
அந்தர	114	உ	
அந்நகர்	86	உடற்கு	88
அரக்கர்	90	உண்ணைய	148
அரவம்	22	உரையுறை	97
அரவில்	116	உள்ளக்	47
அரைசியல்	56	உற்ற	151
அவனுந்தான்	59	உன்னுயி	106
அளிதோ	40	எ	
அள்ளற்	78	எடும்	113
அற்றைத்	40	எல்லை	23
அன்னந	146	எனக்கு	88
ஆ		ஒ	
ஆகாய	136	ஒருசார்	38
ஆசகவி	126	க	
ஆடுங்	121	கதிர்	24
ஆறுபெ	37	கண்ணொடு	45
ஆற்று	115	கரந்தி	57
இ		கரியமா	63
இம்மை	41	கரும்பிவை	71
இருந்தமி	114	கலையின	52

காவிய மணம்

பாட்டு அகரவரிசை/179

கல்வியுடை	123	சை	
கற்பு	67	சைவமே	161
கன்று	62	சொ	
கா		சொலல்	168
காப்பவி	13	சூ	
காமக்	106	சூயிறு	51
காமத்தி	81	த	
காயும்	139, 140	தண்டைக்	149
காய்மாண்ட	53	தண்ணீரு	122
காரென்று	17	தயிர்க்	23
காலை	140, 141	தரைமக	20
காமுகச்	24	தனிப்ப	19
கானமஞ்	37	தன்னும்	99
கானெலா	23		
கு		தி	
குடிமு	60	திங்களை	58
குன்றும்	124	திங்கள்	61
கூடற்	105	தித்தத்த்	110
கெ		திருத்தகு	104
கேட்டார்	158	திருவை	27
கோ		தினையின்	18
கோதை	106	தீங்கதீர்	63
கோலநெடு	54	தெ	
கி		தென்னவன்	64
சிந்தா	49	தே	
சிறுபடை	39	தேக்குமதி	158
சு		தேவதரு	14
சுரும்பிவை	71	தொ	
செ		தொடுக்கு	111
செந்நெல்	71	தொண்டை	87
செய்ய	149		
சே		ந	
சேலுண்ட	17	நல்லைந	155

	நா		பொ	
நாடுவற	21	21	பொருளில்	72
நானென்	125		பொன்னி	113
நாராய்	131		பொன்னிறம்	137, 139
			போ	
நிலவுல	162		போதிலார்	59
			ம	
நீங்கல்	20, 46		மட்டாரும்	9
நீரின்வ	31		மண்தேய்	59
நீர்வண	99		மயிலே	110
நீலநிறத்	70		மருங்கு	62
நீலநிறவி	14		மறுவில்	24
			மற்றுந்	71
நெஞ்சை	65		மன்னுசிவ	155
			மன்னுயிர்	106
			மன்னுரி	155
			மா	
பச்சை	14		மாசறு	60
பண்ணில்	16		மாமழை	58
பராவரும்	88		மாரனை	66
பல்லொளி	33		மாறு தீரி	152
பற்றா	52			
			மீ	
பாட்டளி	13		மீனினம்	23
பாரிபாரி	42			
பாளையாந்	74		மு	
பாவலரு	147		முட்டாச்	27
			முன்றான்	74
			மு	
பிணிக் கு	45		முடர்	124
			மோ	
பூமணக்	150		மோனை முத்	128
பூமரு	96			
பூம்புகா	59		வ	
			பெ	
பெருந்திண்	24		வடுவஞ்சி	32
			வசையில்	30

காவிய மணம்

பாட்டு அகரவரிசை/181

வளையவாய்	80	வினைபல	72
வறியவன்	21	வினையின்	66
		வெ	
வா			
வாடைகுளிர	104	வெவ்வாய்	51
வாரணந	115	வெள்ளை	129
		வெள்ளை நிறமல்	113
வி		வென்றி	120
வித்தகர்	70		
விண்ணுறை	147	வே	
விண்பட்ட	118	வேட்டொழி	178
விளைகனல்	113	வேறுமென	90

பேராசிரியர் கா. பொ. இரத்தினம்

எழுதிய நூல்கள்

1. அடிமைச் சாசனம்
2. இருபத்துநான்கு மணி நேரத்தில் தமிழ்ஈழம்
3. இலக்கியங் கற்பித்தல்
4. இலங்கையில் இன்பத் தமிழ்
5. உரை வண்ணம்
6. கல்வியும் தமிழகமும்
7. கற்பக மலர்
8. காவியமணம்
9. தடுப்புக் காவலில் பத்து நாள்கள்
10. தமிழ் உணர்ச்சி
11. தமிழ்மறை விருந்து
12. தனி ஆட்சி
13. தாவாரம் இல்லை
14. தொல் இலங்கையில் தமிழர்
15. நூற்றாண்டுகளில் தமிழ்
16. பச்சை மண்ணும் சுட்ட மண்ணும்
17. மனப்பால்
18. யாஅம் இரப்பவை
19. வள்ளுவரைக் கேளுங்கள்
20. நினைவுத் திரைகள்

கவிதை நூல்கள்

- * அன்புச் சோலை * இமயத்து உச்சியில்
* தமிழ் ஈழம் ஐம்பது

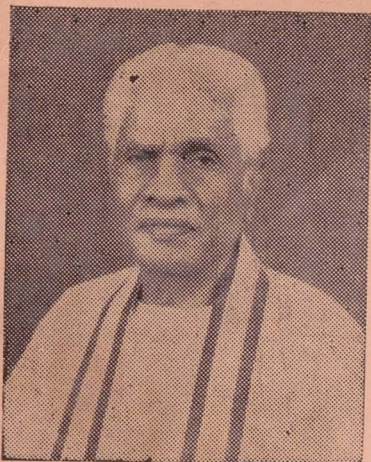
தொகுத்தும் எழுதிச் சேர்த்தும் பதித்த நூல்கள்

1. எழுத்தாளர் கல்கி
2. தமிழ்மறைக் கட்டுரைகள்
3. திருவள்ளுவர் திருநாள் மலர்
4. நாவலர் நினைவு மலர்
5. பேரம்பலப் புலவர் நினைவு மலர்
6. முருகு

T 821.081 4
RAT
CT12540

012540

பேராசிரியர், டாக்டர்
 கா. பொ. இரத்தினம்
 யாழ்ப்பாண மாவட்டத்
 தில் வேலணை எனுமூரில்
 பிறந்தவர். இலண்டன்
 பல்கலைக் கழகத்தின்
 பி. ஏ. (ஆனர்சு)
 சென்னைப் பல்கலைக்கழ
 கத்தின் எம்.ஏ.பி.ஓ.எல்.
 பட்டங்களுடன், வித்து
 வான், 'பண்டிதர்' பட்டங்
 களையும் பெற்றவர்.
 உலகப்பல்கலைக் கழகம்
 (வ. அ.) இவருக்கு
 'டாக்டர்' பட்டத்தை
 வழங்கிப் பெருமைப்
 படுத்தியுள்ளது. தமிழகப்

புலவர் குழு 'தமிழ்ச் சான்றோர்' எனும் பட்டத்தை நல்கிச்
 சிறப்புச் செய்தது. 'செந்தமிழ்க் கலைமணி, திருக்குறள்
 செல்வர்' எனும் பட்டங்களையும் பெற்றவர்.

கொழும்பு அரசினர் கல்லூரியில் 12 ஆண்டுகள் தமிழ்ப்
 பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். இலங்கை அரசு கரும
 மொழித் திணைக்களத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவராக
 ஆறாண்டுகளுக்கு மேல் பணியாற்றிப் பதனையாயிரத்துக்கு
 மேற்பட்ட ஆட்சிச் சொற்களை வெளியிடுதற்குப் பொறுப்பா
 யிருந்தவர். மலாயாப் பல்கலைக் கழகத்தில் இந்தியத்துறை
 விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றியவர்.

இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் உறுப்பினராகப்
 18 ஆண்டுகள் தொடர்ந்திருந்து தமிழ்மொழி உரிமைக்கும்,
 தமிழின விடுதலைக்கும், தமிழ் ஈழத்துக்கும்
 போராடினவர். திருக்குறள் தமிழரின் மறை—தமிழ் மறை
 என்பதை நிலைநாட்டுதற்கு 1952 இல் தமிழ் மறைக் கழகத்தை
 நிறுவி, அதன் ஆயுள் தலைவராக இருந்து பல துறைகளிற்
 பகர்வரும் பணிகள் செய்து வருகிறார். உலகமெங்குமுள்ள
 தமிழர்களுடன் தொடர்புகொண்டு உலகத் தமிழ் மன்றத்தை
 1963இல் கோலாலம்பூரில் நிறுவிப் பதிவு செய்து அதன்
 தலைவராகப் பல ஆண்டுகள் பணிசெய்தவர்.

பல நாடுகளுக்குச் சென்று தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும்
 உரையாற்றியவர். பல நாடுகளின் ஏடுகளிலும் சிறப்பு
 மலர்களிலும் இவருடைய கட்டுரைகளும் கவிதைகளும்
 வெளிவந்துள்ளன. உரைநடை நூல்கள் இருபதுக்கும்,
 கவிதை நூல்கள் மூன்றுக்கும் ஆசிரியர். ஆறு நூல்களைத்
 தொகுத்தும் எழிதிச் சேர்த்தும் பதிப்பித்தவர்.